

הַזְנֵיךְ הַזֵּינִי

יעורר ויחזק על שמירת־העינים וקדש־תו, שיזהר מאד לא להסתפל בנשים ובדברים המביאים לידי הרהור רע, חס ושלוש, ויתן עצות והנהגות טובות, איך לצאת מזה, למי שפכר ולכד, רחמנא לצלן בזה, וידבק נשמתו בו יתברך.

*

בנוי ומיסד עלי־פי דברי רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו, רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל־פי דברי תלמידו, מורנו הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אנים ליה רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ומשלב בפסקי תורה, נביאים, כתובים, ומאמרי חכמנו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדש וכתבי הארז"ל ושאר ספרים הקדושים.

*

הובא לדפוס על־ידי קרן "והאמת והשלוש אהבו" חסידי ברסלב עיר הקדש ירושלים תובב"א.

עימוד, עיצוב, כריכה ושערים

ספר זה יצא לאור על-ידי חבר תלמידי מוהר"א ש
יצוק"ל ניתן להשיג את הקונטרס בכל מקומות
מושבותם ואלה שמותם:

הפצה ראשית:

יבנאל: קרן "והאמת והשלום אהבו":

055-678-3366

יבנאל: קרן "נר להצדיק": 04-888-1785

(אפשרות למשלוחים לכל רחביהארץ)

ירושלים: היכל הקודש: 052-764-4664

בית-אל: 055-277-9392

ביתר-עילית: 0533-168-148

בני-ברק: 054-847-1400

אשקלון (היכל הקודש): 058-660-9660

ראשל"צ: 052-3127-172

לוד ורמלה: 052-3127-172

אָמְרוּ חַז"ל:

'לִיבָא וְעֵינָא - תְּרִין סְדֻסֵי דְחֻטָּאָה, אָמַר הַקְדוּשׁ -
בְּרֻךְ-הוּא: "אֵי יְהִיבִית לִי לְבָא וְעֵינָא אָנָּא יָדַע דָּאֵת
דִּילִי". (ירושלמי ברכות פ"א).

הַעֲקֹר לְהִיּוֹת רְגִיל לְמַסַּד אֶת לְבוֹ וְעֵינָיו אֵלָיו יִתְבַּרַךְ,
וְתַמִּיד יִהְיֶה רְגִיל עַל לְשׁוֹנוֹ בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדָּדוּת:

**"רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם: הַרְיֵנִי מוֹסַד עֵינָי וְלִבִּי
אֵלֶיךָ, אָנָּא - שְׁמַרְנֵי מְכַל-דְּעִי".**

כִּי פְגַם-הַבְּרִית - הוּצָאתָ-זֶרַע-לְבִטְלָה נִמְשָׁךְ רַק עַל-
יְדֵי פְגַם-הָעֵינַיִם שֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּמִקְוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים דְּחֻמְנָא-
לִיְצֻלָּן, וְלְבוֹ מְהַרְהַר וְחוֹזֵר וּמְהַרְהַר בְּמַה שְׂרָאָה וְכו', וְזֶה
מְבִיא אוֹתוֹ אֶל כָּל ה'ר'ע הַזֶּה, עַל-כֵּן יִמְסַד תַּמִּיד לְבוֹ
וְעֵינָיו אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְהַנְצִיל סוּף-כָּל-סוּף
מֵהַחֻטָּא הַמְּגַנָּה הַזֶּה.

(הוֹדְעוֹת נְחוּצוֹת שְׁמִידַת-הַבְּרִית סַעֲיָא י"ד)

תֵּכֵן הָעֵינַיִם:

- 5.....הַקִּדְמָה
- 12....."שִׁפְתֵי הַנַּחַל" לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א סִימָן רמ"ב עִם פֶּרוּשׁ: "שִׁפְתֵי הַנַּחַל"
- 21.....תְּפִלָּה מְלֻקָּטֵי תְּפִלוֹת עַל תּוֹרַה רמ"ב
- 25.....לְקוּטֵי עֲצוֹת - עֵרֶךְ "עֵינַיִם"
- 29.....תְּפִלוֹת עַל לְקוּטֵי עֲצוֹת עֵרֶךְ "עֵינַיִם"
- 47.....מִכְּתָבִים שֶׁהֶעֱתִקוּ מִשׁו"ת "אֲשֶׁר-בְּנַחַל"
- 71.....לְקַט הַמְּדַבֵּר מִשְׁמִירַת הָעֵינַיִם
- 79.....תְּפִלוֹת מוֹהַר"א שׁ עֵרֶךְ עֵינַיִם
- 86.....שׁו"ת אֲשִׁיב לְאִי"ש
- 94.....תִּיקוֹן הַכֹּלְלִי

הקדמת המוציאים לאור שנת

תשכ"א

היות ושנים רבות לא ראינו בנמצא קונטרס נפלא זה אמרנו
לחדשו ולהאירו בחדושים נוספים על קודמיו ובתקנוק ונקוד
מחדש ומוגה הדק היטב ומסדר יפה יפה פראוי לו

ואמרנו בהקדמה זו לבוא מעט בלקוט על מעלת זה הקונטרס
היות ולא נמצא כמעט שבחים ששבח מוהרא"ש ז"ל כל כך
איזה ספר עד כדי כך שנפלט מידו המושפט: "מה אומר לך אני
מקנא בגן עדן שיהיה למי שידיפים את הקונטרס הזה". ואכן
לא נראה כי יש עוד בטוי כזה על איזה ספר של מוהרא"ש ז"ל
התעוררנו להדפיס את הקונטרס הזה שוב בצורה מאירת עינים
ביותר כנראה בחוש והושקע בו שעות רבות בהגהה ונפוי הטוב
ביותר על מנת להגיש לעולם את הקונטרס הזה יפה ומאיר.

והנה מעט צטוטים נפלאים מסדרת מכתביו של מוהרא"ש ז"ל
המדברים ממעלת הקונטרס הנפלא הזה:

ראה לשמור מאד מאד על עיניך כי כך כתוב תוכחה "והיית
משוגע ממראה עיניך אשר תראה" כשאדם לא שומר על

העין רואה

העֵינִים שְׁלוֹ וּמִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים פְּרוּצוֹת וְכוּ' וְכוּ' עַל יְדֵי זֶה הוּא נַעֲשֶׂה מְשָׁע מְשָׁע מִמֶּשׁ רַחֲמָנָא לִי צִלּוֹ וְלָכֵן רָאָה לְשֹׁמֵר מֵעַכְשָׁו מְאֹד מְאֹד עַל עֵינֶיךָ וְטוֹב מְאֹד שְׁיִהְיֶה בְּכִיסֶּךָ תָּמִיד הַקּוֹנְטְרָס "הַעֵין רוֹאֶה" כְּדֵי שֶׁתִּשְׁמֹר מְאֹד מְאֹד עַל הָעֵינִים שְׁלֶךָ וְאִם אֶתְּה מִבֵּין שְׂוֶה קָשָׁה לָךְ לְהַפְיִין אִזּוּ אַל תִּצָּא מִכַּתְלֵי הַיְשִׁיבָה.

(י' תמוז התשס"ח)

ב.

רָאָה לְהַדְפִּיס אֶת הַקּוֹנְטְרָס "הַעֵין רוֹאֶה" וְלַחְזוֹר וְלַהַדְפִּיסוֹ פְּעָמִים אִין מִסְפָּר כִּי צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְעֵבֵד עַל קִדְשֵׁי הָעֵינִים. כַּמּוּבָא בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים עַל הַפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית ל"ח, כ"א): "אֵיךְ הַקְּדוּשָׁה הִיא בְּעֵינִים", הִינּוּ אִיךְ מְכִירִים אֶת הַקְּדוּשָׁה? דִּיקָא עַל יְדֵי הָעֵינִים.

(ט' אדר תש"ן)

ג.

"וְכֵן אִם אֶפְשָׁר לְהַדְפִּיס אֶת הַקּוֹנְטְרָס "הַעֵין רוֹאֶה" שְׂוֶה עַל-פִּי הַתּוֹרָה מִלְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן רמ"ב, וְהַתְּפִלָּה עֲלֶיהָ וְהַשְּׁפָת הַנּוֹחַל, וְכַמָּה מְכַתְּבִים הַמְּדַבְּרִים מִפְּגַם הָעֵינִים. מַה אוֹמֵר לָךְ! אֲנִי מְקַנָּא בְּגוֹן-עֵדוֹ שֶׁל מִי שֶׁיִּדְפִּיס אֶת זֶה, כִּי פֶה בֵּין הַבְּחוּרִים הַחֲרָדִים לְדַבֵּר ה', זֶה אִים וְנוֹרָא מַה שְׁעוֹבֵר, וְכֻלָּם מִבְּקָשִׁים רַק אֶת הַסִּפְרִים הָאֵלּוּ, וְאֲנִי מְקוּהָ לְהַבִּיא לָךְ עוֹד כֶּסֶף,

העין רואה

הַעֵקֶר שִׁדְפָס מֵה שְׂיוֹתֵר מֵהֵר, וְיִגִיעַ לְכָאן עוֹד בְּקִינַי הַבּוֹעֵר
מֵהַתְּאוֹת".

(ב' תמוז התשנ"ז)

ד.

יש קונטרס נפלא בשם "העין רואה", וראוי לה לחזור הרבה
בקונטרס הזה, כי כל הקלפה של פגם הברית נדבקת באדם
כשהוא תמיד בעצבות ובמרה שחורה ודפאון, ולכן תעשה כל
מיני פעולות שבעולם להיות בשמחה תמיד, ואז טוב לה כל
הימים.

(חלק לה עמוד 10)

ה.

ומדי דברנו בקונטרס 'העין רואה', נזכיר את אשר ספר
מוהרא"ש: פעם נכנס אלי יהודי זקן, ושפך את מר לבו לפני,
איך שנלכד בחלי זה להסתפל על נשים, וזה אצלו כמחלה
שאין אפשר להפטר ממנה, וכל מה שעובד על עצמו זה לא
עוזר, על-כן הוא מבקש ממני שאחבר איזה קונטרס בעבור
שמירת העינים, והוא משלם חצי מדמי ההוצאה, והשאיר
לי את המעות על השלחן, וכשהלך התחלתי להתבודד
להקדוש-ברוך-הוא, ואמרת: "רבוננו של עולם, היהודי נתן
לי את המעות להדפיס ספר שמירת העינים, ומאין אקח
עכשו ספר?!" כי הוא רצה שאדפיס את זה תכף ומיד, והאיר

הַעֵין רוֹאָה

לִי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ לְהַדְפִּיס אֶת הַקּוּנְטָרָס "הַעֵין רוֹאָה", הַכּוֹלֵל אֶת הַתּוֹרָה רמ"ב עִם "שִׁפְת הַנַּחַל", וְעַלֶּיהָ הַתּפִּלָּה מ"לְקוּטֵי תַפְלוּת", וְה"לְקוּטֵי עֲצוֹת", וְתַפְלָה עֲלֶיהָ שֶׁמְלַקְטָת מ"לְקוּטֵי תַפְלוּת", וְצַרְפְּתֵי עוֹד שְׁנֵי מַכְתָּבִים הַמְדַבְּרִים מִקְדָּשַׁת הָעֵינַיִם, וְתַכְף־וּמִיד בְּאוֹתוֹ יוֹם נִסְעָתִי אֶל הַמְדַפְּסִים שֶׁיִּסְדְּרוּ לְדָפוּס, וּכְבֵר הַדְפִּיסוֹ אֶת זֶה, וּמֵאֵז כְּבֵר הַדְפִּיסוֹ אֶת זֶה גְזַמְאוֹת פְּעָמִים וְנִתְפַשֵּׁט בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ. וְהַמְרָאָה הַזֶּה מְאֹד מְאֹד עֲזָזָה אוֹתִי, שֶׁיְהוּדֵי זָקֵן שֶׁיִּתְלוּנֵן שֶׁנִּדְבָקָה בּוֹ הַקְּלִפָּה הַזֶּה שֶׁל הַסְּתַפְּלוּת עַל נְשִׁימִים, וְרֵאִיתִי אֵז אֵיךְ שֶׁצָּרִיכִים לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, עַד לַיּוֹם הָאֲחֵרוֹן לְזִכּוֹת לְקָדְשַׁת הָעֵינַיִם.

וְסִפֵּר עוֹד מוֹהֲרָא"ש, פְּעַם הַתּפִּלְלָתִי בְּבֵית־הַמְדַרְשׁ בִּירוּשָׁלַיִם מִנְחָה וְעַרְבִית, וְנִגַּשׁ אֵלַי זָקֵן אֶחָד, וְהוֹצִיא מִכִּיסוֹ קוּנְטָרָס "הַעֵין רוֹאָה", וְהָיָה כְּבֵר מְשַׁפְּשֵׁף לְגַמְרֵי מְרַב שֶׁהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּזֶה, וְהַעֲמוּדִים הָיוּ קְרוּעִים וּמְקַמְטִים וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ אוֹלֵי תַעֲשׂוּ עִמִּי חֶסֶד לְהַשִּׁיג לִי חֶדֶשׁ, כִּי אֲנִי לֹא מוֹצִיא אֶת זֶה מִכִּיסִי, וּכְבֵר נִשְׁתַּפְּשָׁפוּ הַדְפִּיסִים עִם הַתּפִּלוּת מְרַב דְּמַעוֹת שֶׁשִּׁפְכְתִי בָהֶם, וְהָיָה אֶצְלִי חֲדוּשׁ גְּדוֹל, אֵיךְ זָקֵן מִשְׁתוֹקֵק כְּלַכְךָ אַחַר סֵפֶר שֶׁמְדַבֵּר מִשְׁמִירַת הָעֵינַיִם, וְגַם שׁוֹפֵף דְּמַעוֹת כְּמִים עַל קְדָשַׁת הָעֵינַיִם, אֵז נִכְנַס בִּי חֶשֶׁק וְרִצּוֹן לְחַבֵּר קוּנְטָרָסִים שֶׁמְדַבְּרִים מִקְדָּשַׁת הָעֵינַיִם, וּמֵאֵז כְּבֵר נִדְפְּסוּ הַמּוֹן קוּנְטָרָסִים הַמְדַבְּרִים מִמַּעֲלַת הָאָדָם הַשּׁוֹמֵר אֶת עֵינָיו.

העין רואה

יום ראשון לסדר כִּי־תבא תש"ם - בא אליו בחור אחד מאנשי־שלוֹמֵנו והגיד לו שֶׁהיום בבקר מִכר קרוב לְשֵׁלִישִׁים סֶפְרֵי "העין רואה" בבית המדרש דְּחִסְדֵי סאַטְמָאר, עָנָה וְאָמַר לוֹ מוֹהֲרָא"ש, תֵּאֱמִין לִי שֶׁהִיא כְּדַאי לָךְ לְבֹא לָזֶה הָעוֹלָם בְּכַדִּי שְׁבִיּוֹם זֶה, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֹדֵר כִּי תבֹא, תֵּלֵךְ וְתִמְכֹר אֶת הַסֶּפְרִים הָאֵלּוּ, וְתִגְרַם אֶפְלוֹ, שְׂאִישׁ אֶחָד יִסְתַּכַּל בּוֹ וְיִהְיֶה לוֹ הִרְהוּר תְּשׁוּבָה, וְתִדַּע לָךְ שֶׁזֶה תִּקּוֹן גָּדוֹל, כִּי בְּמֵה שְׁפָגַם - בּוֹ יִתְקַן [הֵינּוּ בְּמֵה שְׁפָגַם בְּהִסְתַּכְּלוֹת לֹא טוֹבָה, עַל־יְדֵי מְכִירַת הַסֶּפְרִים הַנ"ל יִהְיֶה לוֹ תִּקּוּן].

וְסֶפֶר עוֹד מוֹהֲרָא"ש, פָּעַם הִתְפַּלְלֵתִי בְּבֵית־הַמְדְּרָשׁ בִּירוּשָׁלַיִם מִנְחָה וְעֶרְבִית, וְנִגַּשׁ אֵלַי זְקֵן אֶחָד, וְהוֹצִיא מִכִּיסוֹ קוֹנְטְרָס "העין רואה", וְהָיָה כְּבָר מְשַׁפְּשֵׁף לְגַמְרֵי מֵרַב שֶׁהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּזֶה, וְהַעֲמוּדִים הָיוּ קְרוּעִים וּמְקַמְטִים וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ אוֹלֵי תַעֲשׂוּ עִמִּי חֶסֶד לְהַשִּׁיג לִי חֲדָשׁ, כִּי אֲנִי לֹא מוֹצִיא אֶת זֶה מִכִּיסִי, וְכִבֵּר נִשְׁתַּפְּשֻׁפוּ הַדְּפִים עִם הַתְּפִלוֹת מֵרַב דְּמַעוֹת שֶׁשִּׁפְכָתִי בָּהֶם, וְהָיָה אֶצְלִי חֲדוּשׁ גָּדוֹל, אִיד זְקֵן מִשְׁתַּוָּקֵק כִּלְכֵּךְ אַחֵר סֶפֶר שְׁמַדְבֵּר מִשְׁמִירַת הָעֵינַיִם, וְגַם שׁוֹפֵךְ דְּמַעוֹת כְּפַיִם עַל קֶדְשֵׁת הָעֵינַיִם, אֲזַי נִכְנַס בִּי חֶשֶׁק וְרִצּוֹן לְחַבֵּר קוֹנְטְרָסִים שְׁמַדְבְּרִים מְקַדְשֵׁת הָעֵינַיִם, וּמֵאֲזַ כְּבָר נִדְפְּסוּ הַמּוֹן קוֹנְטְרָסִים הַמְדְּבָרִים מִמַּעֲלַת הָאָדָם הַשּׁוֹמֵר אֶת עֵינָיו. (חיי מוהרא"ש)

התקדמה

אמר המביא לבית הדפוס, כבר ידוע ומפרסם מסוף העולם ועד סופו שם קדשו של הצדיק יסוד עולם, אדמו"ר הקדוש והנורא ראש בני ישראל רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, אשר עשה ופעל ותקן בזה העולם, והשאיר אחריו ברכה ספרים קדושים ותלמידים צדיקי אמת שבכל דור ודור המלמדים תורתו ברבים, ומגלים ומפרסמים דעתו ועצותיו הקדושות, אשרי המחבר עצמו עמם, ומתאבק באבק רגליהם, ושותה בצמא דבריהם, ואין לה דבר ומדה טובה שלא נתפרשה היטב בבית מדרשם, ועליכן אשרי מי שונכנס לבית מדרשם, ושומע דבריהם, ויאיר על עצמו פלמיני אורות וזיו וחיית ודבקות בו יתברך. והנה מחמת שימי הקיץ מתקרבים ובאים, וידוע לכל גדל הפריצות והאמה שיש ברחבות, רחמנא לצלן. עד שרבים נכשלים בראיות אסורות, רחמנא לצלן, ובאים אחר-כך למה שבאים וכו', כמאמר הטור (ארח חיים, סימן א): 'העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרין, עין שם; ומי שכבר נפל במדה המגנה הוא של הסתכלות בנשים, מחפש דרך ועצה איך לצאת מזה, ואיך להזהר להבא לא להכשל בזה, ומחמת שרבים אומרים: מי יתן ונמצא ענינו כתוב בספר - היינו נושעים.

הענין הראה

לזאת נתעוררנו לחבר את הקונטרס הקטן הזה, והוא כולל תורה אחת מהספר הקדוש והנורא "לקוטי מוהר"ן", והבאור עליה מהספר הנפלא "שפת הנחל", והתפלה עליה מהספר הקדוש והנורא לקוטי תפלות, ואות "עינים" מהספר הקדוש "לקוטי עצות", והתפלה הנפלאה עליה מהספר הנפלא "לקוטי תפלות ובקשות", גם הוספנו תשובה ארכה מהספר שאלות ותשובות "אשר בנחל", המאריך לדבר בענין קדשת העינים וטהרתן עלי פי דעתו הקדושה של רבנו ז"ל, ועצות והתחזקות למי שכבר נלכד בזה, ויזרה לו את הדרך לילך בה, והמעין בקונטרס הקטן הזה, יראה בעיניו את גדל התועלת שיש בו, ומהשם יתברך נבקש שנוכח להיות תמיד ממזכי הרבים, ונוכח להפיץ מעינותיו חוצה, אשר בזה תלויה הגאולה במהרה בימינו, אמן!

לקוטי-מוֹתֵר"ן חֵלֶק א' תוֹרָה

רמ"ב

דע שׁיֵשׁ בְּחִינַת אַרְיָה־אַנְפִּין בְּקִלְפָּה (עין עץ-חיים שער הקלפות פ"ג), ומי שְׁפּוֹגֵעַ בְּאִשָּׁה מִבְּחִינָה זוֹ, קָשָׁה לוֹ לְהִנָּצֵל מִהֲרֵהוּר, וְאִם יַעֲצִים עֵינָיו, אֶף־עַל־פִּי־כֵן בְּכָל צַד שׁוֹפְנָה תּוֹדֵמָן לוֹ, כִּי הִיא בְּחִינַת אַרְיָה־אַנְפִּין שֶׁל הַקִּלְפָּה, שֶׁהֵם פָּנִים אַרְפִּים, וְעַל־כֵּן בְּכָל צַד שׁוֹפְנָה תּוֹדֵמָן לוֹ:

וְדַע, שְׁצַדְקָה הוּא סְגֻלָּה גְדוּלָּה וּמוֹעֵלֶת מְאֹד לְהִנָּצֵל מִהֲרֵהוּרֵי נְאוּף, אִךְ אֶף־עַל־פִּי־כֵן אֲסוּר לְסַמֵּךְ עַל־זֶה, וְלִהְיוֹת מְעֻרָב עִם הַנָּשִׁים וְלִהְרַבּוֹת שִׂיחָה עִמָּהֶם חֵס וְשְׁלוֹם, רַק שְׂאִינוּ מְזִיק לוֹ כָּל־כָּף, וְזֶהוּ (אָבוֹת פֶּרֶק א') : 'וְיִהְיוּ עֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתְךָ, וְאֵל תִּרְבֶּה שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה'; הִינּוּ שְׂאֵף שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה צְדָקָה וְעֲנִיִּים הֵם בְּנֵי־בֵיתְךָ, אֶף־עַל־פִּי־כֵן: 'אֵל תִּרְבֶּה' וְכו' כִּנ"ל, אָבֵל אֵין הָאֲסוּר רַק - שְׁלֵא יִרְבֶּה, אָבֵל מַה שֶּׁהוּא מְכַרַח - אֵין מְזִיק לוֹ, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַצְּדָקָה, שֶׁהִיא מְצַלֶּת מִהֲרֵהוּרִים שֶׁל נְאוּף, שֶׁהֵם בְּחִינַת אָבִי־אָבוֹת הַשְּׂמֵאָה, בְּחִינּוֹת מֵת, וְצַדְקָה מְצַלֶּת מֵהֶם, בְּבְחִינַת (משלי י'): "וְצַדְקָה תְּצִיל מִמּוֹת". הַשֵּׁם יְצִילֵנוּ:

פרוש נפלא מהספר הקדוש "שפת-הנחל" סימן רמ"ב

"דע שיש בחינת אריה-אנפין דקלפה" (עין עזריים שער הקלפות, פרק ג) הינו כמו שיש בקדשה חמשה פרצופים, זה לעמות זה עשה אלקים, שיש חמשה פרצופים בקלפה, וכמו שיש אריה-אנפין דקדשה - כמו-כן יש אריה אנפין-דקלפה, וכו', עין שם; ועין ב'פתחיי-שערים', נתיב: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, סימן ב': צריך שתדע, שכל חלוקי העולמות והמדרגות שיש בקדשה בארבעה עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, יש כנגדם בנין שלם גם-כן מסטרא-אחרא, שהוא הרע המתנגד, ונמצאים בו גם-כן כל אלו המדרגות כקוף בפני אדם, והוא סוד אדם בליעל, והינו שלפי מדרגות הקדשה שהוכנו בשביל הנהגת העולם כחות אצילות יתברך, וכחות הנבראים והמשרתים שהם מכנים לפי ענין העבודה, ועל-פי מספר התקונים של המצוות, ולפי חלקי האורות המרכיבים באותיות התורה, נמצא לנגדו כח הרע שהוא בא מסוד העדר הקדשה, והם הקלקולים והפגמים שנעשה בהם על-פי הרע הגובר באדם, שנגד כל מאור נמצא מקטרג הגורם חשך בעדו וכו', עין שם; והנה ידוע כי אריה-אנפין הוא התגלות עצם הכתר

הענין ד'אָה

גלוי אַלקותו יתברך במדרגה הכי העליונה, אֲשֶׁר בְּכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה וְיִסְתַּכַּל יֵרָאֶה וְיִרְגִישׁ גְּלוּי אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יתברך, אֲךָ זֶה לְעַמַּת זֶה בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן, יֵשׁ אַרְיֵד־אֲנֹפִין דְּקַלְפָּה, שְׁחַשְׁדָּה בַעֲדוֹ וְלֹא אֹר, וּבְכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה וְיִסְתַּכַּל, יֵרָאֶה וְיִרְגִישׁ רַק רַע וְחַשְׁדָּה וְנֹאפֵי, רַחֲמָנָא לְעָלוּ. 'וּמִי שְׁפּוּגַע בְּאִשָּׁה מִבְּחִינָה זו' - הֵינּוּ אִשָּׁה חֲצוּפָה וּפְרוּצָה. 'קָשָׁה לוֹ לְהַנְצִל מִהֲרֵהוּר' - כִּי קַלְפָּתָהּ חֲזָקָה מְאֹד, 'וְאָף אִם יַעֲצִים עֵינָיו, אָף־עַל־פִּי־כֵן בְּכָל צַד שִׁיפְנָה תִזְדַּמֵּן לוֹ, כִּי הִיא בְּחִינַת אַרְיֵד־אֲנֹפִין שֶׁל הַקַּלְפָּה, שֶׁהֵם פְּנִים אַרְפִּים, וְעַל־כֵּן בְּכָל צַד שִׁיפְנָה תִזְדַּמֵּן לוֹ' - כִּי הַקַּלְפָּה הִיא זֶה לְעַמַּת זֶה שֶׁל הַקִּדְשָׁה כַּנ"ל, שֶׁהָאָדָם צָרִיד לְהַגִּיל עֲצָמוֹ בְּכָל צַד שֶׁרַק יִפְנֶה - יֵרָאֶה וְיִרְגִישׁ אַלקותו יתברך, כִּי אִין בְּלַעֲדֵיו יתברך כָּלֵל, וְהוּא בְּחִינַת הַתְּגַלוּת אַרְיֵד־אֲנֹפִין דְּקִדְשָׁה, אֲךָ זֶה לְעַמַּת זֶה הַקַּלְפָּה שֶׁהִיא הַכִּסּוּי וְהַהֲסָתֵר שֶׁל גְּלוּי אַלקות, מִתְּלַבְּשֵׁת עֲצָמָה בְּנָשִׁים הַהוֹלְכוֹת בְּחֲצִיפוֹת וּפְרִיצוֹת גְּדוּלָה בְּרִישׁ גְּלִי, אֲשֶׁר קָשָׁה וְכִבֵּד לְהַנְצִל מֵהֶם, וְאָף אִם רוּצָה לְהִיּוֹת אִישׁ כָּשֵׁר וְלַהֲעֲצִים עֵינָיו מִרְאוֹת בְּרַע, אָף־עַל־פִּי־כֵן הֵם מְתַגְּבְּרִים וּמְתַפְּשָׁטִים וּמְתַרְבִּים כְּלִיכָה, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, עַד שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהַנְצִל מֵהֶם, כִּי בְּכָל צַד שִׁיפְנָה תִזְדַּמֵּן לוֹ הַקַּלְפָּה הַזֶּה, רַחֲמָנָא לְעָלוּ.

"וְדַע שְׁצַדִּיקָה הוּא סְגֻלָּה גְּדוּלָּה וּמוֹעֵלֶת מְאֹד לְהַנְצִל מִהֲרֵהוּרֵי נְאֻף" - כִּי עַל־יְדֵי שְׂאָדָם זוֹכָה לְתֵן צַדִּיקָה, מִמְּשִׁיב

הענין הראה

על עצמו הארת זיו שכינת עזו יתברך, ונסתר בצל כנפיו יתברך,
ועל ידי זה נצל מהסתכליות רעות,

אדרבה, בזכות הצדקה שנותן, אזי מתחבא בצלו יתברך, ובכל
מקום שרק יפנה יזכה לראות אריה אנפיו דקדושה, שהוא הארת
זיו אורו יתברך, כמו שאמרו חז"ל (מדרש רבה, רות, פרשה ה' סימן
ד'): 'בוא וראה כמה גדול כחן של צדיקים וכמה גדול כחה של
צדקה, וכמה גדול כחן של גומלי חסדים, שאין חסין לא בצל
שחר, ולא בצל כנפי ארץ, ולא בצל כנפי שמש, ולא בצל כנפי
חיות, ולא בצל כנפי פרובים, ולא בצל כנפי שרפים, אלא בצל
מי שאמר והיה העולם' - שנאמר (תהלים לו): "מה יקר חסדך
אלהים ובני אדם בצל כנפיה יחסיון" עין שם; כי (מדרש יו"טא,
שיר השירים, פרשה א): 'הצדקה וגמילות חסדים גורמות לשכינה
שתשרה ביניהם', עין שם; והשכינה היא הארת גלוי אלקותו
יתברך שמאיר מאריה אנפיו עד למטה במלכות, ועל כן אמרו
חז"ל (שם): 'הדורון של הקדוש ברוך הוא - צדקה, הנותן צדקה
אפלו היתה בידו עברה ונחתם דינו לאבד, יכול להיות מקבל פני
שכינה בכל יום, והקדוש ברוך הוא אומר למלאך של פרעניות
אל תגע בו', עין שם; כי מעלת הצדקה, שמכסה ומסתירה את
האדם בסתר צל כנפיו יתברך הארת פני השכינה, ומתבייש
מלפניו יתברך, כעין שאמרו חז"ל (מדרש רבה, פרשת כיתשא, פרשה

העין רואה

מא. סימן א'): 'אֶפְלוּ בְשָׁעָה שְׁאָנוּ עוֹשִׁין אֶת הַצְּדָקָה, מִבֵּיטִים אָנוּ מַעֲשִׂים שְׁלֹנוּ, וַיֵּשׁ לָנוּ בַשֶּׁת פָּנִים', עֵין שָׁם; וְאָמְרוּ חַז"ל (גדרים כ.ג): 'כָּל הַמִּתְבַּיֵּשׁ, לֹא בְמַהְרָה הוּא חוֹטֵא', עֵין שָׁם;

'אֵךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן אָסוּר לְסַמְךָ עַל זֶה' - הֵינּוּ שִׁיחֵשֵׁב מֵאַחַר שֶׁהוּא נוֹתֵן צְדָקָה לֹא יֵצֵק לוֹ, עַל-כֵּן לֹא יִדְקֹדֵק, 'וְלִהְיוֹת מְעָרֵב עִם הַנְּשִׂיִם וְלִהְרַבּוֹת שִׁיחָה עִמָּהֶם, חֵס וְשְׁלוֹם', - הֵינּוּ מִקְדָּם הַזְהִיר עַל הַסְתַּכְלוֹת, שְׁאֶפְלוּ לֹא יִסְתַּכַּל עֲלֵיהֶם, אֵךְ מֵאַחַר שִׁיּוֹדֵעַ שֶׁצְדָקָה מוֹעֵלֶת מְאֹד לְהַנְצִיל מִהַרְהוּרֵי נְאוּף, עַל-כֵּן יִתִּיר לְעַצְמוֹ אֶפְלוּ לְדַבֵּר עִמָּהֶם, לְזֹאת מִזְהִיר שְׁאֶף-עַל-פִּי שְׁנוֹתֵן צְדָקָה אָסוּר לְסַמְךָ עַל זֶה וְלִהְיוֹת מְעָרֵב עִם הַנְּשִׂיִם, וְלִהְרַבּוֹת שִׁיחָה עִמָּהֶן, חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי בְנֵשִׂיִם מִתְלַבֶּשֶׁת הַקְּלָפָה שֶׁל אַרְיֵה-אֲנָפִין, וְעַל יָדוֹ הוּא יָכוֹל לְשַׁכַּח, חֵס וְשְׁלוֹם, מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְזֶה שֶׁהַזְהִיר הַחֲכָם מִכָּל אָדָם (מִשְׁלֵי לֵא): "אֵל תִּתֵּן לַנְּשִׂיִם חֵילֶךָ", כִּי יִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְזֶה שֶׁמּוֹבָא בְּזֶהר הַקְּדוּשָׁה, פְּרִשְׁתָּ קְדוּשִׁים, דָּף פֶּד: 'כִּד חַזִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן נָשִׂי שְׁפִירִין, אָמַר: "אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים" (ויקרא יט. ד), עֵין שָׁם; כִּי בְיוֹתֵר מִתְלַבֶּשֶׁת הַקְּלָפָה וְהַסְתַּרְתָּ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּנֵשִׂיִם, וְעַל-כֵּן רַב הָעוֹלָם נִתְפָּסִים בְּזֶה, וְנִמְשָׁכִים אַחַר הַבָּל הַיְפִי וְרָצִים אַחֲרֶיהָ, כְּמֵאֲמָרָם, זְכוּרֵם לְבִרְכָה (שְׁבַת קוֹב): 'אִשָּׁה חֲמַת מְלֵא צוֹאָה וּפְיָהּ מְלֵא דָם, וְהַכֵּל רָצִין אַחֲרֶיהָ', עֵין שָׁם; לְזֹאת מִזְהִיר, שְׁאֶף שְׁנוֹתֵן צְדָקָה, אֵל יִתִּיר אֶת עַצְמוֹ לִהְיוֹת מְעָרֵב עִמָּהֶן וְלִהְרַבּוֹת שִׁיחָה

הענין הראה

עמָהוּ, חס וְשָׁלוֹם, וְאוֹלֵי יַשׁ לֹמֵר עַל פִּי זֶה כּוֹנֵן מֵאֲמָרָם, זְכוּרָם לְבִרְכָה (בְּרִכוֹת סא): 'הַמְרַצָּה מְעוֹת לְאִשָּׁה מִיָּדוֹ לִידָה כְּדִי לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ, לֹא יִנְקָה מִדִּינָהּ שֶׁל גֵּיהֲנָם' - הֵינּוּ שְׂמִיירֵי אֶפְלוֹ בְּצִדְקָה שְׁנוֹתֵן מִיָּדוֹ לִידָה, וְחוֹשֵׁב אֲשֶׁר לֹא תֵיזַק לוֹ עַל־יְדֵיֶיהָ הַהִסְתַּכְלוֹת, אֲף־עַל־פִּי־כֵן צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, כִּי לֹא תִנְקָה מִדִּינָהּ שֶׁל גֵּיהֲנָם, כִּי הוּא עוֹן חֲמוֹר, כִּי עַל־יְדֵיֶיהָ, רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, שׁוֹכַח מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ וְכַנ"ל]; 'רַק שְׂאִינוּ מִזִּיק כִּלְכָף' - הֵינּוּ שְׂאֵם שֶׁהִתְכַרַּח לוֹ לְהִיזֵת בְּאִיזָה מְקוֹם שֵׁישׁ שֶׁם נִשִּׁים וְלִדְבַר עֲמָהוּ, אִם יִתֵּן צִדְקָה לֹא יִזַּק לוֹ כִּלְכָף, כִּי סִגְלַת הַצִּדְקָה שְׁנוֹתֵנִים, מְצַלֶּת אֶת הָאָדָם מִזָּה, וּמִמְשִׁיד עַל עֲצָמוֹ הָאֶרֶת נֵעַם זִיו שְׂכִינַת עֲזָו יִתְבָּרַךְ.

(וְעַכְשָׁיו יִלְבִּישׁ אֶת הַשְּׁגָתוֹ בְּמֵאֲמָרָם, זְכוּרָם לְבִרְכָה.)

וְזֶהוּ (אבות, פֶּרֶק א): 'וַיְהִי עֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתָךְ וְאַל תִּרְבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה' - הֵינּוּ שְׂאֵף שְׂאִתָּה עוֹשֶׂה צִדְקָה וְעֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתְךָ, שְׂזֹהֵי בְּחִינַת צִדְקָה שְׂמֵאֲכִיל לְעֲנִיִּים בְּבֵיתוֹ, אֲף־עַל־פִּי־כֵן אֵל תִּרְבֶּה וְכו' כַּנ"ל' - לִידֵי נְאוּף, כְּמֵאֲמָרָם, זְכוּרָם לְבִרְכָה (נִדְרִים ב): 'אַל תִּרְבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה שֶׁסּוֹפֶךָ לְבוֹא לִידֵי נְאוּף, רַב אֲחָא בַר יֵאִשְׁיָהוּ אוֹמֵר: כָּל הַצּוֹפֶה בְּנִשִּׁים, סוֹף בָּא לִידֵי עֲבָרָה'. 'אַבְל אֵין הָאָסוּר רַק שְׁלֹא יִרְבֶּה, אַבְל מִה שְׂמִכְרָח' - מִצַּד פְּרִנְסָה אוֹ שֵׁישׁ לוֹ אִיזָה עֶסֶק וְכו' לִדְבַר עֲמָהוּ 'אֵין מִזִּיק לוֹ, וְזֶה נֶעֱשֶׂה עַל־יְדֵי הַצִּדְקָה שֶׁהִיא מְצַלֶּת מִהֲרֵהוּרִים שֶׁל נְאוּף, שֶׁהֵם בְּחִינַת אֲבֵי־אֲבוֹת

הענין ד'אָה'

הַטְמָאָה' - כִּי (זהר הקדוש, פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא טו): 'עִיִּקְרָא דִּיִּצְרָא בִּישָׂא
עַל עֲרִינְו וְהִיא עִקְרָא דְמַסְאֲבוּתָא' - כִּי מִנְאוּף נִמְשָׁד אַחַר־כֵּךְ
כָּל מִינֵי חֲטָאִים שְׁבַע־עוֹלָם, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, כִּי פֶגַם הַיְסוּד הוּא
פֶּגַם הַמּוֹחַ, וְכִשְׁנֹנְתְקֻלְקֻל מוֹחוֹ, הוּא מוֹכֵן לְעַבְרָא עַל־כָּל עֲבֵרוֹת
שְׁבַתְוֵרָה, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, וְאִזּוּ הוּא 'בְּחִינַת מֵת' - (בְּרִכּוֹת יח:):
'רְשָׁעִים בְּחִיָּהֶם נִקְרָאִים מֵתִים' - מֵאַחַר שֶׁהִפְרִידוּ עֲצָמָם
מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וּמִבְעֵרִים עַל עֲצָמָם אֵשׁ הַתְּאוּוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ,
[וְהִנֵּה חַז"ל הַקְּדוּשִׁים (שֵׁם בְּאֲבוֹת) אָמְרוּ: 'וְאֵל תִּרְבֶּה שִׁיחָה עִם
הָאִשָּׁה, בְּאִשְׁתּוֹ אָמְרוּ, קַל וְחֹמֵר בְּאִשְׁתְּ חֵבְרוֹ, מִכָּאֵן אָמְרוּ:
כָּל הַמְרַבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה גֹרֵם רָעָה לְעֲצָמוֹ וּבוֹטֵל מִדְּבָרֵי
תּוֹרָה, וְסוּפוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֵנוֹם; וְעַל־כֵּן צְרִיךְ כָּל אָדָם לְהִזָּהֵר מְאֹד
מְאֹד לֹא לְהִרְבּוֹת לְדַבֵּר עִם שׁוֹם אִשָּׁה, מִה עִם אִשְׁתּוֹ אָמְרוּ אֵל
יִרְבֶּה, כִּי רְעוּת רַבּוֹת יְכוּלוֹת לְצַאת מְזָה, כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל כְּשֶׁאָדָם
מְרַבֶּה לְדַבֵּר עִם אִשְׁתּוֹ וְכָל הַעוֹלָה עַל מוֹחוֹ וְדַעְתּוֹ מְסַפֵּר לָהּ, לֹא
יִתְכּוֹן שְׂלֵא יֵצֵא מְזָה אַחַר־כֵּךְ אֵיזָה קִלְקוּל, שִׁיִּכְנֵס בְּדִין וּדְבָרִים
עִמָּהּ וְכוּ', עַד שִׁיִּתְקוּטְטוּ וְיִהְיוּ לוֹ הַחַיִּים מְרִים עַד מְאֹד, וְיִתְהַפֵּךְ
לוֹ הָעוֹלָם הַזֶּה לְגִיְהֵנוֹם, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שֶׁאִסוּר לְדַבֵּר עִם
אִשְׁת־אִישׁ וְעִם שׁוֹם אִשָּׁה, וְלֹא כְּאִשֶּׁר נִתְפָּרֵץ הַדּוֹר, וְאִינֵם
נוֹזְהָרִים בְּזֶה, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, וְהַדְּבוּר עִמָּהֶם מִבֵּיא אַחַר־כֵּךְ לְכָל־
מִינֵי נְאוּף, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, שֶׁהוּא אֲבִי־אֲבוֹת הַטְּמָאָה, וְהוּא אִסוּר
חֲמוּר, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ]; 'וְצִדְקָה מְצַלֵּת מֵהֶם' - מִטְּמָאת מֵת,

העין הראה

שהוא הרהורים רעים של נאוף, רחמנא לצלון, **בבחינת** (משלי)
: וצדקה תציל ממות' - הצדקה מצלת מן ההרהורים
שנקראים מות, ועין בתנא דבי אליהו רבה פרק י: 'אין לך סם
חיים המבטל למלאך המות, אלא מדת הצדקה בלבד', עין
שם; ואמרו (שם וטא, פרק א): 'גדולה צדקה שמצלת את האדם
מדרך המיתה', עין שם; ועין בזהר הקדוש פרשת עקב רע"ג:
"צדקה תציל ממות" - דעני חשוב כמת ואיהו מחיה לה אוף
הכי קדשא-בריך-הוא מחיה לה, עין שם; 'השם יצילנו' -
מהמדה המגנה הזו של נאוף והסתכליות רעות, שהם הקלפה
של ארידאנפין דטמאה, רחמנא לצלון.

ומכל זה תבין ותשכיל ותתבונן, מחמת שאנו אוהבים סמוך
מאד מאד להתגלות מלך המשיח, אשר הוא יגלה את האורות
העליונים מסוד הכתר שהוא ארידאנפין דקדושה, ויקים (ישעיה)
ב: "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון" וגו', אשר יסתכלו עם עיני
בשר בערבות נעם זיו אלקותו יתברך, עד שכל אחד יראה
באצבעו (שם כה): "ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו
ויושיענו, זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו". ואמרו חז"ל
על זה (תענית לא): 'שכל אחד ואחד יראה באצבעו ויאמר: "הנה
אלקינו זה" וכו', - מרב גלוי שכינה שיהיה אז בעולם. ועל-כן
זה לעמת זה קדם ההתגלות של הקדושה מתגברת הסטרא-
אחרא בהתגברות עצומה עד מאד, ומוציאה את כל כוחותיה

הענין דזאה

בְּכָל טְמֵאתָהּ שֵׁשׁ בָּהּ, בְּחִינַת אַרְיֵד־אֲנָפִין סֵטְרָא אַחְרָא, וְהַפְּרוּצוֹת וְהַחֲצוּפוֹת מִסְתּוֹכְבוֹת בְּרְחוּבוֹת עֲרֻמוֹת מִמֶּשׁ בְּרִישׁ גְּלִי, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, וְכוּ', כְּדֵי לְהַכְשִׁיל אֶת בְּנֵי־אָדָם וְלִמְשֹׁךְ עֲצָמָם אַחַר הֶבֶל הַיְפִי וְכוּ', וּמִסְתַּתֵּר מֵהֶם אֶת עֲרֻבוֹת נַעַם זִיו אֹר שְׂכִינָה וְכוּ', וּמַחְלֶפֶת אוֹתָהּ בְּזִהְמַת תְּאוֹת הַהִסְתַּפְּלוּיֹת הָרְעוּת, כִּי הַהִסְתַּפְּלוּת הָרְעָה בְּנָשִׁים הִיא תְּאוּהָ, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, כְּמוֹ שְׂאֵר תְּאוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, וְאָמְרוּ חַז"ל (יוֹמָא עַד): 'טוֹב מְרֵאָה עֵינַיִם בְּאִשָּׁה יוֹתֵר מִגּוּפוֹ שֶׁל מַעֲשֵׂהָ, שְׁנֵאֲמַר: "טוֹב מְרֵאָה עֵינַיִם מִהֶלֶךְ נֶפֶשׁ", - הֲרֵי שֶׁהַחֲמִירוֹ בְּהִסְתַּפְּלוּת רְעָה יוֹתֵר מִעֲצָם הָעֵבֶרָה, עֵין שָׁם; וְכֵן אָמְרוּ (סְנֵהֲדְרִין מַה): 'אֵין יֵצֵר הָרַע שׁוֹלֵט אֲלָא בְּמָה שֶׁעֵינָיו רוֹאוֹת', עֵין שָׁם; וְאָמְרוּ חַז"ל (מְדַרְשׁ רַבָּה פְּרָשָׁת נִשָּׂא, פְּרָשָׁה י', סִימָן ר'): 'מָה רָאָה הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְשֹׂאֵל מִיִּשְׂרָאֵל הֵלֶב וְהַעֵינַיִם שִׁיהִיו אַחֲרָיו? לְפִי שֶׁהָעֵבֶרָה תְּלוּיָהּ בְּהֶם, הַעֵינַיִם רוֹאוֹת אֶת הַזֹּנֶה וְהֵלֶב מִהֲרֵהָ אַחֲרֶיהָ, עֵין שָׁם; וְעַל־כֵּן צְרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, אַחִי, אִם תַּעֲמֹד בְּנִסְיוֹן הָאֵה, לֹא לְהִסְתַּפֵּל עַל נָשִׁים, שֶׁהוּא אַרְיֵד־אֲנָפִין דְּסֵטְרָא אַחְרָא, תִּזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל גְּלוּי שְׂכִינָה, שִׁיאִיר לָךְ תְּמִיד אַרְיֵד־אֲנָפִין דְּקִדְשָׁה, שֶׁהוּא הָאָרֶת הַדַּעַת שֶׁל מוֹשִׁיחַ צְדָקָנוּ, אֲשֶׁר בּוֹא יְבוֹא בְּקִרְוֵב וַיַּגְאֵלְנוּ וְאֵלֶּת עוֹלָם.

לקוטי-תפלות חלק א', תפלה ע"ה המיסדת על תורה נוראה ונבלאה זו

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, "אל ארך אפים ורב חסד ואמת", שתחוס ותחמל עלי כגדל חנינותיך, ותעזרני ותושיעני ותזכני לתן צדקה הרבה, לעניים הגונים הרבה - לשמך לבד באמת לאמתו, בלי שום פניות ובלי שום שקרים כלל. ותהיה ידי פתוחה לפזר ולתן לאביונים הגונים צדקה הרבה, כל מה שייחסר להם, בשמחה רבה ובחדוה גדולה ובלב טוב ובסבר פנים יפות, ואזכה להרבות בצדקה תמיד לשמך לבד כרצונך הטוב, עד שאזכה בכח הצדקה הקדושה להכניע ולשבר ולבטל כח הצדקה של הרשעים המתנגדים אל הקדושה, אשר אתה מכשילם בעניים שאינם הגונים, "ולא תעשינה ידיהם תשיה" ולא יהיה להם שום כח נגד עמך ישראל החפצים לעבדך באמת. ותמשיך עלינו קדשתך הגדולה, ותשפיע עלינו כח ואמץ מהצדיקים האמתיים וקנים שבקדושה. ובזכותם וכחם נוכה להכניע ולשבר ולבטל מלך זקן וכסיל, לגרש אותו ואת חילותיו מעלינו ומעל גבולנו, ואת רוח הטמאה תבער מן הארץ, ותבטל מעלינו כלימיני הרהורים רעים הרודפים אחרינו בכל עת, וביותר אחרי החפצים באמת להתקרב אליך, כאשר

הענין ד'א'ה

נגלה לפניך, אדון כל מלא רחמים, ונזכה להמשיך עלינו אור פני מלך חיים, אור הפנים דקדושה הנמשך מאר"ד-אנפין דקדושה. ותעזרנו להכניע ולשבר ולגרש ולבטל מאתנו כל ההרהורים רעים הנמשכין מאר"ד-אנפין דקלפה, ותגן בעדנו שלא תפגע בנו שום אשה רעה אשר לשרשה נמשך משם, ולא שום הרהור רע הנמשך משם מאר"ד-אנפין דקלפה, אשר אי אפשר להתחבא ולברח מההרהורים האלה הנמשכין משם, כי בכל צד שפונים, הם מזדמנים ובאים לשם.

אנא יהוה, מלא רחמים, ורב חסד ואמת, חמל עלינו והצילנו מסטרא דמותא, מהרהורי נאוף, שהם נקראים: 'סטרא דמותא' - והם מרים ממות, והם נקראים: 'אבי אבות הטמאה'. חומל דלים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח, הצילנו מהם, שמרנו מהם, רחם על חלושי כח כמונו היום בדור הזה, בעקבות משיחא, אשר ירדנו מטה מטה באין עוזר וסומך, טבענו בין מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו. חוסה עלינו כרב רחמיה, ותן לנו חנינה ולא נאבד, ותן לנו כח להכניע ולשבר ולגרש ולבטל אר"ד-אנפין דקלפה מעלינו ומעל גבולנו, ולא יבא עלינו שום הרהור רע הנמשך משם. בצדקתך תחיינו ותוציא מצרה נפשנו, כי אתה לבד יודע מי ומי עומדים עלינו בכל עת ובכל יום ובכל שעה, על-כף החפצים לשוב אליך ולהתקרב אליך, שמתגברים על-כף אחד ואחד ביהוד

בהתגברות גדולה מאד, ורודפים אחרינו "כפֿאָשר ירדף הקראַ בהרים". "גדול העצה ורב העלילה" רחם על פֿלטה הנשארת, והצילנו ממוות ופֿדנו משחת, "הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי". ותשפיע עלינו עצות קדושות אמתיות בכל עת, באפֿן שזוכה להנצל באמת מכל מיני הרהורים שבעולם, ולא יעלו ולא יבואו על לבנו כלל, ונזכה לקדשת המחשבה באמת. מחיה מתים ברחמים רבים, הקימנו ונחיה באור פֿניך, ונחיה ולא נמות מיתת עולם חס ושִׁלום.

זכנו ברחמיך הרבים, להרבות בצדקה לשמך לְכַד באמת, ובזכות הצדקה דקדשה תצילנו ממוות, שהם ההרהורים רעים שנקראים טמאת מת, כמו שכתוב: "וצדקה תציל ממוות". ותשמרני תמיד שלא אהיה מערב בין הנשים, ולא ארבה שיחה עמהם, ואפלו עם אשתי אמעט בשיחה בכל מה דאפשר. ומה שמכרח לדבר עמהם לפעמים, תגן בעדי ותשמרני ברחמיך שלא אהיה נלכד על ידי־זה חס ושִׁלום, בשום הרהור רע חס ושִׁלום. ותצילני מהסתכליות רעות ומהרהורים רעים, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני. עזרנו כי עליך נשענו, כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים. "הצילני מטיט ואל אטבעה אנצלה משנאי וממעמקי מים. אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה, פנה אלי וחנני, תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך. עשה עמי אות לטובה

העיין רואה

וַיֵּרְאוּ שׁוֹנְאֵי יְבוּשׁוֹ כִּי אֶתָּה יְהוָה עֲזַרְתָּנִי וְנַחַמְתָּנִי. אֲנִי בְצַדִּיק
אֶחְזֶה פְּנֵיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תִּמְוֹנֶתְךָ;

מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר:

כָּל הַצְּרוֹת שֶׁהָאָדָם סוֹבֵל בָּזָה הָעוֹלָם, הֵן רַק מַחֲמַת שִׁמְפָקִיד
אֶת עֵינָיו, כִּי עֵין רוֹאָה וְהַלֵּב חוֹמֵד, וְכִלֵּי הַמַּעֲשֵׂה גוֹמְדִים.
וְלִכֵּן הָאָדָם צָרִיךְ לְמַסֵּד אֶת נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת וְטְהוּרַת הָעֵינַיִם,
וְאֵת הַלְמוּד הַזֶּה צָרִיכִים לְלַמֵּד עִם יְלָדִים בְּגִיל קְטָנוּת, לֹא
כְּמוֹ שְׁחוֹשְׁבִים שֶׁזֶה שֵׁךְ רַק לְמַבְגְּרִים.

(אמרי מוהר"א"ש, חלק ב', סימן תתיג)

לקוטי עצות - ערך "עינים"

א. על־ידי ראית פני הצדיק על־ידי זה מבטלין עצבות ועצלות ותאוות רעות ותולדותיהן

(לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן ד)

ב. עקר הנאוף תלוי בעינים. ועל־ידי שזוהרין במצות ציצית שהוא בחינת עינים, על־ידי זה ממשיכין תקון ושמידה לזה (ו, ד)

ג. השקר מזיק לעינים בגשמיות ורוחניות (א)

ד. צריך לשמר את עצמו, שלא יפל לבחינת רע עין שהוא מיתת הלב. ויש כמה בחינות ברע עין. יש שעינו צרה בהתנשאות ובגדלתו של חברו וכן פיוצא בזה, ויש שעינו רעה וצרה בחברו בבחינות אחרות. וצריכין לשמר את עצמו מזה מאד. וכן צריכין להתפלל הרבה לשם יתברך שינצל מרע עין של חברו שלא יזיק לו חס ושלום, עינו הרעה של חברו. ומי שאינו מרגיש בעצמו כח שיוכל להנצל מרע עין, צריך לברח ממנו. [ועין בפנים] (נד, ד)

ה. על־ידי רע עין בא שכחה ונפגם הזכרון ואינו זוכר את תכליתו שהוא העולם הבא, שצריכין לזכר זאת בכל יום ולאדבקא מחשבתה בעלמא דאתי תמיד בכלליות ובפרטיות [עין לקוטי

העין הראה

עצות ערה זכרון סימן ד]. ועל־ידי רע עין מת לבו בקרבו ואינו
משים לב לזכר בכל זה (שם)

ו. על־ידי רע עין לא יזכה להניח בן זכר (שם)

ז. גם צריך לשמר את העין מכח המדמה. ואפלו מי שהוא
טוב עין צריך לשמר מזה, כמו שאנו רואים בחוש שאפלו מי
שיש לו ראייה יפה, יוכל לטעות על־ידי שרואה מרחוק ונדמה
לו להפך מן האמת. וכמו כן הוא בעיני השכל בכמה בחינות,
כגון לפעמים שנדמה לו, שחברו נוטה מן האמת או שעושה
כנגדו שלא כהגן וכו', ומחמת זה יש בלבו עליו ויוכל להתעורר
מחלוקות על־ידי זה, ונדמה לו שחולק על חברו לשם שמם.
ובאמת הכל בא מטעות של כח המדמה, שכח המדמה הטעה
אותו, עד שנדמה לו על חברו דברי שקרים ובריויים. וכן יש בזה
כמה בחינות מה שעייני השכל נוטים מן האמת על־ידי טעות של
המדמה, כי כח המדמה יכול להטעות אפלו מי שהוא טוב עין.
עליכן צריכין לזה שמירה יתרה לשמר את עצמו מאד מטעות
של המדמה. וזה זוכין על־ידי ששומרין את עצמו מאד מלשון
הרע מלאמרו ומלמבלו, כי על־ידי לשון הרע מתגבר המדמה
ונפגם הזכרון לזכר תמיד בעלמא דאתי שהוא תלוי בתקון
העינים כנ"ל (שם ה)

העיקר הראשון

ח. על-ידי למוד זכות שהאדם מלמד על הרשע על-ידי זה האדם נצול מרע-עין של הרשע. גם מה שהרשעים זוכין בדין, ומרים ומסלק משפטיו יתברך מהם, הכל הוא לטובת הצדיק, כי גם הקדוש-ברוך-הוא מלמד זכות על הרשע בשביל להציל את הצדיק מרע-עין של הרשע (נה. ג.)

ט. על-ידי ראית פני הצדיק האמת, על-ידי-זה זוכין להסתכל בעצמו על-כל המדות הנמשכין מארבעה יסודות, איך הוא אוהב בהם, ולשוב בתשובה על כל הפגמים שבהם (חי"ב. טז)

י. לראות את עצמו עם הצדיק האמת הוא גם-כן דבר גדול מאד, בודאי כשזוכין לשמע מפיו תורה הוא מעלה יתרה. אבל כשאין שומעין תורה, הראיה לבד הוא גם כן טוב מאד, כי על-ידי שראוין את עצמו עם הצדיק, על-ידי זה מאיר ומתנוצץ מחו ודעתו ועל-ידי זה זוכה לקבל גדלה ועל-ידי זה זוכה כל אחד לחדש חדושין דאורייתא, כראוי לו לפי מחו, ועל-ידי זה זוכה לבושה ותשובה ולענוה אמתית שהוא בחינת חיים נצחיים של עולם הבא (ע"ב)

יא. על-ידי ההסתכלות לבד שראוין פני הצדיקי אמת, על-ידי זה יכולין לחזור למוטב ומועיל לו לקדשה מאד (עה)

**כְּבֹד כְּשִׁיזְנָאִים מִפֶּתַח הַבַּיִת,
מִתְפַּלְלִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ:**

"רבונו של עולם, תשמד את עיני, עתה הקיץ בועד כתנוד,
אנא תן לי שמידת העינים. וכן כשאפגש בני-אדם, שמר פי
שלא אדבר לשון-הרע" וכו' וכו'.

(אשר בנחל חלק כ"ד מכתב ג'תת"ז)

תפלה נוראה ונפלאה העתק מספר "לקוטי-
תפלות ובקשות" הבני ומיסד על הספר
הקדוש "לקוטי-עצות"

אות עינים

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתזכני להתקרב אל
הצדיק שבדור, ואזכה להסתכל עליו תמיד, ועל ידי הסתכלותי
עליו אזכה לבטל ממני מדת העצבות והעצלות והתאוות
הרעות, אתה לבד יודע מה שכבר עבר על נפשי מיום היותי
על האדמה עד היום הזה, כי נלכדתי בכל מיני תאוות והרהורים
רעים שבאים בדרך כלל מעצבות ועצלות, אוי לי וי לי, שנפלת
כבר בעצבון ובמרירות כזו, עד שקשה עלי לצאת מזה, וכל מה
שאני מנתק עצמי לצאת, יותר מתגברות עלי התאוות הרעות
והמדות הרעות, עד שאין בידי להתגבר עליהם כלל, אנא יהוה,
חוס ורחם עלי, וזכני להתקרב אל הצדיק שבדור, ואזכה ללמוד
תורתו הקדושה שגלה, ואזכה להסתכל בפניו המאירים, ועל-
ידי זה אזכה לזכך את נפשי האמללה, ואזכה להגיע אל שלמות

הענין דראיה

השמחה, ואהיה תמיד שמח וטוב לב תמיד, רחם עלי, וזכני לקדש את עיני בקדשה וטהרה גדולה באמת ובתמים.

ב.

ותזכני לקדש את עיני תמיד, ותעזרני להעצים את עיני מראות ברע, ותהיה בעזרי שלא תהיה לי שום הסתכלות על שום דבר שבעולם הזה כלל, ובפרט תעזרני ותצילני ותמלטני שלא אסתכל, חס ושלום, על שום דבר המביא לידי הרהור, חס ושלום, כי עקר הנאוף תלוי בעינים, חוס ורחם עלי, והצילני ומלט נפשי מעתה מפגם הראות, ולא אתור אחר לכבי ואחר עיני, העבר עיני מראות שוא בדרךך חייני, ואזכה להיות רגיל להסתכל תמיד על הציצית שעלי, ובזכות מצות ציצית שאני מקיים, אזכה להנצל מתאות נאוף הבוערת בי, חוס ורחם עלי, וזכני לקדש ולטהר את עיני, שקבר לא אתור אחר ראות עיני שנלכדתי בהם זה ימים ושנים.

ג.

רחם עלי, אבי שבשמים, ואזכה להנצל משקרם שלא יצא מפני דבר שקר לעולם, ועל ידי זה אזכה לעינים פשרות, לעינים טובות, לעינים זכות וקדושות, ותצילני מפגם הראות, ותקדש את עיני תמיד, ולא אסתכל עוד בשום דבר הפוגם את הראות,

הַעֵיץ דִּירָאָה

רק אֶזְכָּה לְהִסְתַּכֵּל בְּעֵינַי בְּתוֹרַתְךָ, וְלִהְיֶתְכֵּךְ עַל צְדִיקֶיךָ
הָאֲמִתִּיִּים וְעַל כָּל הַדְּבָרִים הַמְּקַדְּשִׁים אֶת הָעֵינַיִם, עַד שְׂיִהְיוּ עֵינַי
קְדוּשׁוֹת וּטְהוֹרוֹת תָּמִיד בְּאֲמֶת לְאֲמִתָּה, וְאֶזְכָּה לְתַקֵּן מִהֵרָה אֶת
כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעֵינַי, וְתַעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְתִשְׁמְרֵנִי מִקְּלֹקוֹל
חוֹשׁ הָרְאוּת, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְלֹא יִכְהוּ מְאוֹר עֵינַי לְעוֹלָם וְגַם עַד
זְקֵנָה וְשִׁיבָה אֶל תַּעֲזֹבֵנִי, וְתִשְׁמֹר אֶת אוֹר עֵינַי תָּמִיד לְמַעַן אֶזְכָּה
לְהִגּוֹת בְּתוֹרַתְךָ יוֹמָם וּלְיַלָּה, וּלְגַדֵּד שָׁנָה מֵעֵינַי, וְלֹא יִגִּיעַ לִי עַל־
יְדִיזָה שׁוֹם הַזָּק וּמְחוֹשׁ לְעֵינַי, וְיִהְיוּ עֵינַי מְאִירוֹת כְּשֶׁמֶשׁ וְכִכְרָה.

ד.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּרְאֶה
בְּעֵינַיִנוּ וּדְחַקְנוּ וְעַמְלָנוּ, וְתִשׁוֹר בְּעֵינַיִנוּ וְתִבְטֵשׁ בְּעַמְלָנוּ, וְתַצִּיץ
עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ, וְתִשְׁגִּיחַ עֲלֵינוּ בְּעֵין חַמְלַתְךָ, וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַטּוֹבִים, וְתַצִּילֵנוּ תָּמִיד מִרַע עֵין, שְׁלֹא תִהְיֶה לָנוּ שׁוֹם עֵין רָעָה
עַל שׁוֹם אָדָם שֶׁבַעוֹלָם, רַק נִסְתַּכֵּל תָּמִיד עַל כָּל אֶחָד בְּעֵין
טוֹבָה, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת מִתְלַמְּדֵיךָ שֶׁל אֲבֹרָהּ אֲבִינוּ, עֲלֵינוּ הַשָּׁלוֹם,
שְׂיִישׁ לָהֶם שְׁלֹשׁ מִדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁהֵן: עֵין טוֹבָה וְנִפְשׁ שֶׁפִּלָּה וְרוּחַ
נְמוּכָה, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מִתְלַמְּדֵיךָ שֶׁל בְּלָעַם הַרְשָׁע, שְׂיִישׁ
לָהֶם שְׁלֹשׁ מִדּוֹת רָעוֹת, שֶׁהֵן: עֵין רָעָה וְרוּחַ גְּבוּהָה וְנִפְשׁ רַחְבָּה.
אֲבִינוּ מְלַכְנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאָנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ יוֹצְרֵנוּ, קְדוּשָׁנוּ, קְדוּשׁ
יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלַךְ הַטּוֹב וְהַמֵּיטִיב לְכָל, טוֹב עֵין
בְּאֲמֶת, וְזַכֵּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שֶׁאֶזְכָּה לְהַדְבִּק בְּמִדּוֹתֶיךָ הַטּוֹבוֹת

העין הראה

להיות טוב עין באמת תמיד, ותצילנו ברחמיך הרבים מעין רעה, שלא תשלט בנו שום עין רעה משום אדם ומשום נברא שבעולם, ולא יהיה לרע עין שום כח ושום שליטה, ולא יוכל להזיק לנו כלל, חס ושלום, לא בגשמיות ולא ברוחניות.

רבונו של עולם, רבונו של עולם. מלא רחמים, טוב ומיטיב לכל, טוב עין, אתה לבד יודע את עצם התגברות הרע עין, שמתגבר עלינו מאד, שעינו רעה בקדשת ישראל, עם קדוש, ובכל יום ויום מתגבר עלינו ביותר בכמה תחבולות להרחיקנו, חס ושלום, מעבודתך באמת, ורודף אותנו מאד, מלא רחמים, מלא טוב, אתה ידעת את לבבנו, אתה ידעת את כל אשר עבר עלינו עלידי הרע עין של האויבים והשונאים והרודפים אחר הבאים להתקרב באמת לעבודתך ולתורתך, וגם אתה ידעת גדל חלישותנו לעמד נגד עינם הרעה, ועתה הודיענו נא, אבינו שבשמים, אנה מפניהם נברח, ואיה איפה המקום להתחבא ולהטמון מפני עינם הרעה, הביטה בעניינו כי רבו מכאובינו וצרות לבבנו, "הטה אלהי אונגך ושמע, פקח עיניך וראה שממתינו, כי לא על צדקתינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים", כי ידענו באמת, כי אנחנו בעצמנו החיבים בכל זה, כי לולא חטאינו ופשעינו המרבים והעצומים, לא היינו צריכים להתירא מפניהם כלל, אכל מה נעשה, אבינו, כי הספלנו הרבה מאד, חטאנו העוינו והרשענו וסרנו ממצוותיך, פעמים רבות

הענין הראה

הצלתנו, ואנחנו מרינו עצותיך, "ותמוגנו ביד עוננו", ובכל זאת אנו חפצים ומשתוקקים ומחכים ומאחלים בכל עת להתקרב לעבודתך באמת, כי אתה רוצה בתשובה, כי חנון ורחום אתה, וקרוב לכל קוראיך באמת, ועתה הצילנו נא, ברחמיך מן הרע עין, כי אין לנו שום כח לעמד נגד אחד משונאינו, אף כי נגד כלם, ואין לנו על מי להשען, כי אם על אבינו שבשמים, לך לבד עיני תלויות, לך לבד עיני צופיות, "דלו עיני למרום" אולי יראה יהוה בעיני, אולי יחוס, אולי ירחם, הבט נא רחם נא והושיעה נא צאן מרעיתך ואל ימשל בנו הרע עין כלל, "הבט משמים וראה", כי היינו ללעג וקלס. "הבט משמים וראה מזבל קדשך ותפארתך, איה קנאתך וגבורותך, המון מעיד ורחמיך אלי התאפקו", מלא רחמים, טוב לכל, טוב ומיטיב לרעים ולטובים, טוב באמת תמיד, הטוב, כי לא כלו רחמיך, והמרחם כי לא תמו חסדיך, רחם עלינו ברחמיך הרבים, והצילנו מרע עין מכל הבחינות, הן שלא תשלט בנו שום עין רעה משום אדם ומשום נברא שבעולם, ותביט עלי בעינך הטובה בעינא חדא דרחמי, ותמשיך ותשפיע עלי טוב עין, ותשמרני ותצילני, שלא תהיה עיני רעה כלל בגדלת חברי ובגדלת כל העולם כלו, ותצילני מפגם הראות, ותשמרני תמיד שלא אסתכל בשום דבר המביא לידי הרהורים, חס ושלום, ולא בשום דבר הפוגם את העינים, "העבר עיני מראות שוא בדרךך חייני", הצילני מעין

העיני רואה

נואפת, "שְׁמֵרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אֶל אָבוּשׁ, כִּי חִסִּיתִי בְּךָ", וְכֵל מָה שְׁחַטָּאתִי, עֹוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ, וּפְגַמְתִּי בְּעֵינַי בְּשׁוּגֵג וּבְמִזִּיד, בְּאִנּוּס וּבְרָצוֹן, וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי מִנְעוּרַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עַל הַכֹּל תִּמְחַל וּתְכַפֵּר וְתִסְלַח לִי אֱלֹוֹהַ סְלִיחוֹת, חֲנוּן הַמֵּרַבָּה לְסִלְחָה, וְתוֹכְנִי מֵעַתָּה לְהִוִּית טוֹב עִין בְּכֹל הַבְּחִינּוֹת בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה פְּרָצוֹנָה הַטּוֹב בְּאַמֶּת.

וְתַצִּילֵנִי שְׁלֵא תִשְׁלַט בְּנוֹ שׁוּם עִין רָעָה מִשׁוּם רַע עִין שְׁבַע עוֹלָם, וְלֹא יִזַּק לָנוּ עֵינָם הַרָעָה כָּלֵל. הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. וְתִשְׁמֹר צִאתָנוּ וּבוֹאָנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעוֹן, כִּי אִם עֲלֶיךָ לְבַד, אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, כִּי אֲשׁוּרְנוּ עֲתָה סְבִבּוֹנוּ, עֵינֵיהֶם יִשִּׁיתוּ לְנִטּוֹת בְּאַרְצֵי. צְרִי יִלְטֵשׁ עֵינָיו לִי, אֲשֶׁא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה עוֹשֶׂה שְׁמִים וְאַרְצֵי, כִּי אֲלֶיךָ אֱלֹהִים יְהוָה עֵינַי בְּךָ חִסִּיתִי אֶל תֵּעַר נַפְשִׁי, עֵינַי תִּמְיֵד אֶל יְהוָה, כִּי הוּא יוֹצֵא מִרְשֶׁת רְגְלִי, אֲלֶיךָ נִשְׁאַתִּי אֶת עֵינַי הַיֹּשְׁבִי בַשְּׁמַיִם, הִנֵּה כְּעֵינַי עֲבָדִים אֶל יָד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינַי שִׁפְחָה אֶל יָד גְּבֻרָתָהּ, כֵּן עֵינָנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ, חֲנֻנוּ יְהוָה חֲנֻנוּ כִּי רַב שְׁבַע עוֹנוֹ בּוֹ.

ה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רֵאָה נָא בְּעֵינֵינוּ וְרִיבָה רִיבָנוּ, כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ, כִּי צָרְכֵנוּ מְרַבִּים מְאֹד, וְדַעְתָּנוּ קְצָרָה לְפָרֵשׁ, עֲזָרְנוּ

הענין הראה

כי עליך נשענו, עננו יהוה, עננו כי בצרה גדולה אנחנו, אל תסתור פניך ממנו היה נא קרוב לשועתנו, כי אתה יודע את כל תלאותינו, וראה את ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו, "זכר יהוה מה היה לנו הביטוה וראה את חרפתנו", חוס וחמל עלינו, "שמרני מידי פח יקשו לי ומקשות פעלי און, שמרני באישון בת עין בצל כנפיד תסתירני, מפני רשעים זו שדוני איבי בנפש יקיפו עלי, ואני עני וכואב", אין לי שום בית מנוס כי אם אליך לבד, "אליך יהוה אקרא ואל יהוה אתחנן, מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היוודע עפר היגיד אמתך, עיני נגרה ולא תדמה מאין הפגות, עד ישקיף וירא יהוה משמים", הושיענו מלא רחמים, הושיענו בעת צרה הזאת, וקים בנו מקרא שכתוב: ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע, הצילני ושמרני מרע עין המביא לידי שכחה שהיא מיתת הלב, שבירת לב, כמו שכתוב: נשכחתי כמות מלב הייתי ככלי אובר, עזרני שלא אשכח את עולמי הנצחי והקים לעד, חוסה עלי כרב רחמיה כרב ישועתך כרב טובותיה, כרב הצלותיה, יהמו מעיד עלי, על נרדף כמוני, על חסר דעה וחסר עצה כמוני, אמץ וחזק את לבבי ביראתך ועבודתך, וזכני שאשים אל לבי ואזכר היטב בלבי ובדעתי תמיד את התכלית האחרונה, ואזכה לדבק מחשבותי ולבבי בעלמא דאתי, כי אתה יודע את גדל הצער והבושה שיהיו בעלמא דאתי למי שלא קשט עצמו בעולם הזה, והיא אבדה שאינה חוזרת

הענין הראה

לעולם, כי שם אין מעשה וחשבון מועיל כלל, כי מי שלא טרח בערב שבת, מה יאכל בשבת, "מענות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות", ואין מועילה שם שום רחמנות בעולם. זכני עתה ברחמיה, שאזכה לזכר בעולם הזה את העולם הבא תמיד, ואל ילזו מעיני ולא אסיר מדעתי זכרון העולם הבא תמיד, באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה אליך באמת, ואזכה לתקן בחיי את כל אשר שחת בשוגג ובמזיד, באנס וברצון, ותזכנו שתגן עלינו זכות וכח הצדיקים האמתיים שיש להם כח להציל אותנו מפל מיני רע עין שבעולם, והם ילחמו לפנינו ויכניעו וישברו ויבטלו את כל מיני רע עין בשרשו שלמעלה, וימתיקו ויבטלו את הרע עין של התנשאות על ידי שרש המלכות שהוא מלכות משיח בן דוד "פה עינים טוב ראי", וימשיכו עלינו אורו של משיח שיבוא במהרה בימינו, ומכל צרותינו יושיענו ויגאלנו.

ג.

זכנו לבנים זכרים חיים וקמים, ויהיו עוסקים בתורתך ומקמים מצוותך ועושים רצונך כל ימיהם לעולם, הם ובניהם ובני בניהם עד עולם, ויהיה נשאר זכרנו לדורי דורות, עד סוף כל הדורות, ותשמרם ותצילם מכל חטא ועון ואשמה, ותאריך ימיהם ושנותיהם, ויגדילו שמך עד עולם.

העיקר הראה

ו.

אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, מָלֵא מִשְׁאָלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, וְהִצִּילֵנוּ מִכַּחַ
הַמִּדְמָה וּמִמִּיתַת הַלֵּב וּמִשְׁכָּחָה וּמִרַע עֵין בְּכָל הַבְּחִינּוֹת, וְזָכְנוּ
לְזִכְרוֹן דְּקִדְשָׁה, שְׁנוֹכָה תְּמִיד לְדַבֵּק מִחֲשַׁבְתֵּנוּ בְּעֵלְמָא דְאֵתִי
בְּכָל יוֹם וּבְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם בְּכָלֵל וּבִפְרָט, וְלֹא נֶאֱבַד אֶת
עוֹלָמְנוּ, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, בְּחִנָּם, "וַיִּזְכֹּר אֶת יְמֵי הַחֲשֵׁךְ, כִּי הִרְבֵּה
יְהִיו כָּל שְׂבָא הַבֵּל", וְנִזְכֹּר אֶת בּוֹרְאָנוּ בִימֵי בַחְרוּתֵנוּ, "עַד אֲשֶׁר
לֹא תַחֲשֵׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים וְשָׁבוּ הָעַיִים אַחֵר
הַגֶּשֶׁם", וְנוֹכָה לְזִכֹּר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וְלֹא נִשְׁכַּח
דְּבַר מִמִּשְׁנַתֵּנוּ, וְלֹא נִשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵינוּ וְאֲשֶׁר
שָׁמְעוּ אָזְנֵינוּ מִפִּי חֲכָמֵי הָאֱמִתִּיִּים, וְנִזְכֹּר בְּעֵלְמָא דְאֵתִי תְּמִיד,
עַד אֲשֶׁר נוֹכָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת, וְלִהְיוֹת כְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב תְּמִיד.
וְזָכֹר לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֶת בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ, וְקִים לָנוּ מִקְרָא
שְׁכֵתוֹב: וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאָף אֶת בְּרִיתִי יַצְחָק וְאָף אֶת
בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזָכֹר וְהָאָרֶץ אֲזָכֹר, וְנֹאמַר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית
רֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת
לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה, וְנֹאמַר: זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֲהַבַת
כְּלוֹלְתֶיךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בַּמַּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה. וְנֹאמַר: הֲבֵן יָקִיר
לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שְׁעִשְׁעִים כִּי מֵדֵי דְבָרֵי בּוֹ זָכֹר אֲזַכְּרֵנוּ עוֹד,
עַל־כֵּן הִמוּ מְעִי לוֹ, רַחֵם אֲרַחֲמֵנוּ נָאִם יְהוָה. זָכֹר רַחֲמֶיךָ יְהוָה

הענין דיארה

והסודיך כי מעולם המה. חטאת נעורי ופשעי אל תזכר, פחסודך
זכר לי אתה למען טובך יהוה.

רבונו של עולם, חוס ורחם עלי, וקדש וטהר את מחי, ואזכה
לצאת מכל מיני דמיונות המטעים ומבלבלים אותי, ובפרט
מהדמיונות שנכנסו בי לצאת ולחלק עם חברי, שנדמה לי כאלו
חברי נוטה מן האמת או שעושה כנגדי שלא כהגן, אנא יהוה
אלהי ואלהי אבותי, אתה לבד יודע את הקלפה המרה הזאת
שנתפשטה עכשו בעולם, אשר מרב עוונות נתגבר כח המדמה
באדם, ומטעה אותו בשקרים, ומכניס בדעתו להסתכל בעין
רעה על חברו ולחלק עליו והמדמה מטעה את האדם כל-כך,
עד שנדמה לו כאלו הוא עושה מצוה בזה שרודף את חברו
וחולק עליו, ובאמת כל זה נמשך מפח המדמה שמתגבר עלידי
דבורי לשון הרע ורכילות, אנא יהוה, חוס ורחם עלי, וזכני לברח
ממחלקת, ושמרני מלשון הרע ומרכילות, ולא אוציא דבה רעה
על שום בר ישראל שבעולם, הן על גדולים והן על קטנים, ולא
יצא מפי שום דבור רע על שום בר ישראל שבעולם, חוס ורחם
עלי וזכני לברח ממחלקת, ולעולם לא אדון את חברי לרעה,
ואפלו כשיכנס בי איזה רצון לחלק, חס ושלום, על חברי, זכני
לידע תכף-ומיד שזה בא לי מעוונותי הרבים, שעל-ידיה נתגבר
בי הדמיון, כי כל מיני מחלקת נמשכים רק מדמיונות, שמדמה
בדעתו כאלו חברו נוטה מן האמת, או כאלו חברו רוצה ברעתו,

הענין הראה

שְׁמַרְנֵי אֵל כִּי חֲסִיתֵי בְּךָ, וְזַכְּנֵי לְהַנְצִיל מִכַּח הַמַּדְמָה, חוּס וְרַחֵם
עָלַי, וְרַאֲהָ בְּעֵינַי וְשֵׂא נָא לְכֹל חֲטָאוֹתַי, וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת עִם הַכֹּל
בְּשָׁלוֹם תָּמִיד.

ה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַת מִי וְמִי עוֹמְדִים עָלֵינוּ, שְׁלֵא אַחַד
בְּלִבְד עוֹמֵד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, חֵס וְשָׁלוֹם, אֵלֶּה הַרְבֵּה מְאֹד
עוֹמְדִים עָלֵינוּ, וּבְכֹל יוֹם וּבְכֹל עֵת, "יְהוָה מֶה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים
עָלַי, רַבִּים אִמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יִשׁוּעָתָה לּוֹ בְּאַלְהִים סָלָה", "כֹּל
רְאִי יִלְעָגוּ לִי יִפְטִירוּ בְּשִׁפְהָ יִנְיִעוּ רֹאשׁ, שָׁרְקוּ וַיִּחַרְקוּ שׁוֹן, אָמְרוּ
בְּלִעְנוֹ", וְעֵינֵיהֶם לְטוֹשׁוֹת עָלֵינוּ "הֵמָּה יִבִּיטוּ יִרְאוּ בִּי", וְעֵינֵיהֶם
רָעָה עָלֵינוּ כֹּל הַיּוֹם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יוֹדֵעַ הַתְּעַלּוֹמוֹת, אַתָּה
יוֹדֵעַ אֵת גְּדֹל עֵצֶם עֵינָם הַרְעָה מְאֹד, שְׂרוּצִים לְהַתְּגַבֵּר עָלֵינוּ,
חֲלִילָה, אֲשֶׁר אֵין אָנוּ יוֹדְעִים אֵיךְ לְהִטְמֹן וְלְהִסְתַּר מִפְּנֵי אָרֶס
עֵינֵיהֶם הַרְעוֹת, "צָרִי יִלְטוֹשׁ עֵינָיו לִי, וְאַנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ,
נִבְזָה וַחֲדָל אִישִׁים", פָּגוּם וּמְקַלְקֵל הַרוּס וְנִשְׁחָת, נִגּוּעַ וּמְעֻנָּה,
מְטָרֵף וּמְבַלְבֵּל, חֲלוּשׁ כַּח חֶסֶר דְּעָה, מְרַחֵק בְּתַכְלִית הַרְחוּק,
לְהִיכֵן אֲבָרַח, לְהִיכֵן אָנוּס, אִיזוּ עֲצָה, אִיזוּ תַחֲבוּלָה אֲבַקֵּשׁ לְקַבֵּל
כַּח לְעֵמֵד בְּקִשְׁרֵי הַמַּלְחָמָה, מֶה אִמְרֵי, מֶה אֲדַבֵּר, מֶה אֲצַטְדֵּק,
הָאֱלֹהִים מֵצֵא אֵת עוֹנֵי, לֶךְ יְהוָה הַצְדָּקָה וְלִי בִשְׁתַּת הַפְּנִים כִּיֹּם
הַזֶּה. "דָּלוּ עֵינַי לְמָרוֹם, דָּלוּ עֵינַי לְמָרוֹם", עֵינַי לֶךְ תְּלוּיוֹת, עֵינַי

הענין ד'אזה

עיני לך מִיְחִלוֹת, "אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי אֶת עֵינֵי הַיִּשְׁבֵּי בְשָׂמַיִם, דָּלוּ עֵינֵי לְמָרוֹם יְהוָה עֲשֻׁקָה לִי עַרְבֵנִי, עֵינֵי תָמִיד אֶל יְהוָה כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשֶׁת רַגְלִי". שְׁמֵרָה נִפְשֵׁי וְהַצִּילֵנִי אֶל אֲבוֹשׁ כִּי חִסִּיתִי בְךָ".

וּבְכֹן תַּעֲזֹרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסֶדְךָ הַעֲצוּמִים, וְתוֹרֵנִי וְתִלְמַדְנִי הַדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר וְהַנָּכוֹן, בְּאִפֶּן שְׂאֲזֹכָה לְהַנְצִל מֵאָרֶס עֵינֵיהֶם הַרְעָה שֶׁל הָאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים, וְתִזְכְּנוּ שְׁנֹכָה לְהַדְבִּק בְּמַדוּתְךָ הַקְּדוֹשׁוֹת, וְנוֹכָה לְדוֹן אֶת כָּל הַרְשָׁעִים וְכָל הָאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים, כְּלָם נוֹכָה לְדוֹנָם לְכַף זְכוֹת תָּמִיד, וְלַהֲשִׁתְּדֵל בְּכָל עֵז לְמַצָּא בָהֶם זְכוֹת תָּמִיד, וְתַפְשֹׁט יָדְךָ הַגְּדוֹלָה, וְתֵאָחֵז בְּמִשְׁפָּט יְדִיךָ, וְתַפְלֹטֶם מִמִּשְׁפָּטָם זְמוֹן כְּבִיר, וְעַל־יְדֵי צֵל יְדְךָ הַקְּדוֹשָׁה תִּכְסֶּה עֲלֵינוּ וְתַצִּילֵנוּ מֵאָרֶס עֵינֵיהֶם הַרְעוֹת, וּבְצֵל כְּנַפְיְךָ תִּסְתִּירֵנוּ, וְתַכְהֶה וְתַחֲשִׁיךְ מֵאוֹר עֵינֵי הַרְשָׁעִים עַל־יְדֵי צֵל יְדְךָ הַקְּדוֹשָׁה, בְּאִפֶּן שְׁלֵא יִהְיֶה שׁוֹם כַּח לְאָרֶס עֵינֵיהֶם הַרְעוֹת לְהַזִּיק לָנוּ כְּלָל, וְתִשִּׁים פְּרָגוֹד וּמָסָךְ הַמְּבַדִּיל בֵּין עֵינֵיהֶם הַרְעוֹת וּבֵינֵינוּ, וְתִקֵּים בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: וּבְצֵל יְדֵי כְּסִיתֶיךָ, וְתַחֲזַק מֵאוֹר עֵינֵינוּ, וְתַקְדֵּשׁ אֶת עֵינֵינוּ בְּכָל מִינֵי קְדוּשׁוֹת, וְתַעֲזֹרֵנִי וְתַשְׁמְרֵנִי לְבַל אֶסְתַּכַּל בְּשׁוֹם דְּבַר הַפּוֹגֵם אֶת הָרְאוֹת, וְאֵל תִּטְשֵׁנִי וְאֵל תַּעֲזֹבֵנִי בִּידֶם, חֵס וְשְׁלוֹם, וְתַצִּיל עֵנִי כְּמוֹנֵי מַחֲזֵק מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "מִצִּיל עֵנִי מִחֲזֵק מִמֶּנּוּ וְעֵנִי וְאֶבְיוֹן מִגְּזוֹלוֹ". וְתִקֵּים בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "צוּפָה רָשָׁע לְצַדִּיק וּמִבְקֵשׁ לְהִמִּיתוֹ. יְהוָה לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בִּידוֹ וְלֹא יִרְשָׁעֵנוּ בְּהַשְׁפָּטוֹ", עֲזֹרֵנוּ וְשִׁיתַחֲזַק מֵאוֹר עֵינֵינוּ

הַעֲרֵף דִּיאָה

בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה גְדוּלָּהּ, עַד שְׂיֵהֶיָהּ לָנוּ פֶּחַ לְרֵאוֹת לְמַרְחֹק,
וְנִזְכָּה וְנַחֲיָה וְנִרְאָה וְנִשְׁיָג צְדָקְתָּךְ וַיִּשְׁרַת הַרְפָּךְ, וְנִדְעַ וְנִבְיִן, כִּי
יְהוָה הַצְּדִיק, אֶף-עַל-פִּי שְׁהַרְשָׁע זֹכָה בְּדִין, וְעַל-יַד־יְהוָה תִּתְאַמֵּץ
וְתִתְחַזַּק אֱמוּנָתְנוּ, וְנִזְכָּה לְהֵאֱמִין בְּךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל לֵב וְנַפְשׁ,
וְתַפְשִׁיט לְבָנוּ מֵעַקְמֵימִיּוֹת שְׁבַלְכַבְּנוּ, וְתִסִּיר מֵאֲתָנוּ כָּל מִיַּי
עַקְמֵימִיּוֹת שְׁבַלְכַבְּנוּ. וְתִיַּשֵּׁר אֶת לְבַבְנוּ לְהֵאֱמִין בְּךָ בְּשִׁלְמוֹת
הָאֱמוּנָה בְּלִי שׁוּם עַקְמֵימִיּוֹת כָּלֵל, וְאִזְכָּה לְחַזֵּק אֶת עַצְמִי עַל-יַדִּי
שְׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה לְהִתְפַּלֵּל עַל כָּל צָרָכֵי לְפָנֶיךָ, יְהוָה
אֱלֹהֵי יְאֵלֹהֵי אֲבוֹתַי, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה וְאֶסְפֹּר
לְפָנֶיךָ בְּאֱמֹת וּבִתְמִימוֹת וּבִישִׁרֵת לְבָב, בְּלִי שׁוּם עַרְמֵימִיּוֹת
וְעַקְמֵימִיּוֹת כָּלֵל, וְאִזְכָּה לְהֵאֱמִין כִּי הַכֹּל בְּרִשׁוֹתָךְ, אֶפְלוּ לְשִׁנוֹת
הַטְּבַע, וְאִין אֶתָּה מְקַפֵּחַ שְׂכָר כָּל בְּרִיָּה, כִּי צְדִיק וַיִּשָּׁר יְהוָה,
וְאִזְכָּה תִּמְיֵד לְהִתְפַּלֵּל וּלְהוֹדוֹת לְךָ בְּיִשָּׁר לְבָב בְּאֱמֹת וּבְאֱמוּנָה
שְׁלֵמָה בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה גְדוּלָּהּ.

ט.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, קְדוּשַׁת אֶתָּה וְנוֹרָא שְׁמֵךְ מְשִׁתָּף
בְּשֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֵךְ, וְקַדְשׁ אֶת שְׁמֵךְ,
וְגַלְהָה הָאֱמֵת בְּעוֹלָם, וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁנִזְכָּה לְיַדְעַ
בְּאֱמֹת מִי הוּא הָרֵאשִׁי-בֵּית שֶׁל הָעוֹלָם עִתָּה, אֲשֶׁר מְקַבֵּל כָּח
מֵהַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים, וְזַכְּנוּ בְּחִמְלָתְךָ הַגְּדוּלָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו

הענין ד'אזה

בְּאֵמֶת, וְלִהְיוֹת נִכְלָל תָּמִיד בְּאֵמֶת בְּהֵשֶׁם וְהַפָּאָר וְהַחַן הָאֵמֶתִי
שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֵמֶתִים, וְלִהְתְּקַשֵּׁר וְלִהְדַּבֵּק בָּהֶם בְּאֵמֶת בְּקִשְׁר
אֲמִיץ וְחִזֵּק בַּל יִמָּט לְעוֹלָם, בְּאִפְנֵי שְׁנוּכָה עַל־יְדִיזָה לְהִסְתַּכַּל עַל
עֲצָמֵנוּ מֵעַתָּה בְּכָל הַמְּדוּת וְהַתְּאוּוֹת שֶׁל כָּל הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת
לְזַכֵּר וּלְטַהַר אוֹתָם מִכָּל רָע, וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת עַל
הָעֶבֶר, וְלִהְתְּחִזֵּק מֵעַתָּה בְּאֵמֶת בְּכָל עֵז וְתַעֲצוּמוֹת לְשִׁבְר וּלְבִטּוֹל
כָּל הַמְּדוּת הָרָעוֹת וְכָל הַתְּאוּוֹת הָרָעוֹת שֶׁל כָּל הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת,
וְלִזְכוּת לְכָל הַמְּדוּת הַטּוֹבוֹת, וְלַעֲסֹק תָּמִיד בְּעִבּוּדֵתֶךָ בְּאֵמֶת
בְּכָל כַּחַנּוּ בְּכָל לְבַבְנוּ וּבְכָל נַפְשֵׁנוּ וּבְכָל מַאֲדָנוּ, עַד שְׁנוּכָה,
שְׁכַל הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת שְׁבִגּוּפָנוּ יִזְדַּכְּכוּ בְּאֵמֶת, וְיִהְיוּ כָּלָם טוֹב
בְּלִי שׁוּם אַחִיזַת הָרָע כְּלָל, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה שְׂיִכְלְלוּ כָּל הָאַרְבָּעָה
יְסוּדוֹת בְּשִׁרְשֵׁם הָעֲלִיוֹן, שֶׁהֵם אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁמֵךְ הַקְּדוּשׁ
יִתְבָּרַךְ, וְנוֹכָה לְהִסְתַּכַּל עַל עֲצָמֵנוּ הַיָּטִב הַיָּטִב בְּכָל עֵת עַל מֵה
אֲתִינָא לְהָאִי עֲלָמָא שְׁפֵלָה, וְלִהְסַתְּכַל בְּכָל הַמְּדוּת לְזַכְּכֶם
וּלְטַהַרְם וּלְקַדְּשֶׁם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְלִהְסַתְּכַל בְּגִדְלַת הַבּוֹרָא
יִתְבָּרַךְ וּבְנִפְלְאוֹתָיו הַנּוֹרְאוֹת, אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת וּנְפִלְאוֹת
בְּכָל עֵת וְעַתָּה, וְלִהְסַתְּכַל בְּתַקוּן הָעוֹלָם. וְנוֹכָה שְׂיִמְשִׁכּוּ עֲלֵינוּ
מַחוּץ קְדוּשִׁים וְטְהוּרִים מֵהֵשֶׁם הַקְּדוּשׁ הַזֶּה שֶׁל צְדִיקֵי הָאֵמֶת,
וְנוֹכָה מֵעַתָּה לְקַדֵּשׁ אֶת מַחַנּוּ וְדַעַתְנוּ וְלֹא נַחֲשֵׁב עוֹד שׁוּם
מַחֲשָׁבָה חִיצוֹנָה כְּלָל, מִכָּל שְׂכָן שְׁלֵא נִהְרַהֵר, חֵס וְשְׁלוֹם, שׁוּם
הִרְהוּר בְּעוֹלָם כְּלָל, וְנוֹכָה לְחַשֵּׁב בְּתוֹרָה הַרְבֵּה, וּלְחַדֵּשׁ בְּכָל

הענין דיארה

פעם חדושים דאורייתא אמתיים הרבה, כרצונך הטוב, ותזכני לקדש את עיני מעתה שלא אסתכל עוד במה שאסור להסתכל, מכל שכן שלא אסתכל שום הסתכלות המביאה לידי הרהור, חס ושלום, ואזכה לידע בכל עת איך להתנהג בזה, לבל יתגברו ההרהורים, חס ושלום, יותר עליי הפחד ביותר, ועליי נענוע הראש ועצימת העינים יותר מהמדה, באשר נגלה לפניך כל זה, רק אזכה לשכל אמת, לידע איך להתנהג בעיני בקדשה ובטהרה באמת, כרצונך הטוב, באפן שאזכה להנצל ולהשמר מפל דבר רע, ותקדש את עיני מעתה באמת, בחסדיך העצומים, ותזכני לקדש ולטהר את כל הארבעה יסודות בקדשה גדולה, ואזכה להוסיף בכל פעם קדשה על קדשה, עד שאזכה להיות כלו טוב, עד אשר לא תזיק עוד לעיני שום הסתכלות בעולם כלל, ואפלו אם אראה בעיני מה שאראה, לא יגיע לדעתי ומחי שום צד הרהור ומחשבה חיצונה כלל, ולא תבלבל שום ראייה והסתכלות את דעתי כלל, רק אזכה להיות דבוק בקדשתך תמיד, מרא דעלמא כלא, זכני לבוא לכל זה מהרה, אף-על-פי שאני רחוק עתה מפל זה כמו שאני רחוק, עד אשר קשה עלי לבקש אותך על כל אלה, אך על רחמיך הרבים אני בוטח ועל כח הצדיקים האמתיים אני נשען, שתזכני מהרה לבוא לכל זה, פי הן "כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה", ואתה עושה נפלאות בכל דור ודור וממך לא יפלא כל דבר.

העין הראה

ובכן, יהי רצון מלפניך, מלא רחמים, אדון יחיד, שתעזרני ותזכני לראות את עצמי עם הצדיקים האמתיים שבדור הזה, ולשמע מפיהם הקדוש תורה, ואפלו בעת שלא אזכה לשמע מהם תורה, אזכה על כל פנים לראותם ולקבל פניהם הקדושות, עד שאזכה עלידי הראיה לבד, שיחזו ויסתכלו בי הצדיקים האמתיים בעיניהם הקדושות והנוראות, שעלידיזה יתנוצץ מחי בהתנוצצות גדולה ובהארה נפלאה, ועלידיזה אזכה לקבל גדלה אמיתית כרצונך הטוב, כפי הראוי לי באמת, כפי מחי, ועקר הגדלה תהיה שפלות וענוה אמיתית, ואזכה להיות מהיר במלאכתי במלאכת שמים, להגדיל מחי וחקמתי תמיד לחשב מחשבות קדושות תמיד בתורה ועבודה ויראת שמים באמת ובתמים כרצונך הטוב, ותמלא אותי רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה במלאכת הקדש באמת. ואזכה לקבל הרוח אלהים שהם המחין הקדושים מהצדיק האמתית, מנהיג הפולל, חכם הפולל באמת, שהוא איש אשר רוח בו, שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד, שהוא כלול מכל המחין, ומכל הרוח אלהים הכלול מארבע רוחות המלבשים בכל אחד ואחד מישראל, ותעזרני שאזכה עלידי הרוח אלהים הזה לחדש חדושין דאורייתא אמתיים בתורתך הקדושה

הַעֲיֵן דִּיאָה

כְּרִצוֹנָה טוֹב, וְאֶזְכָּה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ. עַל-יְדֵי הַחֲדוּשִׁין
דְּאוּרֵייתָא, שְׁתִּזְכְּנִי לַחֲדִישׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה תָּמִיד, וְאֶזְכָּה לִידַע
בְּאֵמֶת אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּחֲדוּשִׁין שְׁלִי, אִם לְאֶמְרָם אִם לְאוֹ, וּמִתִּי
לְאֶמְרָם וּבְפָנֵי מִי, וּבְפָנֵי כְּמָה אֲנָשִׁים, וְיִהְיֶה הַכֹּל כְּרִצוֹנָה טוֹב,
כְּפִי הַתְּנוּצָצוֹת הַמּוֹחִין בְּאֵמֶת, שְׁתִּזְכְּנִי עַל-יְדֵי הַסְּתַכְלוֹת הַמְּנַהֲיָג
הָאֵמֶתִי.

אָבִי נִשְׁבְּשָׁמִים, חִמַּל עָלַי וְזָכְנִי לְבוֹא אֶל כָּל מָה שְׁבִקְשָׁתִי מִמֶּךָ,
וְאֶזְכָּה לִשְׁמֹר אֶת עֵינֵי תָּמִיד וְאֶקְדֵּשׁ עֵינֵי בְּקִדְשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה,
וְאֶהְיֶה רְגִיל לְהִסְתַּכֵּל עַל פְּנֵי צְדִיקֵי הָאֵמֶת, וְעַל-יְדֵי-זֶה אֶזְכָּה
לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה אֵמֶתִית וְאֶזְכָּה לְתַקֵּן אֶת כָּל מָה שְׁקָלְקַלְתִּי מִיּוֹם
הַיּוֹתֵי עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֶזְכָּה לְהִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשֵׁךָ
תָּמִיד, יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי.

העין הראה

אדם משתגע כשמסתכל על נשים, וזו תאוה גדולה להסתכל על כל אשה העוברת בדחוב, עד כדי שגעון וטרוף הדעת ממש; ולכן צריכים הרבה לבקש את הקדוש-ברוך-הוא:

"רבוננו של עולם, זכני לשמור את העינים, שהעינים שלי לא יראו שום דבר, רק עצם עצמיות אלקותך יתברך, כי הרי סוף כל סוף כל הבריאה בלה זה רק אלקות, אתה, רבוננו של עולם, מסתתר בדומם, צומח, חי, מדבר, ואין שום מציאות בלעדיך יתברך כלל".

ואם כך תתפלל בכל יום, אז שום דבר לא תראה – לא עולם ולא כלום, לא אנשים, לא עצים ולא חיות, תראה רק אלקות. וזה התענוג הכי גדול – כשאדם רק מסתכל על הקדוש-ברוך-הוא, אשרי לו ואשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא.

(אשר בנחל חלק ע"ז מכתב ט'תתפה)

מכתבים שהעתקו מספר שאלות- ותשובות "אשר-בנהל"

בעזרת השם יתברך, מוצאי שבת קדש לסדר תולדות ה'תשס

שלום רב לבהור היקר הרוצה להאיר נפשו בהארת הנחל נובע מקור
חכמה, זכותו יגן עלינו... גרו יאיר ויזרח לנצח.

מכתבך הארוך אשר בו אתה שופך את לבך ממה שעובר עליך
מהסתכליות רעות וכו' לנכון קבלתי. חמדת לבבי, רבנו ז"ל אמר
(לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן רמ"ב): יש קלפה הנקראת אריד-אנפין וכו',
הינו כמו בקדשה זוהי המדרגה הגבוהה ביותר שבכל תנועה
ותנועה שרק מסתכל, הוא רואה אלקות שהיא בחינת יחידה
דיחידה הארת משיח וכו', כמו-כן זה לעמת זה יש קלפה כזו,
אשר היכן שרק ניטה, רחמנא לצלון, יסתכל על נשים, וזה חלי
רע, רחמנא לצלון, ההורג את מי שנתפס בזה, כי להסתכל על
נשים זה חלי רע, מלבד מה שהרמב"ם אומר, שהמסתכל על
נשים היו מומר לדבר אחד, רחמנא לצלון, ורבנו יונה מונה את
זה ממנין הלא תעשה של "ולא תתורו" וגו', וכן הסמ"ק מונה
את זה ממנין המצוות, וזוהי קלפה עצומה, ואי אפשר להנצל

הענין דראה

מזה רק על-ידי רבוי תפלה וצדקה כמובא בפנים התורה הנ"ל, שעל-ידי צדקה יכולים להנצל מזה, ועל-כן ראה להתבודד בכל יום עמו יתברך ותאמר:

"רבוננו של עולם! חוס ורחם וחמל על נפשי האמללה שנפלה כבר פל-כך בחשך, עד שנלפדתי בעון המר של הסתכלות על נשים, וכבר פל-כך נכנסתי במדה מגנה זו, שאין אשה פרחוב, שלא אסתכל עליה, ועל-ידי-זה אני מגרה עלי את יצרי הרע הבוער בי מכבר, ואני מוסיף מדורה על מדורה, עד שאני נכשל על-ידי-זה בכל יום בעונות חמורים. אנא ה' חוס ורחם עלי, וזכני להנצל מומדה מגנה זו, אשר זה הורג אותי לגמרי, כי אני משתגע כבר מזה, ואני ככלב שב על קאו, בכל פעם אני מקבל על עצמי, שמהיום והלאה אזכה כבר לשמר את עיני, ואחר-כך כשעוברת איזו אשה, אני מסתכל עליה, עד שההרגל נעשה טבע, ואני כבר משגע לגמרי מטבעי הרע הזה. חוס וחמל עלי, שאזכה לפזר בכל יום לצדקה, ועל-ידי-זה אנצל מהטמאה הזו, מהלכלוך הזה, מההדמה הזו. אוי ואבוי, אוי ואבוי, מה יהיה עמדי?! הלא הארזי"ל אמר: מי שפוגם בראיות אסורות, נתגלגל בעוף הנקרא ראה, שמסתכל בכל פעם וכו', וגדל העניש הזה להתגלגל באיזה חיה ועוף, אתה לבד יודע. ועל-כן, רבוננו של עולם, חוס וחמל עלי, וראה שאזכה להתישב בדבר זה מאד - האם בשביל הסתכלות של כמה רגעים, כדאי לי להתגלגל באפן נורא כזה? האם

הענין הראה

בשביל הסתכלות של כמה רגעים במקומות המטנפים, כדאי לי לבא אל עברות חמורות כאלו, מוציא זרע לבטלה, אשר מטמא את הגוף ואת הנשמה, ואני נזרק ונתגרש מכל העולמות על ידי זה. רבוננו של עולם, אתה גלית לנו על ידי ראש צדיקה, שצדקה היא סגולה גדולה להנצל מזהמה ולכלוך הזה, עלינו חוס וחמול עלי, והזמן לי ממוזן הרבה, באפן שאזכה לחלקם לצדקה. ובפרט להפיץ את תורת רבנו ז"ל, אשר צדקה זו עולה על כל הצדקות, פי על ידי זה אזכה להחזיר בתשובה עוד טפשים וגרועים כמוני. חוס וחמול עלי, וזכני לממוזן הרבה, באפן שאזכה לחלקם לצדקה, ועל ידי זה אנצל כבר מזהמה הזו של הסתכלות על נשים, רבוננו של עולם, אבל איה שהוא זכני להעצים עיני מראות ברע, שארגיל עצמי לסתם את עיני ולבל אסתכל חוץ מד' אמותי, ובפרטיות כשאני הולך בין נשים, זכני לסתם עיני ולרוץ בזריזות גדולה, כדי שלא אכשל באיזו הסתכלות רעה, חס ושלום. רבוננו של עולם, אין לי שום עצה אחרת, רק לבקש ולהתחנן לפניך, שתחוס ותחמול עלי, שאנצל כבר מזה מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

חמדת לבבי, רק זאת העצה אני יכול לתן לך, ולא יותר, ראה ללמד את המאמר הנ"ל בלקוטי מוהר"ן, ולומר עליו התפלה מ"לקוטי תפלות", והעקר תראה לעצם את עיניך מהיום והלאה, ועל כלם תראה להיות רק שמה, כי השמחה מרחבת

הענין ד'א'ה

את הדעת והמוח, עד שאין לו זמן לזהמות כאלו וכו', כי השמחה מוציאה את הנפש מקטנות המחין, והסתכלות על נשים זה בא רק מקטנות המחין, עליבן עשה מה שתעשה להיות תמיד רק בשמחה עצומה, ותשמע אפלו כלי זמר באפן שיתרחב לבד, ומה טוב ומה נעים להתחיל ללמוד תורה עליפי סדר דרך הלמוד של רבנו ז"ל (עין בקונטרס סדר-דרך-הלמוד עליפי דעת רבנו ז"ל), ודבר זה יקרר את החמימות שיש בה, כי התורה הקדושה תבער את הרע שזכנס בה, ורבנו ז"ל הפליג מאד במעלת למוד התורה הקדושה, ואמר (שיחות הר"ן, סימן י"ט) שאפלו אותם האנשים שנלכדו בעברות חמורות ועדין גם כן נמשלים וכו', רחמנא לצלן, רחמנא לצלן, אם יעשו לעצמם חק קבוע בכל יום ללמוד כך וכך, התורה הקדושה תוציאם מהשאל תחתית שנלכדו בה, עין שם; ובפרטיות להיות רגיל ללמוד הרבה שלחן ערוך (מחבר רמ"א) מארבעת חלקי שלחן ערוך, אשר נאמרו ברוח-הקדוש עצומה עד מאד, ונסכם במתיבתא-דרקיעא, כמו שאמר המגיד למרן הקדוש ה"בית-יוסף" ז"ל, ורבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוה"ר, חלק א', סימן ח', ובשיחות הר"ן, סימן כ"ט): שהלמוד שלחן-ערוך מברר ומזכך את האדם, ומפריד ממנו הרע והטמאה, האסור והפסול וכו', ונשאיר אך טוב טהור, מתר כשר וכו', ומובא בהקדמת ה"שלחן-ערוך" (הוצאה ראשונה), שכתב שם מרן ה"בית-יוסף" ז"ל: שכונתו בחבורו ה"שלחן-ערוך" לחלקו לשלשים חלקים ללמוד בו בכל

הענין הראה

יום חלק, ונמצא שבכל חֶדֶשׁ הוא חוזר תלמודו, ויאמר עליו: אֲשֶׁרִי מִי שָׁבָא לְכָאן וְתִלְמוּדוֹ בְּיָדוֹ וְכוּ', עֵין שָׁם; וְעַל־כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ מִלְבַּד הַשְּׁעוֹר עֵינוֹ שְׁצָרִיךְ בְּ"שְׁלַח־עֲרוֹךְ" לְלַמֵּד עִם הַנוֹשְׂאֵי בָלִים וְהַמְגַנִּים, שְׁיִלְמַד לְעֲצָמוֹ בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה הַרְבֵּה מִחֵבֵר רַמ"א כְּסֶדֶרֶן דִּיקָא, שְׁיִתְחִיל מִ"אַרְח־חַיִּים", וְלֹא יִחֹזֵר עַד שְׁיִסִּים אֲזִי יִתְחִיל "יֹרֶה־דְעָה", וְאַחֲרֵיכֶּךָ "אָבוֹה־עֲזוֹר" וְאַחֲרֵיכֶּךָ "חֲשׁוֹן־מִשְׁפָּט", וְאַחֲרֵיכֶּךָ כְּשִׁסִּים אֲרַבְעַת חֻלְקֵי "שְׁלַח־עֲרוֹךְ", יִתְחִיל עוֹד פַּעַם, וְזֶה יִהְיֶה הַשְּׁעוֹר שֶׁל חֲזָרָה, לְחֹזֵר הַרְבֵּה, וּמַעֲלַת זֶה הָעֲנִין אֵין לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר כָּלֵל, כִּי עַל־יְדִיזָה יִהְיֶה בְּקִי בַּהֲלָכָה, וְיִדַע עַל־כָּל־פָּנִים אִיָּה אִיפֹה נִמְצָא כָּל דִּין בְּ"שְׁלַח־עֲרוֹךְ", וְכִשְׁיִרְצֶה לְבַרֵּר לְעֲצָמוֹ אִיזָה דִין, יִזְכֹּר הֵיכָן לְחַפֵּשׁ וְכוּ', וְרַבְנּוּ ז"ל אָמַר (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, חֻלְק ב', אוֹת יָרְאָה, סִימָן ג'): 'עַל־יְדֵי לְמוֹד "שְׁלַח־עֲרוֹךְ" בָּאִים לִירְאָה', וּבִזְהַר־הַקְּדוֹשׁ (פְּרָשַׁת יִתְרוֹ, עֵין שָׁם): אֵיִתָּא, בְּאַתְרָא דְאִית דְּחִילָא תָּמֹן תִּשְׁתַּכַּח שְׁלִימָתָא, עֵין שָׁם; וְכִשְׁאָדָם הוּא שְׁלָם בִּירְאָה, אֲזִי לֹא יִסְתַּכַּל עַל נַשִּׁים, רַק תָּמִיד יִסְתַּכַּל עַל עֲצָם חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ הַמְּאִירָה בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (יְחֻזְקָאֵל מ"ג): "וְהָאֲרִיץ הָאִירָה מִכְּבוֹדוֹ" וְגוֹ', וְכַתִּיב (זְכַרְיָה ד'): "עֵינֵי הַשָּׁם הֵמָּה מְשׁוֹטְטִים בְּכָל הָאֲרִיץ", וְאָמְרוּ חֻכְמֵנוּ, זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה (מְדַרְשׁ רַבָּה, פְּרָשַׁת וַיִּקְרָא, פְּרָשָׁה ד', סִימָן ח'): הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת רְאָה וְאִינָה נִרְאִית וְהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא רְאָה וְאִינוּ נִרְאָה, תְּבוֹא הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא רְאָה וְאִינָה נִרְאִית וְתִקְלָם לְהַקְּדוֹשׁ־

הענין רואה

ברוך-הוא שהוא רואה ואינו נראה, הנפש הזו טהורה בגוף, והקדוש-ברוך-הוא טהור בעולמו, תבוא הנפש שהיא טהורה בגוף ותקלס להקדוש-ברוך-הוא שהוא טהור בעולמו, שנאמר (חבוקק א'): "טהור עינים מראות ברע" עין שם;

הינו בעצם נפשו של האדם היא חלק אלוה ממעל, ותמיד משתוקקת לעלות ולהדבק בו יתברך, להסתכל ולהשתעשע בשעשוע דמלכא, לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו, להבין ולהתבונן באור אריך אנפין דקדושה, אך מאחר שבשביל הבחירה והנסיגון, וכן שלא תאכל הנשמה נהמא דכסופא, הצרכה לרדת בגופו העכור, ומזה באה לו ההתגברות למשך עצמו אחר הטמאה, שהוא אריך-אנפין דקלפה, ונמשך אחר זהמת תאות נאוף, אשר באה בדרך כלל מהסתכליות רעות על נשים, כי לא יבא אדם אל עברות והרהורים רעים, אם לא יסתכל על נשים, כי: 'אין היצירה הרע שולט אלא במה שעניו רואות' (סוטה ת.), ומחמת שנמשך בכל פעם אחר עיניו, רחמנא לצלן, נלכד בכל פעם בפח יקוש יותר, רחמנא לצלן, עד שנתערבב אצלו דמו, רחמנא לצלן, וקשה לו להפריד מקלפה זו, ועל-כן כשיתמיד בלמוד שלחן-ערוה, ובפריטיות להיות בקי על-כל-פנים במחבר רמ"א (שהוא השלחן והמפה), על-דייזה יודככו דמיו, ויזכה לשיר ולרנן ולהתפלל אליו יתברך תמיד, אשר

זהו עקר השלמות שאין שלמות אחריו, שהאדם צריך לזכות בזה העולם, והיא הדבקות, לדבק עצמו בו יתברך, ולדבר עמו יתברך פנים אל פנים, גבנו להיות רגיל לדבר עמו יתברך בלשון שהוא רגיל בה, ולספר לפניו יתברך את כל לבו בפרטי פרטיות, כאשר יספר הבן לאביו, והאיש אל רעהו, ויקלם תמיד את השם יתברך בשירות ובתשבחות, וזוהי התכלית שהאדם צריך לזכות להגיע אליה בזה העולם, שהנפש תדבק בו יתברך, ואז יזכה להכלל לגמרי בו יתברך, שענין השם המה משוטטים בכל הארץ, שמרב זפוד גופו וחמרו, שיוזכה שיזדככו, אזי יראה בכל אשר יפנה רק עיני השם, שהוא בחינת אריה-אנפיו-דקדושה, רק עצם עצמיות זיו חיות אלקותו יתברך המחיה ומנהו ומקום את כל הבריאה כלה, דומם צומח, חי, מדבר, ואז פשוטה לעינים פשרות כאלו לחזות מפל דבר רק חיות אלקותו יתברך, אזי יזכה לבחינת "טהור עינים מראות ברע", שענינו כבר לא יראו את הרע שהוא בחינת אריה-אנפיו-דקלפה וכנ"ל, אחי, רק חזק ואמץ, העבר - אין, הרגל עצמה בנתינת צדקה, ובפרט להדפיס את ספרי רבנו ז"ל, כי במה שקלקלת תתקן, אתה קלקלת בענין והמשכת יותר זהמא בעולם, רחמנא-לצלן, כי החוטא גורם שגם הנשמות התלויות בו גם-כן יחטאו, ועל-כן עכשו כשאתה רוצה לתקן, עקר התקון הוא עלידי הצדיק האמת, שהשאייר אחריו ברכה תורות נפלאות כאלו,

הענין דראה

אשר מאירות את העינים, וממשיכות אלקותו יתברך בעולם, ומעוררות ומחזקות את לב השומע, ועליכן עליך לנדב בכל פעם להדפסת תורתו הקדושה, ומכל שכן וכל שכן כשאתה בעצמך תזכה להדפיס איזה ספר מספריו הקדושים, אשר הוא זכות הרבים לדורות עולם וכו', כי ראה וגם ראה איך שמחיה אותך הספר הזה, וממש מהפך אותך מההפוך אל ההפוך וכו', ועליכן מדוע לא תדפיס את הספר הזה, ותזכה גם את אחרים, כי מהיות טוב אל תהיה רע, ואל תמנע טוב לחפצים בו, ועלי פלפנים, אם קשה לך, ראה לנדב הרבה להדפסת ספרי רבנו ז"ל, אשר היא הצדקה הגדולה ביותר, ובזה תקים בשלמות מה שכתב רבנו ז"ל בלקוטיימוהר"ן, חלק א', סימן רמ"ב, שהצדקה מצלת מנאוף, אשר עקר שלמות הצדקה היא בעבור הדפסת ספרי רבנו ז"ל, ולהפיצם בעולם, ותהלה לאל, עזרנו השם יתברך עד עתה להדפיס כמה וכמה פעמים את כל ספרי רבנו ז"ל, ומה גם שזכינו לעורר גם אחרים שידפיסו ספרי רבנו ז"ל וכו', כמוכן צריך אתה להדפיס ולעורר אחרים להדפיס ולהפיץ, ובפרטיות הספרים החדשים שמסבירים דברי רבנו ז"ל בדרך קלה ופשוטה, עד שאפלו בני הנעורים יכולים להמשיך על עצמם ערבות נעם זיו שכינת עזו יתברך, ועליכן ראה גם ראה להדפיס איזה ספר מהם, ורשות היא לכל בר ישראל להדפיסם, ואין לשום בריה רשות לאסור הדפסתו, אדרבה

הענין דיארה

גדיל תורה ויאדיר, רק חזק ואמץ, אקנה להשם יתברך, אם תהיה רגיל בתפלה ולמוד "שלחן ערוך", ותהיה תמיד בשמחה עצומה על נעם חלקך, שנבראת מזרע ישראל, ותקים את כל המצות בשמחה עצומה, ותרבה בצדקה להדפסת ספרי רבנו ז"ל, אז סוף כל סוף תזכה לצאת מגריעות התאוה המרה הזו של הסתכלות על נשים, והשם יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו יתברך, שנזכה לאחז את עצמנו ברבנו ז"ל כל ימי חייו, ולא נבוש ולא נכלם מהמלעיגים והלצים אשר מסתובבים מבית ומבחוץ, כי מה יהיה נשאר מאתנו, רק מה שנחטף בכל יום אילו נקודות טובות מיהדתנו, ומה יהיה נשאר מהם וכו', וכבר אמר החכם מפל אדם (משלי ט): "אם חכמת חכמת לך, ואם לצת לבדך תשא". למען השם, החזק עצמך באנשי שלומנו היקרים התמימים, ותחפש אצלם את רבנו ז"ל, ובמקום שאתה שומע לדבר מרבנו ז"ל תתאבק שם, ובמקום שאין אתה שומע לדבר מרבנו ז"ל ברח לך משם, כמו שבורחים מאש לוהט, כי בנקל תפל, ותהלה לאל, יש ויש בין אנשי שלומנו חדושים נפלאים, אנשים קדושים; אשרי המוצאם ומדבק עצמו עמם, והם יאירו עליו אורו הגנוז של רבנו ז"ל.

הדורש שלומך...

(אשר בנחל חלק כ"א מכתב ג'ק"ו)

הענין דיארה

ב.

בעזרת השם ותבונה, יום א' לסדר במדבר, ארבעים למב"י ה'תש"ם

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל מעלת היקר והנעלה
האברה הרוצה לשתות מימי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן
עלינו ..... נרו יאיר ויזרח לנצח.

מכתבך הארוך אשר בו אתה שופך את לבבך הנשבר והנדכה
ממה שעובר עליך במדה הרעה של פגם העינים והסתכלות
בנשים וכו' לנכון קבלתי, והנה להשיבך בזה יקצרו המון יריעות,
ובפרטיות אשר כבר מבאר בפוסקים חמר העון של הסתכלות
בנשים, ואין דבר זה מצד מדת חסידות, אלא הלכה מפרשת,
כמבאר ברמב"ם (אסוריביאה, פרק כ"א, הלכה ב'): 'אסור לאדם לקרץ
בידיו וברגליו, או לרמוז בעיניו לאחת מן העריות או לשחק
עמה, או להקל ראש, ואפלו להריח בשמים שעליה, או להביט
בפייה אסור, ומפני למתפונן לדבר זה מפת מרדות, והמסתכל
אפלו באצבע קטנה של אשה ונתפונן להנות, כמי שנסתכל
במקום התרף, ואפלו לשמע קול הערוה או לראות שערה
אסור', עין שם; (עוד שם בהלכה כ"א): 'אסור לאדם להסתכל בנשים
בשעה שהן עומדות על הכביסה, אפלו להסתכל בבגדי צמר
של אשה שהוא מכירה אסור, שלא יבוא לידי הרהור', עין שם;
ובהלכות תשובה, פרק ד', הלכה ד' איתא: 'המסתכל בעריות
מעלה על דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר: וכי בעלתי או

קרבתִי אצלה!?! והוא אינו יודע שראית העינים עון גדול, שהיא גורמת לגופן של עריות, שנאמר (במדבר טו, לט): "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", 'עין שם;

הרי מפרש לך מדברי רבנו הרמב"ם ז"ל, אסור הסתכלות בנשים, ועין ב"שִׁלְחֹן־עֲרוּד" אב־הַעֲזָרָה, סימן כ"א, סעיף א', שפסק בן להלכה, ש'צריך אדם להתרחק מהנשים מאד מאד, ואסור לקרץ בידיו או ברגליו ולרמוז בעיניו לאחת מהעריות, ואסור לשחק עמה ולהקל ראש פנגדה, או להביט ביפיה, ואפלו להריח בבשמים שעליה אסור, ואסור להסתכל בנשים שעומדות על הכביסה, ואסור להסתכל בבגדי צבוענים של אשה שהוא מכירה, אפלו אינם עליה, שמא יבוא להרהר בה, פגע אשה בשוק אסור להלך אחריה, אלא רץ ומסלקה לצדדין או לאחוריו, ולא יעבר בפתח אשה זונה, אפלו ברחוק ארבע אמות, והמסתכל אפלו באצבע קטנה של אשה ונתפון להנות ממנה, כאלו מסתכל בבית התרף שלה, ואסור לשמע קול ערוה או לראות שערה, והמתפון לאחד מאלו הדברים מכין אותו מכת מרדות, 'עין שם; הרי לך בפרוש הלכה מפרשת ב"שִׁלְחֹן־עֲרוּד", שאסור להסתכל בנשים, יהיה איד שיהיה, וצריכים להתרחק מהנשים מאד מאד, וכתב על זה ה"בית־שמואל": 'לפי שנפשו של אדם מחמדתו, לכן כתב "מאד מאד" וכו', ואם

הענין דואה

רגיל בחטא זה, קשה לו לפרש מזה יותר משאר עברות, עין
שם;

ובאמת רואים בחוש, מי שנלכד בחטא המגנה הזה של
הסתכלות בנשים, הרי זה משגע לגמרי, רחמנא לצלן, עד
שייש שנפלו כבר כל־כך בזה, אשר כל אשה שרק עוברת
לידו הוא מסבב את ראשו ומסתכל אחריה וכו', ומלבד אשר
הוא דבר מגנה מאד מאד, אלא, רחמנא לצלן, נטבע אחר־כך
אצלו דבר זה בטבע שני, ונעשה מאוס לכל ומסתפל על כל
אשה וכו', עד שייש מי שנכנס כבר בתאוה זו, (כי באמת היא תאוה
להסתכל על נשים כשאר תאות, רחמנא לצלן), עד שאינו יכול לצאת מזה,
והוא בעצמו כבר מתחיל להבין ולהשפיל, כי תאוה זו היא
מגנה מאד מאד, כי נעשה שיחה בפני הבריות, איך שעל כל
אשה הוא מסתפל וכו', אך מרב הרגלו הרע, רחמנא לצלן,
כבר קשה לו לצאת מזה, והנה, בעוונותינו הרבים, ירד הדור
במדת הצניעות אחורנית וכו', עד מצב של דור המבול ממש,
רחמנא לצלן, כי אמות העולם פרצו את גדר הצניעות לגמרי,
והולכים משקצים ומתעבים ברחובות וכו', עד שאין לה רחוב
שלא יהיה בו שקוץ ותועבה זו, רחמנא לצלן, ובפרטי פרטיות
החפים עצמו הסמך־מם, שנדפסים כל מיני עתונים רעים וספרי
נאוף, רחמנא לצלן, אשר בהם תמונות מתעבות נשים ערמות
וכו', עד אשר אפלו אלו המתביישים להסתפל בריש גלי, שלא

הענין דיאז

יהיו ללעג ולקלס בעיני חבריהם וכו', קונים את ההמה הזאת, ומכניסים את זה בבתיהם, ושם מסתכלים בזה בלי שום בושה ועכוב. והנה מלבד מה שדבר זה מביא לידי גרוי היצר הרע, כמאמרם, וזרונם לברכה (סנהדרין מ"ה): 'אין יצר הרע שולט אלא במה שעניו ראות', עין שם; אלא יש בזה מחלקת הפוסקים, שאחדים סוברים, שהסתכלות בנשים הוא אסור דאורייתא, ואחדים סוברים שהוא אסור דרבנן, ורבנו יונה כתב: 'המסתכל בנשים הוי מומר לעברה אחת', עין שם;

ועל-כן מאחר שאתה רואה בעיניך את חמר האסור, והוא אסור דאורייתא או דרבנן, והוי מומר לדבר אחד, מה שיך עוד להרחיב בזה את הדבור, ולדבר מזה, אך יען שאתה רוצה עצה איך לצאת מזה, וידוע אשר אין לך דבר שלא יהיה פתוב בספרי רבנו ז"ל, אמרתי להעתיק לך ולדבר עמך ענין המדה המגנה הזו, וגם להאריך קצת, כי כפי שהדור נפרץ בזה מאד מאד, עד שאין יודעים כלל כי הוא אסור חמור, כי: 'כיון שעבר אדם עברה ושנה בה, נעשית לו כהתר' (מועד קטן כ"ז.), ושזה דבר המצוי כל-יפה, ובפרטיות בימי הקיץ, שהפריצות וכו' מתגברים ומתפשטים ברחובות קריה, ובכל קיץ נעשה בענין זה יותר גרוע, רחמנא לצלן, ויותר נכשלים בזה, עד שפכר אין מדברים מזה כלל, בעונותינו הרבים, משפרא דשפרא נלכדו בזה בגלוי ובסתר, אשר רק השם יתברך והם יודעים מזה, איך שנפלו

הענין ד'א'ה

בעון החמור הזה, ומרב הרגילות נדמה כהתר, ובאמת צריכים לידע, כי הוא אסור חמור, וכמו שאדם צריך לשוב על חטא ועון שנלכד בו, וצריך לעבד על עצמו לשבר ולבטל ולשרש מעצמו החטא והעון שרגיל בו, רחמנא-לצלן, כמו-כן צריך האדם לשוב על החטא והעון הזה, וישבר ויבטל וישרש מעצמו העון המר הזה, אשר בו כלול, רחמנא-לצלן, אחר-כך פלליות כל העונות, כי (נדרים ב): 'כל הצופה בנשים, סופו בא לידי עברה', עין שם; ו'עברה גוררת עברה' (אבות, פרק ד'), קדם נכשל בהרהורים רעים, ואחר-כך במקרה לילה, כמאמרם, זכרונם לברכה (עבודה זרה כ'): על פסוק (דברים כ"ג): "ונשמרת מכל דבר רע" - 'שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טמאה בלילה', עין שם; ואחר-כך בהוצאת זרע לבטלה וכו', ואחר-כך במשכב זכור וכו', ואחר-כך בעריות ממש בנדה, שפחה, גויה, זונה, רחמנא לצלן, וכו', וכל זה התחיל על-ידי שלא היה נוהג בתחלה מהסתכלות רעה, ודבר זה מצוי בדורות אלו מאד מאד, רחמנא לצלן, וכל זה כי לא התחילו להזהירו עוד מימי קטנותו על חמור העון של הסתכלות רעה, ושמעתי פעם אחת מאחד מגדולי אנשי-שלומו שאמר חדוש ופלא גדול, כי את הכל מזהירים ומלמדים בחדרים, אבל לא על שמירת העינים... ודברי פי חכם חן; ובאמת צריכים להרגיל את הילדים עוד בימי קטנותם שיקדשו את עיניהם ויקימו (משלי כ"ב): "חנך לנער על-פי דרכו גם כי יזקין לא יסור

הענין הראה

ממנו", כי כשיתחיל לשמור על העינים עוד בימי קטנותו, אזי גם כי יזקין לא יסור ממנו, וידוע בין אנשי שלומנו, אשר מוהרנ"ת ז"ל היתה בו המדה של רב, שאמרו עליו חכמנו, זכרונם לברכה, שמעולם לא הסתכל חוץ מארבע אמותיו, והיתה דרכו לילך ברחוב בזריזות גדולה, ולא הסתכל על שום צד, רק על הארץ, וכן בביתו, אף שהיה חדרו המיוחד לתורה ולתפלה על העליה, אשר בלאו הכי היה אי אפשר להסתכל לחוץ מפני גובהה, אף-על-פי-כן היו חלונותיו מכסים עם וילונות, ואמר פעם אחת: "איינו קוק ווינציגער אויף די וועלט איז פארט בעסער", (הסתכלות אחת פחות בזה העולם היא בכל זאת טוב יותר), כי כל ענינו היה רק דבקות בו יתברך, והיה מתמיד עצום כל ימי חייו בתורה ובתפלה ובחדושי תורה, ולדבר עם בני-אדם מעצותיו הקדושות של רבנו ז"ל, וכן יש בין אנשי שלומנו ספורים נפלאים על גדולי יקירי אנשי שלומנו, אשר היו קדושים עליונים מזככים בקדשת וטהרת העינים, (ומובא ב"לקוטי שיחות וספורים", זכנו השם יתברך להדפיסו), על-כף-פנים רואים את גדל הקלוקל שגורם פגם העינים, ומובא בספר "דרך-פקודיך", מצוה ל"ה, חלק הדבור, סימן ז', וזו לשונו: 'רב המון עם חושבים כי זה רק ממלי דחסידי, ואינו נזהרים מהסתכלות בנשים, תדע ידידי שזה אסור גמור דאורייתא והמקלים אוי לנפשם, כי גמלו להם רעה, והנה מקרא מלא הוא בתורה: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" וגו',

הענין הראה

ואמרו חכמנו, זכרונם לברכה, בגמרא: מאי דכתיב "טוב מראה עינים מהלך נפש", טוב מראה עינים באשה יותר מאותו מעשה עצמו, ופרש רש"י: טוב - כנגד יצר הרע, הינו שיותר טוב בעיני היצר הרע להחטיאו במראה עינים, יותר מאותו מעשה. ראה, ידידי, עד היכן הדברים מגיעים, וכל ההמון אינם חושבים זה לאסור, רק למלי דחסידי, וחלילה חלילה לשמע לדבריהם, ואפלו אדם היודע בעצמו שלא יתפעל עלידי ההסתכלות, בין כה ובין כה עבר על דברי-תורה ועל דברי חז"ל בזה, ומפלי-שכן אם יתפעל בזה, חס ושלום, גדול עונו מנשא, המשפיל על דבר זה ישים פל זה לנגד עיניו, וידע על נפשו, שזה אסור גמור בלי שום התי, ואפלו בפני פנויה אסור להסתכל וכו' וכו', עין שם; שמאריך בדבורים נפלאים, איך שמיי שרגיל להסתכל בנשים, הוא נואף גמור, עין שם;

על-כן, אהובי, אחי, מאחר שכבר נלפדת בחטא המר הזה, וקשה לך לצאת מהחטא המגנה והמתעב הזה, עקר עצתך היא להתקרב אל רבנו ז"ל, ותדע, שפל ענין רבנו ז"ל זה אינו ענין של "מכבר", אלא רבנו ז"ל נמצא גם היום בין תלמידיו, ולמודו הקדוש ותורתו שגלה היא נצחית, ומי שמחפש ימצא כמבאר באריכות בלקוטי-הלכות שלוחין, הלכה ה', שמאריך שם, שצריכים לחפש אחר הרוח-הקדש של הצדיק, אשר נטע את קדשתו ואת רוח קדשו לדורי דורות, ועל-כן מי שרוצה לצאת

מגריעות הרגלו הרע שנתרגל בזה מנועריו, יראה להתקרב אל רבנו ז"ל, ויתמיד מאד בספריו הקדושים, וירבה בתפלה והתבודדות הינו שיחד לעצמו מקום פנוי שאין שם בני אדם, וידבר עמו יתברך בלשון שרגיל בה, (כל אחד בשפה שנקל לו), ויספר לפניו יתברך את כל מרירות נפשו ולבבו, וכל מה שעובר עליו, ויבקש ויפציר הרבה בתפלה ובקשה, וכן כל מה שילמד מתורת רבנו ז"ל יעשה מזה תפלה ובקשה ויתפלל ויבקש ממנו יתברך שימשך עליו אורו הגנוז של רבנו ז"ל, וכל מה שיתמיד בספרי רבנו ז"ל ובהתבודדות, יותר ימשך עליו אורו הגנוז, עד שעל ידי רבוי התמדה בזה יזכה סוף כל סוף לנתק את עצמו מהרע וכו', ויתהפך הכל מההפוך אל ההפוך אשר נגד שהיה רגיל להסתפל על נאוף, רחמנא לצלן, וכו', יתחיל להאיר לו אורו יתברך בהארה נפלאה ונוראה עד מאד מאד, ויקים אצלו (ישעיה נ"ב): "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון" וגו', כי באמת מי שהרגיל את עצמו כבר בזהמה הזו להסתפל בנשים, עד שנפל בחלי בזה וכו', רחמנא לצלן, אי אפשר לצאת מזה, כי אם על ידי הצדיק האמת שהוא רבנו ז"ל, אשר מרב גיעתו וטרחתו ועבודתו בעבודת השם יתברך זכה לעלות במדרגות פאלו, עד שהוריד למודים נוראים ונפלאים השגת אלקות מעילא לעלול, משכך עליון לשכל תחתון, עד אשר אפלו הכי גרוע בעולם, גם כן יכול להאיר על נפשו ערבות ידידות אורו יתברך

הענין דראה

בגלוי רב ועצום מאד, עד שעור את הקלפות לגמרי, כי באמת מי שרגיל בחטא המגנה הזה של הסתכלות בנשים, הוא רק על-ידי שהתגבר והתפשט עליו אריד-אנפין דקלפה, כמוכא בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רמ"ב, עד שבכל צד שרק יפנה, יראה, רחמנא לצלן, את הזהמה הא, אבל מי שאזכה להתקרב באמת אל רבנו ז"ל, ומתמיד מאד בספריו הקדושים, ומרבה בתפלה והתבודדות, ומתחבר עצמו עם אנשי שלומנו האמתים עובדי השם, המקימים עצותיו הקדושות, על-ידייה נמשכת עליו במשך הזמן הארה עצומה כזו מאריד-אנפין דקדשה, עד שרואה תמיד לפני עיניו רק עצם עצמיות חיות אלקותו, ובאמת כשיש חשך בעולם, אי אפשר להתקוטט ולריב עם החשך וכי, אלא מעט מן האור דוחה הרבה מן החשך, כשרק מדליקים נר קטן מתחיל להאיר, ומכל שכן שמצרפים עוד נר ועוד נר, עד שנעשה אבוקה, ומכל שכן וכל שכן כשנעשה אור גדול, אזי מתחיל להאיר וכי, כמו-כן מי שנלכד כבר בחשך ובזהמה הוא של הסתכלות בנשים וכי, ונחשכו עיניו, כי הזהמה הוא באה מאריד-אנפין דקלפה, שבכל צד שרק יפנה יראה רק חשך וכי, ועל-כן כשיזכה להתקרב אל רבנו ז"ל, וימשיך על עצמו אפלו מעט מהאור של אריד-אנפין דקדשה, אזי יתחיל להאיר לו, וכל מה שיתחיל להאיר לו, הינו שרבנו ז"ל יאיר בו אור נעם ערבות זיו חיות אלקותו יתברך, כמו-כן יתבטל ממנו החשך וכי, על-

כן עקר העצה הוא להתקרב ביותר אל רבנו ז"ל, ולחפש אותם בספריו הקדושים ובין אנשיו היקרים חסידי ברסלב האמתים, וכמו־כן ימשך עליו ערבות, נעימות, זיו וחיית אלקות, עד שמרב אור יתבטל אצלו כל הרע לגמרי, ולא יזיק לו כבר שום דבר, כי עיניו לא יראו משום דבר, רק עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, שכל זה היתה מדרגת הבעטליר העור (כמו־בא בספורי־מעשיות, מעשה י"ג מיום א'), אשר מרב התפללותו באין־סוף ברוך־הוא, כבר לא היתה לו שום הסתכלות בזה העולם כָּלל, וכל העולם לא עלה בעיניו כהרף־עין וכו', עין שם.

והנה בענין התקרבות אל הצדיק האמת, יש בו הרבה בחינות, קדם צריכים לידע כי הצדיק הוא בחינת (שמואל א' ט"ז): "יפה עינים וטוב ראי", הנאמר אצל דוד, שהוא מסתכל תמיד בעין טובה, ורוצה וחפץ מאד מאד שכל אחד ממקרביו, יזכה להגיע בזה העולם אל מה שצריך להגיע; ועל־כן אמר רבנו ז"ל: "אני יכול לעשות צדיקים כמוני ממש", כי הצדיק האמת מוסר נפשו ושמו בשביל נשמות ישראל, ורוצה להעלות את כל נשמות ישראל אליו יתברך, ולהאיר בהם אורו יתברך בגלוי רב בזה, עד שתתבטל הקלפה וההסתרה שהיא הרע והחשך לגמרי מהם וכו', אך המניעה היא מצד המקבלים, כי זה לעמת זה, אשר הצדיק האמת רוצה להוציא את כל הנשמות מכור הברזל, מהתאוות והמדות הרעות, מהחשך ומההסתרה וכו' להאיר

הענין דראה

על נפשם אורו יתברך, עומד הסמ"ך-מ"ם ועושה מה שעושה ומגביר את המדמה בעולם, שזה כלל כל החכמות של הכל שיש בעולם, עד שחושבים שיש אילו חכמות והמצאות וכו', איך להתקרב אליו יתברך, אשר כל זה בא מהדמיונות שנגנסו אצל כל אחד מצד עונותיו הרבים, ומאלו הדמיונות נתהוו אחר-כך מה שנתהוו וכו', כי באמת בשכל האמתי הוא ברור, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל דומם, צומח, חי, מדבר, עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ובתוך כל עלמין, כי הוא יתברך מחיה ומנהיג הכל ואין בלעדיו כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, ועליכן צריכים רק לפתח את הפה ולדבר עמו יתברך בלשון שרגיל בה, ותכף ומיד יתחיל לפלל ממנו דמיון אחר דמיון, עד שיתבטלו ממנו כל הדמיונות, ויזכה להכלל בו יתברך לגמרי, הוא וכל הבריאה כלה, שזה סוד יחידה-דיחידה שיזכה לזה משיח צדקנו, שהוא דוד הנאמר בו (כ"ו): "יפה עינים וטוב ראי", בחינת אריד-אנפין-דקדשה, אשר כל מקום שרק יפנה, יראה רק אלקותו יתברך, ותאיר לו כל הבריאה בלי שום הסתרות ולבושים והעלמות וכו', ואז יכלל בשלום האמתי, כי יקים אז (ישעיה י"א): "וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירביץ" וגו', הינו שני הפכים לגמרי ידורו יחדו, כי (שם): "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה

הענין דיארה

את ה' כמים לים מכסים" (ישעיהו יא, ט) "וגו', מרב גלוי שכינה, גלוי אלקותו ותברך, שיהיה בעולם, עד שידע כל אחד, כי הכל אלקות גמור הוא, ועל־כן מה יש להתקוטט ולריב אחד עם חברו וכו', אבל להפוך, כל זמן שהאדם אינו נקי מאלו הדמיונות, אשר באים בדרך כלל מחטאת־נעורים מנאוף, רחמנא לצלן, כל אחד לפי בחינתו וכו', ועל־כן הוא חולק על הצדיק האמת ואנשיו, כי כח המדמה בא רק מחמת לשון־הרע (עין לקוטי־מוהר"ו, חלק א', סימן נ"ד), שכל אחד אשר הוא פגום בבירתו, רחמנא לצלן, הוא מדבר לשון־הרע על יראים ושלמים, כי (תהלים נה): "שלח ידיו בשלמוי, חלל בירתו", אם אתה רואה שאחד מדבר על רבנו ז"ל ועל אנשיו האמתיים, תדע שחלל בירתו, והנה מחמת שהתחיל עכשו כבר להאיר אריד־אנפין דקדשה, בשביל זה לעמת זה מתגברת גם אריד־אנפין דקלפה, ונתפשט והדמיונות מאד מאד בעולם, בכל־מיני חכמות של הכל, עד שמזה יוצאת כל המחלקת שיש בעולם, בעונותינו הרבים, עכשו, וזה מאריד את הגלות, רחמנא לצלן, כי רחמנא לצלן, עלידי כמה בעלי־תאוות אשר מתעבים ומשקצים בתאוות נאוף עד מאד, רחמנא לצלן, עלידי־זה נתגברו ונתפשטו הדמיונות והלשון־הרע, ומזה באה כל המחלקת, שהיא בעצמה אריד־אנפין דקלפה, כי על הכל יסתכל רק בעין־רע, רחמנא לצלן, שכל זה בא מהמדמה; ועל־כן, אהובי, אחי, כשאתה זוכה להתודע מרבנו ז"ל, אחז את עצמך עם אנשי שלומנו היקרים התמימים דיקא, עובדי

הענין ד'א'ה

השם באמת, הדבקים בו יתברך בדבקות אמת, ויומם וליילה לא פוסק פיהם מגירסא בתורה הקדושה ותפלה והתבודדות וכו', וברח לה מקל מיני כחות של לצים וערב רב, רשעים ארורים כותבי פלסטר והולכי רכיל, כי בודאי הם חבורה של נואפים גמורים, כי לא יכתב איש כותבי פלסטר על חברו, ומכל שכן שלא ילך להדביק כותבי פלסטר על חברו, אלא אם כן הוא פגום מאד מאד בנאוף, ומלכלך בחטאים ועוונות, כי אפלו יראים וכשרים הזהיר מוהרנ"ת ז"ל מאד מאד שישמרו את עצמם מהמדמה (עו לקוטי עצות, אות עינים, סימן ז), כי רב המחלקת באה רק מכח המדמה, כי לפעמים נדמה לו, שחברו נוטה מן האמת או שעושה כנגדו שלא כהגן וכו', ומחמת זה יש בלבו עליו, ויכולה להתעורר מחלקת על-ידי זה, ונדמה לו שחולק על חברו לשים שמים, ובאמת הכל בא מטעות של כח המדמה, שכח המדמה הטעה אותו, עד שנדמה לו על חברו דברי שקרים ובדויים וכו', עין שם; ומכל שכן וכל שכן אשר ידוע, אשר איש כשר וירא השם לעולם לא ירים ידיו לכתב איזה כתב פלסטר, ומכל שכן להדפיסו ולהדביקו על קירות וכו', אלא דיקא נואף ואיש פסול מתעסק בעסקים כאלו, ועל-כן מאחר שאתה בעצמך יודע כבר מה שעבר עליך, ועכשו כשאתה רוצה להציל נפשך מרדת שחת, ברח לה, אחי, מפל מיני מחלקת ומריבות, אשר באים בדרך כלל מאריות אנפין דקלפה, ותכף-ומיד כשרק תשמע

הענין דיאז

משהו מדבר על אחר, תדע שְׁהַאִישׁ הַזֶּה פָּגוּם מְאֹד מְאֹד, וּבְרַח לֵךְ מִמֶּנּוּ, וְאַל תַּעֲמֹד עַל יְדוֹ כְּלָל, כִּי יָכַל לְהַמְשִׁיךְ אוֹתְךָ אֶל הַשְּׂאוּל תַּחֲתִית וּמַתְחַתִּיו, וּבְהִכָּרַח לְדַבֵּר מִזֶּה, כִּי הֲלֹא עָקַר תַּקוּוֹן-הַבְּרִית וּקְדוּשַׁת וְטָהֳרַת הָעֵינַיִם תִּלְוִי רַק עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוּתוֹ אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת אַרְיֵה-אַנְפִּין דְּקָדְשָׁה שְׁלֵשָׁה רֵאשׁוֹנוֹת דַּעֲתִיק וְכוּ', שְׂזָכָה לִיחִידָה דִּיחִידָה וְכוּ', אֵךְ זֶה לְעַמַּת זֶה מִתְּפַשְׁטִים שׁוֹעֲלִים קִטְנִים מִחֲבָלֵי כְּרָמִים, וְעוֹשִׂים פְּרוּדִים וּמְחַלְקֵת, כִּי שְׂרָשָׁם הוּא מִהַקְּלֵפָה אֲשֶׁר אוֹרֶבֶת מְאֹד מְאֹד אַחֵר הַקָּדְשָׁה וְכוּ', וְעַל-כֵּן כְּשֶׁאַתָּה רוֹצֵה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, צְרִיךְ שֶׁתִּלְךָ וְתַחַפֵּשׂ רַק בְּמָקוֹם כְּזֶה אֲשֶׁר יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לֵךְ טוֹבָה, וְיְכוּלִים לְהוֹצִיא אוֹתְךָ מִהַחֲשֵׁךְ שְׁנִלְכַדְתָּ בוֹ וְכוּ', וּכְשֶׁתִּמְצָא מָקוֹם כְּזֶה, תִּשְׁאַר שָׁם וְכוּ', וְאַף שֶׁבִּתְחִלָּה יְהִי לֵךְ הַרְבֵּה קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת וּבִלְבוּלִים וְכוּ', אַף-עַל-פִּי-כֵן, אַחֵי, אַחֵי, תִּהְיֶה חֲזָק מְאֹד, כִּי סוּף-כָּל-סוּף תִּזְכָּה לְצֵאת מִהַחֲשֵׁךְ שְׁנִלְכַדְתָּ בוֹ וְכוּ', מֵה שְׂאִיו כֵּן שְׁאַתָּה הוֹלֵךְ לְמָקוֹם שְׁשֵׁם תִּמְצָא שְׂמִדְבָרִים רַק מִחֲסְרוֹנוֹת אַחֲרִים, וּמוֹצָאִים פְּגָמִים וּמוּמִים אֲצֵל אַחֲרִים וְכוּ', תִּדַּע מֵה לְפָנֶיךָ וְכוּ', וּבְרַח לֵךְ מִשָּׁם כְּמוֹ שְׁבוֹרְחִים מֵאֵשׁ לוֹהֵט, וְהַחֲפִץ בְּאֵמֶת לְתַקֵּן אֶת פְּגָמָיו הַרְבִּים שְׁפָגָם וְקִלְקַל וְכוּ', וּבִפְרָטִיּוֹת עַל-יְדֵי עֵינָיו בְּהִסְתַּכְּלוּת רְעוּת וְכוּ', יֵאָחַז אֶת עֲצָמוֹ בְּצְדִיק הָאֵמֶת וּבִאֲנָשָׁיו הָאֵמֶתִים וּבִסְפָרִים הַקְּדוּשִׁים, וְאִזּוֹ וְשָׁב וּרְפָא לוֹ.

הדורש שלומך...

העיני דואה

”רבוננו של עולם שְׁמַרְנֵי אֵל כִּי חֲסִיתִי בָּהּ, אַתָּה לְבַד יוֹדַע כַּמּוֹה כִּכְר פְּגַמְתִּי בְּעֵינַי, הִלַּכְתִּי בְּשִׁרְיֹת לְבִי הֲרַע, וְהִסְתַּכַּלְתִּי בְּמִקְוֹמוֹת מְגַנִּים וּמְטַנְפִּים, וְעַל-יְדֵי-זֶה בָּאתִי, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, לְמַה שְׁבֵאתִי וְכוּ'. אוֹי לִי, וַי לִי חֲטָאתִי, עֹוִיתִי, פִּשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ, וְהֲרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי, לֹא שְׁמַרְתִּי אֶת עֵינִי עַד שֶׁהִסְתַּכַּלְתִּי בְּרַע, וְעַל-יְדֵי-זֶה בָּאתִי לְיַדִּי הֲרַהוּרִים רָעִים. אֲנֵא ה' מַחֵל לִי וְכַפֵּר לִי, וְעֲשֵׂה מַה שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּאִפֶּן שְׂאֲזֹכָה עַל-כָּל-פְּנִים מַעַכְשָׁו לְשִׁמּוֹר אֶת עֵינֵי וְלִקְדָּשָׁם, וְלִהְיֵת כָּל עִמָּהֶם רַק עַל אוֹרְךָ הָאֵין סוּף הַמְּאִיר בְּכָל הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִחְזַקְאֵל מִג, ב): 'וְהָאֵרֶץ הָאִירָה מִכְבְּדוֹ' וְגו' וְכוּ'.

(אֲשֶׁר בְּנַחַל חֶלֶק י"ט מִכְּתָב ב'תִּשְׁב)

לְקַט קֶטֶן מִהַסְפֵּר שִׁיחֹת מוֹהֲרָא"ש הַמְדַבֵּר מִשְׁמִירַת הָעֵינַיִם

מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר, בְּעֵתִים הִלְלוּ הַנְּסִיּוֹן הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁל
הָאָדָם - שְׂיִזְכָּה לְקִדְשַׁת הָעֵינַיִם, כִּי בַעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, הַפְּרִיצוֹת
מְאֹד מְאֹד מִצִּיּוּהַ בְּרַחֲבוֹתָ, וְעַל־יְדִיזָה נִכְשָׁלִים בְּעֵתִים הִלְלוּ
בַּהֲסַתְּפָלְיוֹת אֲסוּרוֹת, וְאַפְלוּ שְׂרִיצָה לְהַסְתִּיר אֶת עֵינָיו לֹא
לְהַסְתַּפֵּל - יִקְשֶׁה לוֹ מְאֹד, כִּי בְּאִיזָה צַד שָׂרַק יִסְתַּוֵּב יִרְאֶה
פְּרִיצוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלּוּן.

וּסְפָר מוֹהֲרָא"ש ז"ל, שֶׁלְמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל הֵיטָה הַמְדָה שְׁאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים ז"ל עַל רַב, שְׁמִימִיו לֹא הִסְתַּפֵּל חוּץ לְאַרְבַּע
אֲמוֹתָיו. כִּי זוֹ הֵיטָה דְרָכּוֹ שֶׁל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל, שֶׁתַּמִּיד הִסְתַּפֵּל
לְמַטָּה וְלֹא הִסְתַּפֵּל יִשְׂרָאֵל, וְגַם בְּבֵיתוֹ הָיוּ הַוִּילּוֹנוֹת שֶׁל חִלּוּנוֹתָיו
תַּמִּיד מְסֻטִּים וּמְכֻסִּים, בְּאִפְסוֹ שְׁלֹא רָאָה אֶף פַּעַם אֶת הַחוּץ.

וּפַעַם אַחַת הִלָּךְ עִם חֲבֵרוֹ רַבִּי נִפְתָּלִי מְנַעֲמִירוֹב אֶל רַבְּנוּ ז"ל,
וְנִכְנְסוּ בְּדַרְכָּם לְסַמְטָה קְטַנָּה שֶׁהֻצְרְכוּ לְהַסְתַּוֵּב שָׁם, וְהִכְרַחוּ
לְהַגְבִּיחַ אֶת רֹאשָׁם, וּבְדִיּוֹק אָז בָּאָה מִמוּלָם אִשָּׁה פְּרוּצָה מְאֹד,
רַחֲמָנָא לְצַלּוּן, וּמִחֲמַת שְׁמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל הַגְּבִיחָה אָז אֶת רֹאשׁוֹ, עַל־

הענין דראה

כּוּן רָאָה אוֹתָהּ וְכוּן רַבִּי נִפְתָּלִי, וּבִלְבָב אוֹתָם הַדְּבָר מְאֹד, וּכְשֶׁבָאוּ לְרַבְנֵנוּ ז"ל, אָמַר לְפָנֵיהֶם הַמֵּאֲמָר בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רמ"ב, שֵׁישׁ אַרְיָה אֲנִפִּין דְקַלְפָּה, שְׁהִיכֵן שָׂרְק יִסְבְּבוּ אֶת רֵאשִׁים יְהִיָּה הַהֲכָרַח לְרֵאוֹת, עֵין שָׁם, וְהַשְׁתּוּמְמוּ מִרוּחַ הַקִּדְּשׁ שֶׁל רַבְנֵנוּ ז"ל, וְאֵז נִתְקַרְרָה וְנִתְיַשְׁבָּה דַעְתָּם.

וְהַסְבִּיר מוֹהֲרָא ש"ז ז"ל, כִּי בְּאֵמַת הַדְּבָר הוּא "זֶה לְעַמַּת זֶה" (קִהְלֵת ז, יד), כִּי בְּעַת בִּיאַת וְהַתְגַּלּוֹת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, יְהִיָּה גְלוּי אֱלֻקוֹת בְּתַכְלִית הַמְדַרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה שְׂאִין לְמַעְלָה הַיְמָנָה, וְיִתְגַּלֶּה אַרְיָה אֲנִפִּין דְקִדְשָׁה, הֵיכֵן שָׂרְק יִסְבְּבוּ אֶת הָרֵאשׁ יֵרְאוּ רַק אֱלֻקוֹת מִרַב גְלוּי שְׁיִהְיָה אֵז, וְזֶה לְעַמַּת זֶה קִדְּשׁ בִּיאַת וְהַתְגַּלּוֹת הַמְשִׁיחַ, מִתְגַּבְּרַת מְאֹד מְאֹד הַקְּלָפָה, כְּמוֹ קִדְּשׁ אֹר הַיּוֹם שְׂצָרִיךְ לְהִיּוֹת אֹר, מִתְעַבֶּה הַחֲשֵׁךְ מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ כֵּן קִדְּשׁ שְׁלֵמוֹת הַגְלוּי־אֱלֻקוֹת מִתְגַּבְּרַת וּמִתְפַּשְׁטֵת הַקְּלָפָה בְּהַסְתַּכְּלִיּוֹת אֲסוּרוֹת שְׂאֵהוּ אִיּוֹם וְנוֹרָא, וּבִפְרָטִיּוֹת בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלוּ, שְׁהוֹרִידוּ מַעֲצָמִים הַגּוֹיִם אֶת כָּל מִדַּת הַבּוֹשָׁה, וְהוֹלְכִים מִמֶּשׁ עֲרָמִים וְעֲרָמוֹת, רַחֲמֵנָא לְצִלּוֹן, וּמָה יַעֲשֶׂה הַבּוֹן שְׁלֵא יַחֲטֵא?! וּבִפְרָטִיּוֹת שְׁהַכֵּל כְּבֵר פְּתוּחַ הַיּוֹם וְכוּ', וְעַל־יְדִי־זֶה בְּאִים לִיְדֵי פְגַם־הַבְּרִית, רַחֲמֵנָא לְצִלּוֹן.

וְאָמַר מוֹהֲרָא ש"ז ז"ל, שֵׁישׁ בְּנֵי־אָדָם שְׁנַפְלוּ כְּבֵר כָּל־כֶּךָ בְּעֵינֵי הַסְתַּכְּלוֹת עַל נְשִׁים, עַד שְׁהַהֲרִגְל נַעֲשֶׂה אֲצֵלָם טְבַע, רַחֲמֵנָא לְצִלּוֹן, וְזֶה נִכְנָס בְּהֶם כְּמוֹ מַחְלָה שְׂאִי־אֲפָשֵׁר לְהַפְטֵר מִמָּנָה, וְעַל

הענין הראה

כל אשה שרק עוברת ברחוב - הם מכרחים להסתכל ולסובב את ראשם אחריה.

וספר מוהרא"ש ז"ל, שאחד מתלמידי הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע שאל מרבו להורות לו הדרך איך לזכות להיות "עצם עיניו מראות ברע" (ישעיה לג, טו), ושלח אותו לעיר אודסה, שיתאכסן אצל איש אחד, ונקב בשמו, וממנו ילמד להיות "עצם עיניו מראות ברע".

ונסע האיש ההוא לעיר אודסה, והתאכסן אצל האיש אשר צוהו הבעל-שם-טוב הקדוש, והאיש הנ"ל היה איש פשוט, עבד כסבל בנמל אודסה, וכל היום איננו בביתו רק לעת ערב הוא בא.

וששה שם תלמיד הבעל-שם-טוב הקדוש כמה ימים, ולא ראה אצלו שום דבר מה ללמד ממנו, והיתה אצלו פליאה גדולה, למה שלחו רבו אל האיש הזה ללמד ממנו שמירת העינים.

פעם אחת כשנשא לבדו בבית, ושכב על המטה והסתכל על קירות הבית, והנה למראה עיניו ראה שסמוך לתקרה בקיר הבית מכסה איזה חלק עם וילון, ומרב סקרנות רצה לראות מה יש שם, ועל-כן העמיד את השלחן סמוך לקיר, ועל השלחן העמיד כסא, ועל הכסא שם ארגז קטן שמצא, ונעמד עליהם, וכשאך הסיט את הוילון - ראה שיש שם חלון, ופתח את

הענין הראה

החלון, וראה שבחצר יש גוים וגויות ועושים דברים מכערים
מאד מאד ותקף ומיד סגר את החלון והסית את הגילון.

וכשפא בעלה הבית מעבודתו בערב, ענה ואמר לו התלמיד:
"פליאה נשגבה בעיני, איך אתם גרים בדירה זו שיש לכם
שכנים גוים מזהמים כאלו?" וספר לו את דברי הנבלה שראה
דרך החלון שעושים השכנים, ויאמר לו האיש הסבל: "אני מאד
מתפלא עליכם, אני גר כבר בבית זה עשרים שנה, ואף פעם
לא עלה על דעתי להסתכל חוץ לחלון מה עושים השכנים, כי
לא מענין אותי, ואתם פה עמדי ימים אחדים, ולא עצרתם את
יצרכם, ולא יכלתם להתאפק לא להסתכל לחוץ, וענין אתכם
מה עושים שכני הגוים".

והאיש הזה אמרו כל־כך בתמימות, עד שהתלמיד נתעורר
מאד מאד מדבריו, יהודי פשוט גר בין גוים מזהמים המתנהגים
בכעור, ועצם את עיניו מראות ברע, אז הבין למה שלחו רבו
לקאן.

ואמר מוהרא"ש ז"ל, שיש בני־אדם שכל־כך נדבקה בהם
קלפה זו של הסתכלות לראות מה קורה בביתו של חברו, עד
שיכולים לעמד שעות ולהסתכל ולהביט דרך איזה חור בחלונם
מה עושה ומה נעשה אצל חברם, והם ממש חולים על דבר זה.
וסים מוהרא"ש ז"ל, אשר על זה צריכים הרבה לבקש מהשם

הענין הראה

יתברך, שיתן לו שכל ודעת מה לעשות, כי מי שנכנס בקלפה זו - קשה וכבד לו לצאת מזה.

וספר מוהרא"ש ז"ל, שפעם נכנס אליו יהודי זקן, ושפך את מר לבו לפניו, איך שנלכד בחלי זה להסתכל על נשים, וזה אצלו כמחלה שאי אפשר להפטר ממנה, וכל מה שעובד על עצמו זה לא עוזר, עליכן הוא מבקש ממוהרא"ש ז"ל שיחבר איזה קונטרס בעבור שמירת העינים, והוא ישלם חצי מדמי ההוצאה, והשאיר לו את המעות על השלחן, וכשהלך, התחיל מוהרא"ש ז"ל להתבודד ואמר: "רבוננו של עולם, היהודי נתן לי את המעות להדפיס ספר על שמירת העינים, ומאין אקח עכשו ספר?" והאיר לו השם יתברך להדפיס את הקונטרס "העין רואה", הכולל את התורה רמ"ב עם הפרוש 'שפת הנחל' עליה והתפלה מ"לקוטי תפלות" וה"לקוטי עצות" ותפלה עליה, וצירף עוד שני מכתבים, ותקף ומיד באותו יום נסע אל המדפיס שיסדרו לדפוס, ואחר שבועים כבר הדפס, והפיצו את זה בכל מקום, ומאז ועד עתה נדפס כבר הרבה פעמים.

* * * * *

(שיחות מוהרא"ש חלק א' ערך עינים)

מוהרא"ש ז"ל רגיל לומר לאלו שנכשלו בפגם הברית, שיזכרו את דברי רבנו ז"ל (ספר המדות, אות נאוף, סעף א'): 'תאות נאוף אינו נרחק מאדם, אלא על ידי הרחקת ראות העין והמחשבה'. הינו

העיני דואה

מי שרוצה להנצל מנאוף, שישמר את עיניו ולא יסתפל במקום שאסור להסתכל, כי (טור אורח-חיים סימן א'): 'העינים רואות והלב חומד וכלי המעשה גומרים', על-כן צריכים לשמר את העינים, לא להסתכל במקומות מטנפים, ואז על-ידי זה לא יתחמם לִבְבוֹ לַעֲשׂוֹת עֲבֻרוֹת, ואמר, שחכמנו הקדושים אומרים (מדרש תנחומא, פרשת נשא): 'אין מנאפים נואפים, עד שתפנס בהם רוח שטות', שכן כתוב "כי תשטה אשתו (במדבר ה, יב)", - הינו שנכנסה בה רוח שטות, וכן אמרו חכמנו הקדושים (סוטה ג): 'אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות', - כי לא בא האדם להכשיל בפגם-הברית - הוצאת-זרע-לבטלה או זנות, כי אם שתכנס בו רוח שטות ושישתגע באותו זמן, כמו שאמרו חכמנו, זכרונם לברכה (מדרש רבה, פרשת נשא): 'אין אדם הולך אצל אשת איש עד שיצא מדעתו', - כי האדם נעשה משגע ממש, בשעה שהולך לנאוף, וכן אמרו חכמנו הקדושים (נדה יג): "ידיכם דמים מלאו" (ישעיהו א, טו), אלו המנאפים ביד", הינו שמוציאים זרע לבטלה ביד, "לא תנאף" (שמות כ, יב) - "לא יהיה בך נאוף בין ביד בין ברגל", עין שם; כי החטא הזה הוא מאד מתעב ואוי לו למי שנופל בו, ואף-על-פי-כן סיים מוהרא"ש ז"ל, שהוא יכול ללמד זכות על-כל אחד שנכשל בעברה של נאוף, והוא יכול להעלותו בכחו של רבנו ז"ל.

(שיחות-מוהראש חלק ב' ערך נאוף)

מוהרא"ש ז"ל גלה הרבה מאד מענין הדבור של רבנו ז"ל, שהתבטא פעם: "אביסל איז אויך גוט" (מעט הוא גם בן טוב), וספר, שמוהרנ"ת, זכרונו לברכה, אמר קדם שנתקרב אל רבנו ז"ל, שאף שהיה מתמיד גדול, אך יען שרצה ללמד הרבה מאד, ולהתמיד בהרבה שעורים לכן התרשל ולא עשה שום דבר, עד שהתחיל להתבטל ואז כשנתקרב אל רבנו ז"ל, וספר לו את צערו, אמר לו רבנו ז"ל את הדבור הזה: 'אביסל איז אויך גוט' (מעט הוא גם בן טוב), ענה ואמר על זה מוהרנ"ת, זכרונו לברכה, שמעכשו יוכל להיות איש כשר, וכן היה, כשבא לבית הפנסת, וראה שיש שם איזה בלבול, איזו מניעה, לא הזניח את למודו, רק אמר לעצמו: אלמד קצת, וכן עוד קצת ועוד קצת, עד שזכה להיות מתמיד גדול מאד. . . .

ואמר מוהרא"ש ז"ל, מי שמרגיל את עצמו באפן הזה תמיד - לחטף רק מעט ועוד מעט, האדם הזה יזכה לקנות לעצמו כל מיני מדות טובות, כי גם בענין המדות, מה שקשה לאדם ליזכות להיות בעל מדה טובה הוא מפני שהוא חושב שצריך להיות בתכלית השלמות שאין שלמות אחריה, ומחמת שרואה שאינו יכול, אז הוא מזניח את הכל, אבל אם האדם היה הולך בדרך זו - לידע שמעט הוא גם בן טוב, היה סוף כל סוף זוכה להיות איש בעל מדות תרומיות, מדות טובות, כגון: מי שיש לו הרהורים רעים במחשבתו, יאמר לעצמו: ברגע זה לא אהרהר

הענין הראה

שום הרהור, או אַרְאָה שְׁיִהְיֶה לִי הִרְהוּר אֶחָד פְּחוּת, וְעַל יְדֵי זֶה שְׂיִכְנִיס בְּמַחְשַׁבְתּוֹ הִרְהוּר שֶׁל קִדְשָׁה - לְחֹשֶׁב מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וְלְחֹשֶׁב לַעֲשׂוֹת אֵיזָה דְבַר טוֹב, אֲזִי אַחַר כֵּךְ יֵאמֵר: 'אוֹלֵי טוֹב לְהִרְהוּר עוֹד הִרְהוּר טוֹב - שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְכֵן הִרְהוּר טוֹב אֶחָד יְבִיא הִרְהוּר טוֹב שֵׁנִי'. עַד שְׂיִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִרְהוּר תָּמִיד מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וְכֵן הוּא בְשִׁמְרַת הָעֵינַיִם, מִי שְׁנֹלְכֵד בְּהִסְתַּכְּלוּת עַל מְקוֹמוֹת מְזַהְמִים, יִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְלַכֵּת בְּדַרְךְ, וַיֵּאמֶר: 'עֲכָשׁוּ לֹא אֶסְתַּכַּל עַל אִשָּׁה זֹו, וְכֵךְ תִּהְיֶה לּוֹ הִסְתַּכְּלוּת אַחַת פְּחוּת בְּעוֹלָם', אַחֲרֵיכֵךְ יֵאמֵר: 'גַּם עַל אִשָּׁה זֹו לֹא אֶסְתַּכַּל'. וְכֵךְ יִפְחִית עוֹד הִסְתַּכְּלוּת, וְכֵךְ בְּדַרְךְ זֹו שְׂיִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לִידַע שְׁמַעַט גַּם־כֵּן טוֹב, יִזְכֶּה לְקִדְשַׁת הָעֵינַיִם, וְכֵן הוּא בְּאֲזִנַיִם, יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׁכַל־כֵּךְ נִפְגָּמוּ, שֶׁהִחֲרַח לָהֶם לְשִׁמְעַ כָּל דְבַר מֵהַ שְׂאֲחַר אוֹמֵר וְכוּ' וְכוּ', אֲבָל כְּשִׂירְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ בְּאִפְּן הַזֶּה: 'עֲכָשׁוּ לֹא אֵלֶךְ לְשִׁמְעַ מֵהַ שְׂהֵם מְדַבְּרִים' וְכוּ' וְכוּ', וְאַחֲרֵי כֵךְ יֵאמֵר לְעֲצָמוֹ: 'אוֹלֵי גַם מֵהַ שְׂאֲחָרִים מְדַבְּרִים אֵינִי צְרִיךְ לְשִׁמְעַ'. וְכֵךְ לֹאט לֹאט יִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ, עַד שְׂיִגִיעַ לְמַדְרָגָה כְּזוֹ, שְׂלֹא יִהְיֶה אֲכַפֵּת לוֹ שׁוּם דְבַר מֵהַ שְׂאֲחָרִים מְדַבְּרִים, וְכֵן הוּא בְּעֵינֵי הַפֶּעַס, שְׂיִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ עִם כַּעַס אֶחָד פְּחוּת וְכוּ' וְכוּ', וְכֵן עִם הַדְּבוּר, שְׂיֵאמֵר לְעֲצָמוֹ תָּמִיד: 'עֲכָשׁוּ אֶשְׁתַּק', 'עֲכָשׁוּ לֹא אֲדַבֵּר' וְכוּ' וְכוּ', וּבְאִפְּן הַזֶּה יִזְכֶּה סוּף־כָּל־סוּף לְמַדּוֹת טוֹבוֹת, כִּי מְכַל מַעַט יִהְיֶה נַעֲשֶׂה הִרְבֵּה.

(שיחות־מוהרא"ש חלק ג' ערך מעט)

עוד לקט תפלות על שמירת העינים:

א.

"רבוננו של עולם שמרני אל כי חסיתי בך, ותשמור לי את העינים
שלא אכשל בראיות אסורות, ולא אהרהר הרהורים רעים, חס
ושלום, כי אתה לבד יודע גדל פגם ההרהורים רעים, ותשמור
אותי מפל מיני אסונות שיש בדרך, כי השטן מקטרג בשעת
הספנה, ואמרו חכמינו הקדושים כל הדרכים בחזקת ספנה, ולכן
תשמור אותי בדרך הזה שלא אכשל בגשמיות וברוחניות, ואזכה
להכליל בך מעתה ועד עולם אמן סלה."

(שו"ת ברסלב מכתב תפה)

ב.

"רבוננו של עולם, שמרני מהסתכליות רעות לבל אכשל, חס
ושלום, בראיות אסורות, אשר עוקרות את האדם ממך לגמרי,
אתה לבד יודע כמה פגמתי בעיני עד עכשו, על-כל-פנים שמרני
מעכשו לבל אכשל בראיות אסורות. זפני להסתכל בחיות

הענין דראיה

אלקות שבכל דבר, ועל ידי זה אִזְכָּה לְקַדֵּשׁ וְלִטְהַר עֵינַי מֵעֵתָּה וְעַד עוֹלָם.

(אשר בנחל חלק ט"ז מכתב ברסח)

ג.

תַּפְלָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאוֹה לְצִאת מִכָּל מִינֵי שְׁקָרִים וְטִמְאָה וּפְגָם הַרְאוֹת:

יְהוָה אֱלֹהִים אֱמֶת, עֲזַרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְהַצִּילְנִי מִן הַשְׁקֵר, וְהָיָה עִמִּי תָמִיד, וְשִׁמְרֵנִי שְׁלֵא יֵצֵא שׁוֹם דְּבַר שְׁקֵר מִפִּי לְעוֹלָם, בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאִנּוֹס בֵּין בְּרָצוֹן, וְתִעֲזָרְנִי שְׁלֵא אֶהְיֶה נִכְשָׁל בְּשׁוֹם דְּבַר שְׁקֵר אֶפְלוּ בְטָעוֹת, זְכַנִּי לְאֱמֶת בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים.

חֹסֶם וְחֹמֶל עָלַי, וְהַעֲלֵנִי מִטִּמְאָה לְטַהֲרָה, מַחֵל לְקַדֵּשׁ, קַדְשֵׁנִי בְּקִדְשֵׁיךָ הַעֲלִינֵה בְּאֱמֶת "חֲלֹצְנִי יְהוָה מֵאִדָּם רַע מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְצְרֵנִי, כָּל מִצּוֹתֶיךָ אֲמוּנָה שְׁקֵר רִדְפוּנִי. עֲזַרְנִי, יְהוָה, הַצִּילָה נַפְשִׁי מִשִּׁפְּת שְׁקֵר מִלְשׁוֹן רַמְיָה, דְּרַךְ שְׁקֵר הָסֵר מִמֶּנִּי וְתוֹרַתְךָ חַנּוּנִי, לֹא יֵשֵׁב בְּקֶרֶב בֵּיתִי עֵשָׂה רַמְיָה, דּוּבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לִגְדֹל עֵינָי", חַנּוּנִי וְעַנּוּנִי וּפְדָה נַפְשִׁי הָאֲמַלְלָה מִן הָרַע וּמִן הַטִּמְאָה וּמִן הַשְׁקֵר, וְתֵן לִי בְמִתְנַת חֲנוּם אֱמֶת וְחֶסֶד וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי מֵאֲתֶךָ קִדְשָׁה וְטַהֲרָה, אֱמֶת וְטוֹב, הַחֲזִירְנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ

הענין הראה

באמת, וזכני מעתה לצאת מהרה מרע לטוב, מטמאה לטהרה, משקר לאמת, ואזכה לעצם האמת לאמתו, ותמשיך השגחתך השלמה עלינו, ותשגיח עלינו בשלמות בעין החמלה והחנינה, עד שנוזכה להכלל בך באמת, ויתאחדו ויכללו אחר הבריאה בקדם הבריאה עלי ידי השגחתך השלמה, ויהיה בלוי אחד, בלוי טוב, בלוי קדוש, בלוי אמת.

ותצילני מפל מיני התנגדות, שלא ימצא בי שום צד התנגדות, חס ושלום, לשום דבר שבקדשה, ולא לשום אדם פשר שבעולם, רק אהיה נכלל באמת בכל הדברים הטובים והקדושים, ותהיה לי אהבה אמיתית ואחדות פשוט עם כל הכשרים האמתיים שבדור, ועם כל הצדיקים האמתיים, ועם כל הטוב שיש בכלליות עמך ישראל הקדוש, עד שבכללם אהיה נכלל בך, יהיה אלהינו ואלהי אבותינו, ואזכה להדבק בך באמת, ולהכלל באחדותך תמיד מעתה ועד עולם לעולמי עד ולנצח נצחים.

ותצילני מפגם הראות, ותקדש את עיני תמיד, ולא אסתכל עוד בשום דבר הפוגם את הראות, רק אזכה להסתכל בעיני בתורתך, ולהסתכל על צדיקיך האמתיים ועל כל הדברים המקדשין את העינים, עד שיהיו עיני קדושים וטהורים תמיד באמת לאמתו, ואזכה לתקן מהרה את כל הפגמים שפגמתי בעיני ותעזרני ברחמך ותשמרני מקלקול חוש הראות, חס ושלום, ולא יכהו

העין הראה

מאור עיני לעולם, וגם עד זקנה ושיבה אל תעזבני, ותשמר את
מאור עיני תמיד, למען אזכה להגות בתורתך יומם ולילה, ולגדוד
שנה מעיני, ולא יגיע לי על ידי זה שום הזק ומחוש לעיני, ויהיו
עיני מאירות כשמש וכירח.

יחיד ומיוחד, קרבנו אליך באמת, ותדחה ותעביר ותבטל השקר
והרע והטמאה מן העולם, ותקים מהרה מקרא שכתוב: "ואת
רוח הטמאה אעביר מן הארץ", ותטהרנו ותקדשנו בכל מיני
טהרות וקדשות, ותקים בנו מקרא שכתוב: "וזרקתי עליכם מים
טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם",
ותגלה האמת בעולם חיש קל מהרה, ותקים בימינו: שפת אמת
תפון לעד, ועד ארגיעה לשון שקר, אמת מארץ תצמח וצדק
משמים נשקר, חסד ואמת נפגשו, צדק ושלוש נשקו, הדרכני
באמתך ולמדני, כי אתה אלהי ישעי, אותך קויתי כל היום, הורני
יהנה דרכך אהלך באמתך, יחד לבכי ליראה שמך, שלח אורך
ואמתך המה ינחוני, יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך, מי אל
כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד
אפו כי חפץ חסד הוא, ישוב ירחמנו יכבש עוונותינו, ותשלך
במצלות ים כל חטאתם, תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר
נשבעת לאבותינו מימי קדם, השיבנו יהוה אליך ונשובה, חדיש
ימינו בקדם, אמן ואמן.

(קונטרס שמר עיניך)

תפלה נוראה על "עינים קדושות"

יהי רצון מלפניך, יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתחוס ותרחם על נפשי האמללה, שנפלה בפח יקוש של פגם הברית, שטמאתי את עיני, עד שבאתי לידי חטאים מגנים, ועד שנדבקו בי כל הטמאות שבעולם. אוי לי וי לי, באיזה פנים אני בא לפניך, לספר ולפרש את כל שיחי אליך, בשעה שחטאתי, עויתי, פשעתי ונגדך, והרע בעיניך עשיתי, עד שטמאתי את עיני, ובאתי עלי ידיזה לידי הרהורים רעים, הרהורים מגנים, עד שבאתי לידי טמאת פגם הברית, שעל ידיזה נלקח דעתי ומחי לגמרי, עד שאיני זוכה לראות את שכנית עזר, כמאמרם ז"ל: כל הון עינו מהערוה, אינו זוכה להקביל פני שכניה; אוי וי, מה אעשה שיצרי התגבר עלי ימים ושנים, עד שההרגל נעשה טבע אצלי, תמיד להסתכל בנשים, ובדברים המביאים לידי הרהורים רעים, ועלי ידיזה נעתקתי לגמרי ממך יתברך.

אנא, יהוה, עשה למענך, עשה למען צדיקך, ומחל לי על כל מה שחטאתי, עויתי, פשעתי ונגדך עד עכשו בראיות אסורות, שהסתכלתי במקומות המטנפים, העבר עיני מראות שוא בדרךך חייני, וזכני מעכשו לקדש ולטהר את עיני, ואזכה להסתכל רק על אמתת מציאותך, ואזכה להתבונן היטב על

העין הראה

שכינת עזר המנחה ומקים את כל הבריאה כלה, ואהיה נעשה כלי להמשיך בו אור וזיו וחיות ודבקות אמתית, עד שאזכה להחזיר עוד נשמות פגומות כמוני בתשובה שלמה, ובזכות זה שאקרב רחוקים אליה, תמחל ותכפר לי על כל מה שקלקלתי עד עכשו, ותאיר עיני במאור תורתך, ואזכה להשיג השגות אלקות בתוך תורתך הקדושה, ועוד בחיים חיותי בעולם הזה, אזכה לתקן את כל מה שפגמתי ושחתי, ואתה ברחמיך הרבים תקבל את תשובתי, ואזכה להפיל בה, מעתה ועד עולם אמן סלה.

(קונטרס עינים קדושות)

ה.

תפלה נוראה על קדשת העינים

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם, יצחק ויעקב, שתחוס ותחמל על נפש אמלל כמוני היום, שקלקלתי בעיני, וטמאתי את מחי, עלידי הסתפלות אסורות, שלא נזהרתי מלהסתכל על נשים, ובאתי עלידי זה להרהורים רעים ומגנים, עד שנתבלבלו לבי ודעתי לגמרי, ואני מבהל ומבלבל מאד, עד שאיני יודע לשית עצות לנפשי, כי זה ימים ושנים אשר נקלעתי בעון החמור הזה להסתכל על נשים ועל כל דבר המביא לידי הרהור רע. אוי לי, וי לי! מה אמר, מה

הענין הראה

אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק, הָאֱלֹהִים מֵצֵא אֶת עֹנִי, אֲנִי בַעֲצָמַי הַחַיִּב,
שְׁלֵא שְׁמַרְתִּי אֶת עֵינַי, עַד שִׁבְאַתִּי לְיַדִּי הַרְהוּרִים רַעִים, וְזֶה
גַּרְם לִי שְׂאֲחֻטָּא בַחֲטָא הַמְּגֻנָּה שֶׁל פֶּגַם הַבְּרִית, עַד שֶׁרַעִים
וּמְרִים לִי הַחַיִּים, וְאֵינִי רוֹאֶה שׁוֹם דֶּרֶךְ וְעֵצָה אֵיךְ לְצֵאת מִזֶּה,
כִּי אַתָּה, אָבִי שְׁבִשְׁמַיִם, יוֹדֵעַ, אֲשֶׁר מִי שְׁנֹלְכֵד בַּחֲטָא הַמְּגֻנָּה
הַזֶּה לְהִסְתַּכֵּל עַל נְשִׁים, כָּבֵר אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְנַתֵּק עֲצָמוֹ מֵהַזְּהֵמָה
הַזֹּאת. וְלָכֵן, אָנֹּה אֲנִי בָּא, וְאֵל מִי אֶפְנֶה בַּעֲת צָרָה הַזֹּאת. וְכֵנִי לְקַדְּשׁ
עֲצָמַי עַל-כֹּל-פְּנִים מַעֲכָשׁוֹ, וְאִזְכָּה לְבָרוּחַ רַק אֵלֶיךָ, וְאֶסְתַּכֵּל רַק
עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹהוּתֶךָ, הַמְּחַיֶּה וּמְהַוֶּה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה.
וְכֵנִי לְהַגִּיעַ אֶל אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, עַד שְׂאִזְכָּה לְרְאוֹת אֶת
שְׁכִינַת עֲדָךְ, אֵיךְ שְׂאַתָּה מְחַיֶּה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְעַל-יַדֵּי־יְהוָה
יִזְדַּכֵּךְ לְבָבִי הַמְּעַקֵּם בְּקִשְׁיוֹת וּבִסְפָקוֹת וּבִלְבוּלִים, וְאִזְכָּה לְיִשׁוּב
הַדַּעַת, לְיִשֵּׁב עֲצָמַי הֵיכָן אֲנִי בַעוֹלָם. וְכֵנִי לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר
קִלְקַלְתִּי, וּמַעֲתָה אִזְכָּה לְקַדְּשׁ אֶת עֵינַי וְלֹא אֶסְתַּכֵּל עוֹד בְּשׁוֹם
דְּבַר הַפּוֹגֵם אֶת הָרְאוֹת, רַק אִזְכָּה לְהִסְתַּכֵּל תָּמִיד רַק עֲלֶיךָ לְבַד,
וְאִזְכָּה לְהִתְבּוֹנֵן עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹהוּתֶךָ הַמְּחַיֶּה וּמְקַיֵּם אֶת
כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה. וְדַבֵּר זֶה יְקַדְּשׁ וַיְטַהַר אֶת מֶחַ מַחֲשַׁבְתִּי, עַד
שְׂאִזְכָּה לְמַח נְקִי, שְׂאִזְכָּה לְשִׁמְעַ תָּמִיד אֶת קוֹלְךָ, אֲשֶׁר אַתָּה
קוֹרֵא אֶת הָאָדָם בְּכָל יוֹם אֵלֶיךָ, שֶׁיִּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ,
וְאִזְכָּה לְהִכָּלֵל בְּךָ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלָה.

(קוֹנְטְרַס עֵין בַּעֲיוֹ)

צפוט מ'ש'ו"ת א'ש'יב ל'א'י"ש

מ'ת'ל'מ'ידו מ'מ'ש'יך ד'ר'פו ש'ל מ'ו'ה'ר'א"ש ז'יע"א - ה'רב י'צ'ח'ק
ש'מו'אל א'ה'ר'ן ל'ע'ז'ער ש'ל'י'ט"א

ש'אל'ה:

ל'כ'בו'ד ה'רב ה'צ'ד'יק ש'ל'י'ט"א. ק'ש'ה ל'י ב'ש'מ'יר'ת-ה'ע'י'נ'ים. ב'ז'מ'ן
ה'א'ח'רו'ן ה'יו ל'י נ'ס'יו'נות ב'ש'מ'יר'ת-ה'ע'י'נ'ים ב'כ'פ'ל כ'פ'ל'ים. א'ני ג'ר
ב'ע'יר ש'ה'יא א'י'נה ש'ל ע'ר'ל'י'כ'ער א'יד'ן... [י'הו'ד'ים י'ר'אי ש'מ'ים]
ו'כ'ל ה'ל'י'כ'ה ש'ל'י ב'ר'ח'וב ה'יא נ'ס'יו'ן. ת'ה'ל'ה ל'אל א'ל'ף א'ל'פ'י פ'ע'מ'ים
א'ני ב'ר'ב ה'פ'ע'מ'ים מ'צ'ל'י'ח ל'ה'ת'ג'ב'ר, א'ני מ'ד'ב'ר ו'מ'ב'ק'ש מ'ה'ק'דו'ש-
ב'רו'ך ה'וא ש'י'צ'יל או'ת'י מ'ר'א'יו'ת א'ס'ו'רו'ת, א'ב'ל מ'או'ד ק'ש'ה ל'י.
או'ל'י ת'וכ'לו ל'ח'ז'ק או'ת'י ק'צ'ת ב'ע'נ'ן ה'זה.

ת'ש'ו'ב'ה:

ב'ע'ז'ר'ת ה'ש'ם י'ת'ב'ר'ך י'ום ו' ע'ר'ב-ש'ב'ת ק'ד'ש ל'ס'ד'ר ע'ק'ב טו"ב מ'נ'ח'ם א'ב ת'ש"פ.
ה'ח'י'ים ו'ה'ש'לו'ם ו'כ'ל ט'וב ס'ל'ה ל'ק'ר'א'ת י'ד'ידי ... ג'רו י'א'יר ו'י'ז'ר'ח. ל'נ'כו'ן
ק'ב'ל'ת'י מ'כ'ת'ב'ך.
או'דו'ת ש'א'ל'ת'ך ב'ע'נ'ן ש'מ'יר'ת-ע'י'נ'ים, ו'א'ת'ה כ'ו'ת'ב ש'י'ש ל'ך א'ל'ף
א'ל'פ'י נ'ס'יו'נות ו'ב'ר'ב ה'פ'ע'מ'ים א'ת'ה מ'צ'ל'י'ח ל'ה'ת'ג'ב'ר.

הענין דראה

תדע ידידי, שאי אפשר לך לתאר בשכל אנושי כלל איזה רעש אתה גורם בשמים בשעה שאתה מתגבר לא לסור אחרי ראות עיניך, אתה פשוט מקיים בכל פעם מצות לא-תעשה מדאורייתא של: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" וראוי לך להגיד בכל פעם בפה מלא: "לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה, הריני מוכן ומזומן לקיים מצות לא תעשה של "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ליחד שם י"ה בוי"ה, ביחודא שלים בשם כל ישראל"

ועליך לרקוד אפילו באמצע הרחוב, בינה לבין קונד בשקט, שזכית להתגבר על יצרך, ועליך לתן שבח והודיה אל השם יתברך שעזר לך בזה, ואם תרגיל עצמך בקו, תראה שזה יהיה ספור אחר לגמרי, ולא תצטרך כל-כך להלחם עם יצרך בכל פעם, אלא תתחיל לראות אלקות מפל דבר, כי הבעל דבר מאד מפחד מזה, שבן-אדם לוקח את הנסיונות שהוא ממציא לו, וממהפך אותן לדבקות אל השם-יתברך, ולכן תמשיך בדרךך בקדש, להיות חזק מאד ולברח מנסיונות, ואז תראה שבמשיך הזמן תהיה בן אדם אחר לגמרי.

פעם ה'יה איש אחד מאנשי שלומנו שהיה הולך ברחוב ושמועו איך שהוא חוזר ואומר לעצמו כמה וכמה פעמים: 'פרושים על התורה, פרושים על התורה', ולא ידעו בכלל מה הוא אומר, וחשבו שסתם - מדבר אל עצמו, עד שפעם אחת שאל אותו

הענין דדאָה

אַחד, מה זֶה שְׂאֲתָה חוֹזֵר וְאוֹמֵר לְעַצְמֶךָ בְּכֹל פְּעַם: 'פְּרוּשִׁים
עַל הַתּוֹרָה, פְּרוּשִׁים עַל הַתּוֹרָה?' עֲנֵה וְאָמַר לוֹ בְּתַמִּימוֹת: 'הֲרִי
רַבְנֵנוּ ז"ל אוֹמֵר בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת (עֲרֵךְ נְאוּף סִימָן י"ט): 'מִי שְׂאֵין מִסְתַּכֵּל
עַל נְשִׁים, זוֹכֵה שְׂזָרְעוּ יַחְבְּרוּ פְּרוּשִׁים עַל הַתּוֹרָה'. וְלִכְּנֹן בְּכֹל
פְּעַם שְׂאֵנִי הוֹלֵךְ בְּרַחוּב, וַיֵּשׁ לִי נִסְיוֹן לְהִסְתַּכֵּל עַל נְשִׁים, מִיָּד
אַנִי עוֹשֶׂה חֻשְׁבוֹן לְעַצְמִי, הֲלֵא אִם לֹא אֶסְתַּכֵּל - אֲזַכֶּה לִילְדִים
שְׂיַחְבְּרוּ פְּרוּשִׁים עַל הַתּוֹרָה, הֲלֵא בּוֹדְאֵי זֶה כְּדֹאֵי וּכְדֹאֵי, שְׂעַל-
יְדֵי הַשְּׂקָעָה קִטְנָה אֲזַכֶּה לְהַרְיִיחַ דְּבַר נִפְלֵא כְּזֶה, יִלְדִים שְׂיַחְבְּרוּ
פְּרוּשִׁים עַל הַתּוֹרָה! וְזֶה עוֹזֵר לִי לְהִתְגַּבֵּר עַל יִצְרִי... וְדַבְּרֵי פִי
חֲכָם חֵן.

עַל-כֵּן יְדִידֵי הַיְקָר, אֵל תִּתְּפַעֵל כְּלָל מִכֹּל הַנְּסִיווֹת שְׂיֵשׁ לָךְ
בְּדַבְּרֵי זֶה, זְכוֹר תִּזְכּוֹר אֲשֶׁר "נִסְיוֹן" הוּא מְלִשׁוֹן נֶס וְהֶרְמָה, וּכְמוֹ
שְׂכַתּוֹב (יִשְׁעִיָּה מֵט כב): "וְאֵל עַמִּים אָרִים נִסִּי", וּבְכֹל פְּעַם שְׂאֲתָה
בָּא לְיַדֵי נִסְיוֹן, זֶה כְּדֵי לְהָרִים אוֹתָךְ וּלְהַבִּיא אוֹתָךְ לְמִדְרָגָה
יוֹתֵר גְּבוּהָה, וְלִכְּנֹן אֵל תַּחְלֵשׁ דַּעְתָּךְ כְּלָל, אֲלֵא תִתְּגַבֵּר בְּכַח
גְּדוֹל וּבְשִׂמְחָה רַבָּה, וְהַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ יִהְיֶה בְּעִזְרָךְ שְׂתִזְכֶּה לְכַבֵּשׁ
אֶת יִצְרָךְ, וְלִרְאוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְּבַרַךְ מִכֹּל דְּבַר, וְיֵאִירוּ עֵינֶיךָ בְּאוֹר
הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

ספר קדוש זה הדפס להצלחת

מורנו ורבנו הרה"צ יצחק שמואל אהרן
לעזער בן רעכיל

הרב מעוז שוקרון בן חנה ואשתו נטלי בת עמליה,
וילדיהם אליעזר שלמה, אחיה ישראל, יוסף חיים,
הודיה חיה, ואביגיל שיצליחו ברוחניות וגשמיות ויזכו
לגדול בתורה ובמצוות ויזכו לקדושה וטהרה ולכל
המדות הטובות שיוזכו לבוא כל שנה לאומן בראש
השנה כל ימי חייהם וה' ימלא כל משאלות לבם
לטובה ולברכה

ולהצלחת בית המדרש "תפארת בניהו היכל הקודש
- בית אל", להצלחת כל התלמידים, ולהצלחת
הרב מעוז שיוזכה לקרב את כל עם ישראל לרבנו
הקדוש ורבי נתן ומוהרא"ש ושיוזכה לסיעתא דשמיא
עצומה בכל מעשה ידיו בתורה בתפילה בצדקה
וחסד ובזיכוי הרבים עד 120 מתוך בריאות גופא
ונהורא מעליא וירוה נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו

העין דואה

ותלמידיו שיזכה לביטול לאין סוף ברוך הוא ושיזכה
לביטול כל התאות.

לעירוי נשפת:

בועז סער בן אברהם ז"ל

פרנוס בת שקולה ז"ל

אן בת מני ז"ל

רחל בת שמואל יקותיאל ז"ל

שמעון בן אהרן ז"ל

שמואל בן ברוך ז"ל

להצלחה וזוג הגון ושפחה:

יוסף חיים בן רוחמה דליה נ"י

אהרון בן ברכה שושנה נ"י

אלנתן מנחם בן שרה נ"י

ישי בנימין בן דנה מרים נ"י

שמחה בן דורין נ"י

לזוג הגון והצלחה ופרנסה טובה:

יוסף אברהם בן גולדי דבורה נ"י

דניאל בן מזל נ"י

איתמר יום טוב בן אילנית נ"י

ישעיה מאיר בן קרן נ"י

סיסאי בן קסאיה נ"י

לרפואת הנפש והגוף הצלחה ופרנסה:

שלומית פרידה בת דבורה מרים תחיה

מרדכי אברהם בן שלומית פרידה נ"י

בתיה בילה אודס בת חיה אסתר תחיה

נתנאל חיים מאיר בן גולדי דבורה נ"י

גולדי דבורה בת בתיה בילה אודס תחיה

זאב שלמה בן שולמית פרידה נ"י

דב בן שולמית פרידה נ"י

חיה מוריה בת אסתר תחיה

להצלת:

אסתר טובה בת דבורה גולדי תחיה
עטרה יהודית בת דבורה גולדי תחיה
צבי בן שולמית פרידה נ"י
יוכל בן שולמית פרידה נ"י

לעילוי נשמות:

אליהו בן אברהם אהרן ז"ל
דוד יהודה בן יוסף חיים ז"ל
נדב בן ליליאן ז"ל
סוזן בת אסתר ז"ל

הספר הקדוש נדפס לזכות

משפחת קלברס
מוטי מרדכי בן פרחיה נ"י
שרית בת ענת תחיה
יקותיאל בן שרית נ"י
אברהם הילל בן שרית נ"י

להצלתם של:

מתן נתן בן לאה מרים נ"י

חזקיה יהודה בן חנה נ"י

אביתר בן רבקה נ"י

שרה הדסה בת גילה נ"י

עמנואל בן יהודית אריאלה נ"י

מאיר בן ענת נ"י

רות בת רחל תחיה

רבקה בת שרה הדסה נ"י

דוד בן אילנה נ"י ובני ביתו

לירוי בן רחל נ"י ובני ביתו

אברהם בן דבורה נ"י

רבקה בת סוזן נ"י

"היכל-מוהר"ן" - רמת-השרון

מלכה פיגא בת ורד לזיווג הגון בדרך רבנו

הקדוש

תיקון הכללי

יסובכנו: שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו
כל ישרי לב:

מא למנצח מזור לְדוד: אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל
דָּל בַּיּוֹם רָעָה וּמִלְטָהוּ יְהוָה: יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ
וַיְחַיֵּהוּ וְאִשֶׁר בְּאָרְץ וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֲיָבִיו:
יְהוָה יִסְעֲדֵנו עַל עֵרֶשׁ דָּוִי כִּל מִשְׁכְּבוֹ הַפִּקֶּת
בְּחַלְיוֹ: אֲנִי אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנִי רַפְּאֵה נַפְשִׁי כִּי
חֲטָאתִי לָךְ: אֲיָבִי יֵאמְרוּ רַע לִי מִתִּי יְמוֹת
וְאֶבֶד שְׁמוֹ: וְאִם כֹּא לְרֹאוֹת שְׁוֹא יְדַבֵּר
לְבוֹ יִקְבֹּץ אָוֶן לוֹ יֵצֵא לְחַיּוֹ דְּבַר: יְחַד עֲלֵי
יְתַלְחֲשׂוּ כָּל שִׁנְאֵי עֲלֵי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: דְּבַר
בְּלִיעַל יִצּוֹק בוֹ וְאִשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לְקוֹם:
גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אִשֶׁר בְּטַחְתִּי בוֹ אוֹכֵל לֶחְמִי
הִגְדִּיל עֲלֵי עֵקֶב: וְאַתָּה יְהוָה חֲנִי וְהִקְיִמְנִי
וְאֲשַׁלְמָה לָּהֶם: בּוֹאֵת יְדַעְתִּי כִּי חִפְצָתְךָ כִּי
כִּי לֹא יִרְיַע אֲיָבִי עֲלֵי: וְאֲנִי בְּחַמִּי תִּמְכַּתְךָ כִּי
וּתְצַיְכֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מִהְעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מב למנצח משפיל לבני קרח: כָּאֵל תִּעְרַג
עַל אֲפִיקֵי מַיִם כִּן נַפְשִׁי תִעְרַג אֲלֶיךָ אֱלֹהִים:
צְמָאָה נַפְשִׁי לֵאלֹהִים לֵאלֹל חֵי מִתִּי אֲבוֹא
וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים: הִיָּתָה לִי דַמְעָתִי לָהֶם
יוֹמָם וְלַיְלָה כְּאִמֹר אֵלֵי כָּל הַיּוֹם אֵיֶה אֱלֹהֵיךָ:
אֱלֹהֵי אֲזַכְרֶה וְאֲשַׁפְּכֶה עֲלֵי נַפְשִׁי כִּי אֲעֻבֵד
בְּסֶךְ אֲדָבָם עַד בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה
הַמּוֹן חוֹגֵג: מַה תִּשְׁתַּחֲוִי נַפְשִׁי וְתִהְיֶמְנִי עֲלֵי
הַחַיִּילִי לֵאלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשְׁעוֹת פְּנִי:
אֱלֹהֵי עֲלֵי נַפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל כֵּן אֲזַכְּרֶךָ
מֵאַרְץ יִרְדּוֹ וְחַרְמוֹנִים מִהַר מִצְרַע: תְּהוֹם אֶל
תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיד כִּל מִשְׁבְּרִיד וְגִלְיָד
עֲלֵי עֲבָרוֹ: יוֹמָם יֵצֵה יְהוָה חֲסֵדוֹ וּבְלַיְלָה
שִׁירוֹ עַמִּי תִפְלֶה לֵאלֹל חַיִּי: אוֹמְרָה לֵאלֹל סִלְעֵי

טז מכתם לְדוד שְׁמַרְנִי אֶל כִּי חִסִּיתִי בְךָ:
אֲמַרְתָּ לִיהוָה אֲדֹנִי אַתָּה טוֹבַתִּי בַל עֲלִידָה:
לְקַדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאָרְץ הַמָּה וְאֲדִירִי כִל חֲפְצֵי
כֶּסֶם: יְרַבּוּ עֲצוֹבוֹתֶם אַחַר מָהֵרוּ בַל אִסִּיד
נִסְכֵּיהֶם מִדָּם וּבַל אֲשָׂא אֶת שְׁמוֹתֶם עַל
שִׁפְתַי: יְהוָה מֵנַת חֲלָקֵי וְכוֹסֵי אַתָּה תוֹמִיד
גּוֹרְלֵי: חֲבָלִים נִפְלוּ לִי בְנַעֲמִים אִף נַחֲלַת
שִׁפְרָה עֲלֵי: אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אִף
לַיְלוֹת יִסְרֹנִי כְּלִיּוֹתַי: שׁוֹיֵתִי יְהוָה יִנְגִּיד
תְּמִיד כִּי מִיַּמִּינִי בַל אֲמוֹט: לְכֵן שִׁמַּח לְבִי
וְיִגַּל כְּבוֹדִי אִף בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן לְבִטָּח: כִּי לֹא
תַעֲזוֹב נַפְשִׁי לְשֹׁאֵל לֹא תַתֵּן חֲסִידֶךָ לְרֹאוֹת
שִׁחַת: תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׁמֹחוֹת אֶת
פִּנְדָּה נְעוּמוֹת בִּימִידָה נֶצַח:

לב לְדוד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פִּשַׁע כְּסוּי
חֲטָאָה: אֲשֶׁרִי אֲדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן
וְאִין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: כִּי הֲחַרְשִׁיתִי בְלוֹ עֲצָמֵי
בְּשִׂאגְתִּי כִל הַיּוֹם: כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עֲלֵי
יְדֶךָ נִהַפֵּךְ לְשׂוֹדֵי בַחֲרֵבִי קִיץ סֵלָה: חֲטָאתִי
אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אוֹדָה עֲלֵי
פִּשְׁעֵי יְהוָה וְאַתָּה נְשִׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה:
עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כִּל כְּחִסֵּד אֲלֶיךָ לְעַת מִצֵּא רַק
לְשִׁשָּׁף מַיִם רַבִּים אֲלֵי לֹא יִגִּיעוּ: אַתָּה סֵתֵר
לִי / (*כֵּאֵן יֵשׁ לַהֲפִסֵּק מַעֲט. עֵינִי לִיקוּטֵי
מוֹהַר"ן ח"א ס"י ר"ג) מִצַּר תִּצְרֵנִי, רַנִּי פִלְט
תְּסוֹבְכֵנִי סֵלָה: אֲשִׁכִּילְךָ וְאוֹרֶךְ בְּדָרְךָ זוֹ תִלְךָ
אִיעֲצֶה עֲלֶיךָ עֵינִי: אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרֵךְ אִין
הַבִּין בְּמַתָּה יִרְסוּ עֲדוֹ לְכֹלּוֹם בַּל קִרַּב אֲלֶיךָ:
רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרַשָּׁע וְהַבוֹטַח בִּיהוָה חֲסֵד

הענין דיארה

ואהמיה אשיחה ותעטף רוחי סלה: אחתי שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: חשבתי ימים מקדם שנות עולמים: אוקרה נגינתי בליה עם לכבי אשיחה ויחפש רוחי: הלעולמים יזנח אדני ולא יסיף לרצות עוד: האפס לנצח חסדו גמר אמר לדוד ודר: השכח חנות אל אם קפץ באף רחמיו סלה: ואמר חליתי היא שנות ימיו עליו: אזכור מעללי יה כי אוקרה מקדם פלאך: והגיתי בכל פעלך ובעלילותיך אשיחה: אלהים בקדש דרךך מי אל גדול כאלהים: אתה האל עשה פלא הודעת בעמים עך: גאלת ברוח עמד בני יעקב ויוסף סלה: ראוד מים אלהים ראוד מים יחילו אף ירגזו תהמות: זרמו מים עבות קול נתנו שחקים אף חצציד יתהלכו: קול רעמד בגלגל האירו בקרים תבל רגזה ותרעש הארץ: בים דרךך ושבילך במים רבים ועקבותיך לא נדעו: נחית כצאן עמד ביד משה ואהרן:

א תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר נדר: בטרם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד עולם אתה אל: תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם: כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר ואשמורה בליה: זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלף: בבקר יציו וחלף לערב ימולל ויבשו: כי כליו באפך ובחמתך נבהלנו: שתה עונתנו לנגדך עלמנו למאור פניך: כי כל ימינו פנו בעברתך כליו שנינו כמו הגה: ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה ורהבם עמל ואון כי גז חיש ונעפה: מי יודע עז אפך וכיראתך עברתך: למנות ימינו פן הודע ונבא לכב

למה שכחתי למה קדר אלה בלחץ אויב: ברצח בעצמותי חרפוני צוררי באמרום אלי כל היום איה אלהיך: מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי החולי לאלהים כי עוד אודנו ישועת פני ואלהי:

ב למנצח אל תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו את הבית להמיתו: הצילני מאיבי אלהי וממתקוממי תשגבני: הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: כי הנה ארבו לנפשי יגורו עלי עוים לא פשעי ולא חטאתי יהוה: בלי עון וירצון ויכוננו עורה לקראתי וראה: ואתה יהוה אלהים צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל הגוים אל תחן כל בגדי און סלה: ושובו לערב יהמו כקלב ויסובבו עיר: הנה יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם כי מי שמע: ואתה יהוה תשחק למו תלגע לכל גוים: עזו אליך אשמרה כי אלהים משגבי: אלהי חסדי יקדמי אלהים יראני בשךרי: אל תהרגם פן ישכחו עמי הניעמו בחילך והורידמו מגנו אדני: חטאת פינו דבר שפתימו וילקדו בגאונם ומאלה ומכחש יספרו: פלה בחמה פלה ואינמו וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה: וישבו לערב יהמו כקלב ויסובבו עיר: המה יגיעו לאכל אם לא ישבעו וילינו: ואני אשיר עך וארנן לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: עזי אליך אומרה כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

ג למנצח על ידותנו לאסף מזמור: קולי אל אלהים ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי: ביום צרתי אדני דרשתי די לילה נגדה ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: אוקרה אלהים

את דגתם: שרץ ארצם צפרדעים בחדרי מלכיהם: אמר ויבא ערב כנים בכל גבולם: נתן גשמייהם כרד אש להבות בארצם: ויך גפנם ותאנתם וישבר עץ גבולם: אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר: ויאכל כל עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם: ויך כל בכור בארצם ראשית לכל אונם: ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו מושל: שמח מצרים בצאתם כי נפל פחדם עליהם: פרש ענן למסך ואש להאיר לילה: שאל ויבא שולן ולחם שמים וישביעם: פתח צור וזוובו מים הלכו בצליל נהר: כי זכר את דבר קדשו את אברהם עבדו: ויוצא עמו כששון ברנה את בחיריו: ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים יירשו: בעבור ישמרו חקיו ותורתיו ינצרו הללויה:

קלו על נהרות בכל שם ישבנו גם כעני בזכרנו את ציון: על ערבים בתוכה תליו כנרותינו: כי שם שאלונו שובנו דברי שיר ותללנו שמחה שירו לנו משרי ציון: איך נשיר את שיר יהוה על אדמת נהר: אם אשכחך ירושלים תשפח ימיני: תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתני: זכר יהוה לבני אדם את יום ירושלים האמרים ערו ערו עד היסוד בה: בת ככל השדודה אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו: אשרי שיאחז ונפץ את עללוד אל הסלע:

קנ הללו יה הללו אל בקדשו הללויה בקיע עזו: הללויה בגבורתיו הללויה קרב גדלו: הללויה בתקע שופר הללויה בנבל ונכור: הללויה בתף ומחול הללויה בכמים ועוגב: הללויה בצלצלי שמע הללויה בצלצלי תרועה: כל הנשמה תהלל יה הללויה:

חכמה: שובה יהוה עד מתי והנחם על עבדי: שבעני בבקר חסדך ונרננה ונשמחה בכל ימינו: שמחנו כמות עניתנו שנות ראינו רעה: יראה אל עבדיך פלגך והדרך על בניהם: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו:

קה הודו יהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו: שירו לו זמרו לו שישו בכל נפלאותיו: התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יהוה: דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד: זכרו נפלאותיו אשר עשה מטתיו ומשפטי פיו: זרע אברהם עבדו בני יעקב בחיריו: הוא יהוה אלהינו בכל הארץ משפטיו: זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור: אשר כרת את אברהם ושבועתו לישחק: ועמדה ליעקב לחק לישראל ברית עולם: לאמר לך אתו את ארץ כנען חבל נחלתכם: בהיותם מתי מספר כמעט וגרים בה: ויתהלכו מגוי אל גוי מממלכה אל עם אחר: לא הניח אדם לעשקם ויזכר עליהם מלכים: אל תגעו במשיחי ולנביאי אל תרעו: ויקרא רעב על הארץ כל מטה לחם שבר: שלח לפניהם איש לעבד נמוכר יוסף: ענו בככל רגלו ברזל באה נפשו: עד עת בא דברו אמרת יהוה צרפתהו: שלח מלך ויתרהו משל עמים ופתחהו: שמו אדון לביתו ומשל בכל קנינו: לאסר שריו בנפשו וקניו יחכם: ויבא ישראל מצרים ויעקב גר בארץ חם: ויפר את עמו מאד ויעצמהו מצרים: הפך לבם לשנא עמו להתנכל בעבדיו: שלח משה עבדו אהרן אשר בחר בו: שמו כם דברי אתותיו ומפתים בארץ חם: שלח חשה וישחק ולא מרו את דברו: הפך את מימיהם לדם וימת